

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RED

Bizim başörtülü
bacılarımızı
ayakkabı
kutularıyla
taciz ettiler,
ananaslarla
delirttiler!
Ses kayıtlarıyla
terelelli
yaptılar.
Gizli video
görüntüleriyle
paralello
ettiler.
Ortalık
tımarhaneye
döndü...

Akşamsefası

PARALLELLOOOOOOĞ!

Biz konuştuk!..

SON HAVA BÜKÜCÜ

http://twitter.com/ars_ilker

İLKER ARSLAN

TELEFON TAPE (1)

HANIM KIZIMIZ ve 1. KOT KAFA

HANIM KIZIMIZ: Selamün Aleyküm Kot Kafa Abi.

1.KOT KAFA: Aleyküm selam bacım.

H.K: Muhterem abim, ben villalar için aradım.

1.K.K: He şeyden gelen arsadaki.

H.K: He... Haydan gelen arsadakiler. Yani onun için şey yaptım...

1.K.K: Nasıl yapalım şimdi o şeyi?

H.K: Araları en az 10 metre olsun diyoruz mesela Çamlıca'daki villalar çok yakın, annem "Osursak duyuluyor! Burası öyle olmasın!" diyor...

1.K.K: Muhterem hanımefendi çok haklılar. Onu şöyle yaparız, bir tarafa ben geçerim, diğer tarafa ustabaşını koyarım, osuttururum onu, duyulmayan yere diğerini kondururuz.

H.K.: Bi de şey var. Havuz olayı.

1.K.K: Onu biliyom. Afyon mermeri kestiriyom ben onun için, bi de koca aslan başı yaptık mı tamamdır.

H.K: Aslan başı olur mu ki, yazlık havuz bu?

1.K.K: Havuz dedin mi, aslan başı şart! Ağzından böyle şakır şakır su akacak!

H.K: Şey de olsun diyoz, ikinci katlardan havuz görünmesin.

1.K.K: Niye, röntgenci mi var aranızda?

H.K: "Erkeğe güven mi olur?!" diyor annem.

1.K.K: Orası öyle, kendimden biliyom denk getirsem akraba, baci tanımam, öküzi gibi bakarım, ayıptır söylemesi.

H.K: Annem havuz perdesi de ayarlayalım diyor.

1.K.K: Ben onu düşündüm, perdeye gerek yok! Havuza bakan pencerelere siyah zift sürdüreceğim. Bırak görmeyi içeri dışarı ışık sızmayacak ışık.

H.K: Çok iyi düşünmüşsünüz Kot Kafa Abi, Allah'ın selameti üzerinize olsun.

1.K.K: Sağ olun bacım, beyefendiye hürmetlerimi sunuyorum. Allah yar ve yardımcınız olsun.

TELEFON TAPE (2)

HELAL OĞLAN ve 2. KOT KAFA

HELAL OĞLAN: Selamün aleyküm.

2. KOT KAFA: Ve aleyküm selam Helal Oğlan!

H.O: Abi ben şey için aradım.

2.K.K: Ha, biliyom şeyi. Sen zaten aramasan, ben şey yapacaktım.

H.O: Peki ne yapalım abi o şeyi?

2.K.K: Şimdi ben o şeye baktırdım. O bina tarihiymiş.

H.O: Nesi tarihiymiş abi onun?! Su basmış, rutubetli bi yer!..

2.K.K: Valla ben gittim, buraya alışverişli falan bi şeyler düşünüyoruz dedim. O Mimarlar Odası Başkanı mıymış, neymiş, saatlerce güldü terbiyesiz.

H.O: Babama söylerim abi ağzına şey ettirim ben onun.

2.K.K: Şey etsin terbiyesize ya!.. Versinler o izni, merkezi yer orası, boş duruyor.

Üç-beş bitli turist gezecek diye, milletin mekanı ya!

H.O: Tamam abi, ben şey yapayım onu... Yerebatan şeyi miydi, Sarnıcı mıydı oranın adı?..

2.K.K: Sarnıcı mı, sarayı mı, artık neyse, adı batsın. Sultanahmet'te işte.

H.O: Orasını babam halleder. Sen bizim vakfa o şeyi, şey yaparsın.

2.K.K: Onu olmuş bil Helal Oğlan!

H.O: Allaha emanet ol abicim.

2.K.K: Beyefendinin ellerini öpmekle kalmıyor, yalıyorum. Allah yar ve yardımcınız olsun.

TELEFON TAPE (3)

1. KOT KAFA ve 2. KOT KAFA

1.KOT KAFA: Alo... Kot Kafa selamün aleyküm.

2.KOT KAFA: Aleyküm selam Kot Kafa.

1.K.K: Yav sana şey yaptılar mı?

2.K.K: Şeyi mi?

1.K.K: Ha...Şeyi işte, onu.
2.K.K: Nasıl yapcaz peki?
1.K.K: Ben topluyom.
2.K.K: Neyi?
1.K.K: Şeyi işte.
2.K.K: S..... şeyini! Neyi topluyon?
1.K.K: Parayı a.... k..... ya!
2.K.K: Beyefendi senden para mı istedi?
1.K.K: Evet...
2.K.K: Bana niye böyle yapıyo bu adam ya. Acayip acayip şeyler istiyor benden. Televizyon demiş ya.
1.K.K: Benim de televizyon...
2.K.K: Para dedin ya!..
1.K.K: Onun için abi işte, televizyon alıcaz?
2.K.K: Parti binasına mı, kaç ekran?
1.K.K: (Gülmetedir)
2.K.K: Ne gülüyon da?
1.K.K: Öyle televizyon değil abi. İzminlinin televizyonu, gazetesi vardı ya. Sonra Malatyalı aldı hani.
2.K.K: Ha!..
1.K.K: Şimdi biz alıyoz onu.
2.K.K: Yemin et.
1.K.K: Valla...
2.K.K: Ulan milletin a.... k.....!
1.K.K: (Açıp götüne gülmetedir)
2.K.K: (Panikle) Öbür hattan beyefendi arıyor! Kapatıyorum ben.
1.K.K: Allah yar ve yardımcın olsun Kot Kafa.
2.K.K: Eyvallah Kot Kafa!

○ Sayı 86, Şubat 2014, Aylık yaygın süreli yayındır ○ Müessese Müdürü: Ali Yavuz ○ Adres: Firuzağa Mah. Defterdar Yokuşu No 19/1A Cihangir Beyoğlu - İSTANBUL ○ Tel: 0.212.292 94 50 fax: 0.212.251 57 54 ○ Baskı: Leman Ofset ○ Dağıtım: D.P.P. A.Ş.

○ Yayımcı: BD Basın Yayın Matbaa, Reklam, Turizm Sanayii ve Tic. Ltd. Şti. adına sahibi: Tuncay Akgün

○ Yazışleri Müdürü: Hakan Gülseven
○ Yazı Kurulu: Şöhret Baltaş, Hakan Gülseven, Suzan Yılmaz Okar
○ Avrupa Temsilcisi: Ümit Dertli

○ Yayın Kurulu: Yavuz Alogan, Şöhret Baltaş, Serpil Çelenk Güvenç, Ümit Dertli, V. Ersan, Hakan Gülseven, Alp Hakan Güvenir, Gürkan Haydar Kılıçarslan, Baha Okar, Serhat Özcan, Leman Sam, Ahmet Saraç, Burak Sönmezer, Mehmet Ali Tok, Suzan Yılmaz Okar

MERKEZ

İRTİBAT

BÜROSU:

Kırtasiyeciler Sokak, 8/2
Kadıköy, İSTANBUL

Genel durumun özeti...

YAVUZ ALOGAN

Eskiden "Oligarşi, iktidarda bir avuç zorba!" diye bir slogan vardı. Topluca söylendiğinde ahenkliydi, kulağa hoş geliyordu. Sonraları nedense terk edildi. Latin Amerika dünyasından alındığı için belki de... O günün dünyasında Latin Amerika ülkelerine hükmeden ordu-kilise-toprak sahibi üçlüsü gerçek bir oligarşi oluşturuyordu. Türkiye'deki sistem bu kadar basit değildi elbette. En azından burada çok önemsenen bir Anayasal sistem; çift meclisli bir parlamenter yapı vardı. Çok partili dönem başladıktan beri, hatta ilk Kanun-u Esasi'nin (1876) ilanından bu yana bütün Türkiye tarihine bakınız, sürekli bir anayasa ve hukuk muhabbeti vardır. Başka deyişle hukuk tam bir üstünlük kuramamış olsa da, önemsenirdi; varlığına inanılırdı.

Elbette yüceltilecek bir burjuva demokrasisi çağı yaşanmadı ülkede. TUSİAD burjuvazisi gazetelere sayfa sayfa ilan verip Ecevit hükümetinin devrilmesini ister, Vehbi Koç askerlere yağ çeken mektuplar yazardı. Fakat toplum ve sistem daha örgenleşmişti, daha karmaşıktı. Siyaset sahnesinin bütün aktörleri görece olarak daha kaliteli, daha kültürlüydü. Bu karmaşık sistemde işçiler grev, öğrenciler boykot yapar; patronlar lokavt ilan eder, askerler cunta kurar; sıkıyönetim ve Devlet Güvenlik Mahkemeleri fabrika gibi çalışırdı. Pol-Bir'li polisler sizi nezarethane girişinde döver; hemen sonra gelen Pol-Der'li polisler, köfte-ekmek, sigara getirirdi.

Demem o ki, her şey karmaşık ve iç içe geçmiş olmakla birlikte, herkes ne yaptığını, ne istediğini bilirdi; saflar belirgindi ve keskin hatlarla birbirinde ayrılmıştı ve dediğim gibi, 'hukuk' önemsenirdi.

'Milli Ordu' (!)

AKP'nin iktidarda bulunduğu şu on yıl içinde çok şey değişti; ancak bizler de Türkiye'de işleyen sistemin geçmişi ve bugünü hakkında çok şey öğrendik. Öğrendiklerimizin en değerlisi, hiç kuşkusuz, devletin ideolojisine ilişkindir. Devlet'in, ezeli düşmanı olan komünizm-irtica-bölücülük üçlüsüne karşı verdiği mücadelenin Soğuk Savaş'ın bir gereği ve içeriksiz olduğunu anladık. NATO destekli bu katı ideolojik yapı, memleketin bütün entelektüel birikimini en ağır fiziki baskılarla tükettikten sonra, ABD'nin bölgesel/stratejik taleplerine uygun biçimde dağıldı ve 'irtica' denilen şeye teslim oldu.

Bu yapının yerini alan mafyalaşmış cemaat-tarikat-polis rejimi, neo-liberal iktisat politikalarıyla birleşince, ortaya 70'li yıllarda Latin Amerika ülkelerinde görülen türde oligarşik bir yapı çıktı. TSK'nın bir 'milli ordu' değil, her şeyiyle NATO'ya bağlı bir baskı gücü olarak, bu

oligarşik yapının dayanak noktalarından birini oluşturduğunu gördük. Yeni duruma uygun biçimde kendi saflarını yeniden düzenlediler. Aslında bunda şaşılacak bir şey yoktu. 1970'de ve 1980'de binlerce solcu subayı nasıl içlerinden atılsalar, bu kez de laisist, 'bölücülüğe ve irtica'ya karşı olan Avrasyacı subayları tasfiye ettiler. Bunu ABD'nin BOP projesine ayak uydurmak için yaptılar. Terk fark hiyerarşik piramidin bu kez tersine çevrilmiş olmasıdır. İlk iki örnekte tasfiye edilenler küçük rütbeli subaylar, bu kez hapsi boylayan kuvvet komutanları ve Genelkurmay Başkanı oldu. Ordunun bir kurum olarak milli değil, işbirlikçi; bugünün dünyasında Amerikan emperyalizminin küresel baskı aygıtı olmanın dışında bir anlam taşımayan NATO'nun bir uzantısından ibaret olduğu anlaşıldı. Hapse atılan ya da emekli edilen bütün yüksek rütbeli subaylar ABD ve onun işbirlikçilerinin kendilerine komplo kurduğunu televizyon ekranlarından ve gazete sayfalarından derin analizlerle ortaya koydular; genel kurmay başkanı cezaevinde Nazım Hikmet'i keşfetti, ondan özür dileyen bir de çöcuksü şiir yazdı. Mevcut komuta kademesi bütün bunları görmezden geldi; askeri tatbikatlarda uzaktan bir hata gördükleri zaman yaptıkları gibi başlarını öte yana çevirip sustular. 'Big Brother' onların her hareketini izliyor, karargâhta dile getirdikleri yakınmaları anında internetten yayınlıyordu.

'Atatürkçülük' denilen şeyin emperyalizmin silahlı jandarma gücü olan TSK kurumu için hiçbir anlam taşımadığı, çok basit bir retorikten ibaret olduğu anlaşıldı. Kemalist ideoloji en saf haliyle, bir kuvva-i milliye ideolojisi olarak devletin kalıplarından kurtulup halka indi ve Haziran Ayaklanması sırasında sokaklara çıkan, Türkiye'nin bir şeriat ülkesi olmasından korkan aydınlanmacı insanların sloganlarına yansdı.

Burjuvazinin ideolojisi paradır

Burada tabii en rezil durumda olan burjuvazinin kendisidir. Oligarşinin 'milli görüşü' ve 'cemaatçi' kanatları kendi burjuvazilerini yarattılar; gariban Anadolu esnafını medya sahibi yaptılar, onları alıp dev plazalara taşıdılar, altın musluklu villalara yerleştirdiler; sülalece zengin olmalarını sağladılar. Çok sayıda demagog üretilip ortaya saldı; imam hatip okulları seri halinde gerici militan, taşra üniversiteleri ise seri halinde şeriatçı/ulema profesör üretmeye, bunların bir kısmı her gece televizyon ekranlarında boy göstermeye başladı. Medya gericilerin eline geçti; 28 Şubat'ta sindirilen tarikatların ve cemaatlerin sözcüleri medyada söz sahibi oldular; cüppeleriyle, yakasız gömlekleriyle televizyon ekranlarından yurttaşlara vaaz vermeye başladılar. Gericiliğin tabanında ise Ortadoğu'daki mezhep, din ve etnisite savaşlarını hızla silahlanarak Anadolu'ya taşıma potansiyeline sahip Hizbullah/Hüda-Par gibi oluşumlar, AKP'nin yol vermesiyle PKK'ya karşı mevzilendiler.

Gericiler oligarşi, tamamen duygusal gibi anlatılan nedenlerle, fakat gerçekte memleketin yağmasından pay kapma telaşı ve açgözlülüğü yüzünden (hani ses kaydında diyor ya adam, "Bu milletin a..na koyacağız!" diye!) bölününce, ortaya saçılan kayıtlardan memleketin geleneksel burjuvazisinin de safını çoktan belirlemiş olduğunu gördük. Geçmişte askerlere yağ çeken Sabancıların, Koçların, bu kez Oligarşi'nin Fetullah Gülen Hocaefendi kanadına yağ çektiğini, Uganda'dan rafineri ihalesi koparmak ya da bankalarla ilgili çeşitli dümenler çevirmek için zat-ı şahanenin tavassutunu istihram ettiklerini öğrendik. Böylece burjuvazinin para dışında bir ideolojisinin olamayacağını bir kez daha anlamış olduk. Süslü gemilerinin bordasından kâr uğruna fırlatıp atmayaacakları hiçbir değer; düzenleri

bozulmasını diye önünde diz çökmeyecekleri hiçbir hükümdar yoktur.

İktidarda bir avuç zorba

Parlamento bütün gücünü kaybetmiştir. Yağmadan pay isteyen çıkarıcı müteahhitlerin orta kademelerini tuttuğu naylon sosyal demokrat CHP, seçtiği gerici ve faşist adaylarla tabanını iyice yabancılaştırdı; ABD'den destek, 'Hocaefendi'den icazet alarak kendi başkalaşımına doğru gidiyor. MHP'nin ise, Devlet Bahçeli'den sonra ya da ona rağmen paramiliter bir güç olarak tarihi işlevine geri dönmesi kaçınılmaz görünüyor. İşçi Partisi'nin iddialarının tersine, bu partilerin 'Aslanlı Yol'da yürümek gibi bir niyetlerinin olmadığı da anlaşıldı. Zaten bu gidişat devam ederse, söz konusu yolun yeni bir AVM'ye açılan, aslan yerine ibrik ve keçi heykelleriyle, yapay şelalelerle süslü bir 'Mevlana Yolu' olması mümkün görünüyor.

Bu arada Kürt hareketinin Türkiye'nin genelinden manevi ve kesin kopuşu, HDP girişimine rağmen tamamlandı. PKK/BDP, ABD'nin bölgeyi dizayn çabasının bir parçası olarak, oligarşinin AKP/MİT kanadını destekledi, Kürt ulusal hareketini daha avantajlı bir konumda tutmak için sosyalist köklerinin kalanını da söküptü attı. Ne istediğini ve ne yaptığını bilen tek güçlü hareket Kürt ulusal hareketidir. (Cemil Bayık: "Şu anda PKK hem Türkiye'de, hem Suriye'de belirleyici bir güçtür. Bu çok nettir. Birçok gücün kaderi PKK'nın elindedir. PKK istediği gibi dengeleri yıkabilir, istediği gibi kurabilir." (R. Çakır mülakatı, Vatan, 02.02.2014.) Sosyalist solun, Ankara merkez dışında, küçük ilçelerde bile inatla birbirini desteklemekten kaçınıp, yerel seçimlere ayrı adaylarla girmeye çalışması ise Haziran kitlelerini bölecek çok dramatik bir aymazlık olarak görülmelidir.

Ancak Türkiye iki parçalı oligarşisine rağmen basit bir ülke değildir. Tarihsel derinliği vardır; padişahlara kök söktürmüş, onları halifeleriyle birlikte tarihin çöplüğüne atmıştır; askeri diktatörlükler bile burada üç yıldan fazla iktidarda kalamamıştır. Onca sıcak para ve emperyalist desteğe rağmen AKP de kendi Anayasasını yapamamış, Haziran Ayaklanması'nın gösterdiği gibi tam bir ideolojik hegemonya kuramamış, dış siyaseti at pazarlığı sandığı için küresel güçlere de yaranamamıştır. Türkiye tipik bir Ortadoğu ülkesi değildir. Şu on yıl içinde Türkiye'yi mezheplere ve etnik gruplara göre dağıtmanın, küçük kantonlar halinde küresel piyasaların ağır sömürü alanı haline getirmenin kolay olmadığı anlaşılmıştır. Bölünmüş oligarşi iktidarda bir avuç zorbadır. Önümüzdeki Haziran'a kadar; işçisiyle, memuruyla, esnafıyla, öğrencisi, askeri, hatta polisiyle birlikte halk kitleleri onu işbirlikçi sermaye sınıfına da yanına katarak sırtından silkip atacaktı. Bunun aksi, herkes için çok büyük bir utanç olur.

Lenin'in "Mahkeme bir iktidar organıdır; liberaller bunu bazen unutupyorlar ama bir Marksistin bunu unutmaması suçtur" demesinden yüz yıl sonra bile, kendilerine Marksist diyen bir kesimin de meseleyi anlayamamış olması oldukça 'manidar'. 'Manidar' çünkü bu karmaşada ortaya saçılan bilgiler, devletin sınıfsal karakterini tüm gizlemelere rağmen kabak gibi gösteriyor...

EGEMENLERİN HUKUKU

MUZAFFER ARSLAN

Devlet ve hukuk

Günümüz Türkiye'si, burjuva devlet ve burjuva hukukunu anlamak açısından eşsiz bir laboratuvarıdır. Yıllardır, açıkça hukukun yaptırım gücünü kullanarak yapılan çeşitli operasyonlara tanık oluyoruz. Bu operasyonlar -bugün hükümet tarafından 'tu kaka' ilan edilse de- 'Cemaat' savcılarına iktidarın verdiği yasal dayanak ve siyasi destek ile yapıpıp sonuçlandırılıyordu.

Heimen her operasyonda kamuoyunun itiraz edemeyeceği, devlet adına suç işleyen tescilli birkaç kişi öne çıkarılıyor; arkasından kimin ya da kimlerin canı yakılacaksa, sahte delillerle ve medyadaki basın tetikçileri kanalıyla kamuoyu oluşturularak, mahkeme kararları ile zindanlara tıkılıyordu.

Tekelci burjuvazi, devlete egemen olduğu günden bu yana, kılıfına uydurarak hukuku kullandı; çıkarlarını korumak için, karşıtlarını sindirecek düzenlemelerle hukuk silahlaştırdı. Ama bu kadar açık ve kılıfına uymayan eylemlere ilk kez tanık oluyoruz. Yani makyaj tamamen akmış durumda.

Bunca pisliliğin sızmış olduğu gerçeğine rağmen, medya şebeklerinin, beynimizi hâlâ hukuk ve demokrasi söylemleriyle kemirmesi de işin başka bir tuhaf tarafı. Ucu kendi iktidarlarına dokunana kadar beraber iftira kampanyası yürütüyorlardı, şimdi eski ortaklarını yeni tanımış gibi yapıp, 'paralel' edebiyatına sarılıyorlar; bu durum, içine düşükleri açmazdan kaynaklanıyor. AKP'nin hukuk ve demokrasi söylemine aptal liberaller dışında inanan kimse kalmadı.

Lenin'in "Mahkeme bir iktidar organıdır; liberaller bunu bazen unutupyorlar ama bir Marksistin bunu unutmaması suçtur" demesinden yüz yıl sonra bile, kendilerine Marksist diyen bir kesimin de meseleyi anlayamamış olması oldukça 'manidar'. 'Manidar' çünkü bu karmaşada ortaya dökülen-saçılan bilgiler, devletin sınıfsal karakterini tüm gizlemelere rağmen kabak gibi gösteriyor. "Devlet, sınıflı toplumlarda, hele hele kapitalist toplumda, üretim araçlarını, giderek iktisadi üstünlüğü elinde bulunduran sınıfın, sömürdüğü ve dolayısıyla ezdiği sınıf ve zümreler üzerindeki egemenliğini sürdürmek üzere kullandığı bir araçtır. Bir hakem değil, bir 'baskı' aracıdır. Parlamento, bürokrasi, mahkemeleri, hapishaneleri, gizli servisleri, polisi, jandarması ve nihayet ordusuyla, bu baskının örgütlenmesidir devlet." (Server Tanilli, Devlet ve Demokrasi, s.13)

Devlet faaliyetlerinden en önemlisi

Türkiye ölçeğinde burjuva devlet, hukuku her iktidar döneminde, karşıtlarını sindirmek için bir silah olarak kullandı. Ancak ilk kez böylesine açık ve kılıf aramadan kullanan bir sivil hükümetle karşı karşıyayız...

hukuktur. Anayasa, yasalar, mahkemeler vb. devletin temel araçlarıdır. Bu anlamda hukukun önemi de yaptırım gücü olmasından kaynaklanır. Hukuk ve devlet ilişkisinde hukukun yaratıcısı devlettir. Hukuk kurallarını oluşturma ve yasa koyma gücü devlete aittir. Sömürüye kılıf arayan egemen sınıflar, bunu hukuku kullanarak, 'herkes için eşit adalet' algısı yaratarak yapar. "Hukuk iktidarların fahişesidir" derken çok haklıdır Bakunin.

Burjuvazinin baskı aracı

Burjuva egemenliğindeki demokrasilerde, sistemin işletilmesi, bilimsel ve sosyal gelişmelere uygun kuralların yasalaşması, emekçilerin sömürü ve baskılara karşı daha kolay mücadele etmelerini sağlayabilir. Ama buna rağmen o devlet sınıflar üstü değil, hâlâ sisteme egemen burjuvazinin baskı aygıtıdır. Bu devletin değişmez niteliğidir.

Türkiye ölçeğinde burjuva devlet, hukuku her iktidar döneminde, karşıtlarını sindirmek için bir silah olarak kullandı. Ancak ilk kez böylesine açık ve kılıf aramadan kullanan bir sivil hükümetle karşı karşıyayız. Demokrasi ve hukuk makyajının akması; sistemin faşizan karakterini, iktidarın diktatörlük heveslerini anlamak açısından önemlidir.

Burjuva demokrasisinin işlediği ülkelerde, toplumsal tepkilere neden olacak keyfiyet, bizde diktatörlük heveslilerinin başarısı gibi sunulmaya çalışılıyor. Hukuk suçüstü yapılan hırsızlığı kapatmak için kullanılıyor. Hukukun iktidarın ve cemaatin elinde oyuncak olması, aynı zamanda iktidarın sosyolojik anlamda meşruiyetini yitirmesini de beraberinde getirdi. Çünkü iktidarı örgütleyip kurumlaştıran ve onu meşru sınırlara çeken hukuk, aynı zamanda, iktidara karşı olanların da haklarını, asgari olarak güvenceye almalydı. İşte iktidarın müdahaleci tutumu bu güvencenin kafalardan silinmesini sağladı. Toplumun çoğunluğu hukuka olan güvenini yitirdi ve bu, iktidarın sosyolojik meşruiyetinin yok olması demektir. Sosyolojik meşruiyeti kalmayan iktidar, gerek dıştan ve gerek eski ortaklarından gelecek olan her türlü tehdit ve şantaja karşı erkini sürdürmek istese de, bu durumda yönetmesi mümkün görünmemektedir. Geline nokta burjuvazinin hukuk dükkanı iflas bayrağını çekmiştir.

'Paralel Yapı'

Hukukun başkalarına karşı silah olduğu dönemde hükümet ile 'Cemaat' ortaklık

yapıyordu. Şimdi birbirlerinin suçlarını ortaya dökerek, hükümetin hırsızlıkları, cemaatin hukuksuzlukları ortalığa saçılmış durumda. İktidar kendisine yapılan tehdit, şantaj ve belgelenen hırsızlık karşısında 'paralel devlet' ya da 'paralel yapı' söylemine sığındı. Sanki bunu yeni öğrenmiş gibi, bürokraside değişikliklerle güya önlem alıyor. Mesele, bir paralel yapı değil; bozulan koalisyonda, eski ortağın saldırılarına, karşı saldırının zemininin oluşturulmasıdır.

Doğru, paralel bir şey var!

Öte taraftan, aslında paralel devlet söylemi özünde doğrudur. Bizim ülkemiz emperyalizme göbeğinden bağlanırken, elden kaçmasın diye paralel bir yapı kurulmuş ve o yapının dışına çıkan bir yönetim görülmemiştir.

Paralel yapı ABD'dir. İktidarlara belirleyen, seçilmeleri için yol düzleyen ve o iktidarın ömrüne karar veren ABD emperyalizmidir. ABD'ye göbekten bağlanıp, iktidara gelirken kul köle olanların işler bozulunca "Ben oynamıyorum!" deme haklarının olmadığını tarihsel süreç hepimize öğretti.

Bu kadar aleniye rağmen, birilerinin, hâlâ meseleyi anlamayıp, avronun, doların gaza basmasına, borsanın çakılmasına, ekonomik ve siyasal krizin bangır bangır bağırmasına şaşırıp kalmaları, değirmenin suyu ile ilgili 'tamamen duygusal' meselelerden kaynaklanıyor.

Sonuç olarak

12 yıllık AKP dönemi; siyasal davalarıyla, rüşvet ve yolsuzluklarıyla, egemenlerin hırsızlıklarıyla, hukukun hiç olmadığı kadar keyfileşmesiyle halk nezdinde sona doğru yol alıyor.

Şartlar, emekçilerin seçenek sunacak kuvvete sahip olmadıkları için devrime dönüşme de zihinlerin yenilenmesine çok uygundur.

Önümüzdeki süreç hem emperyalizmin, hem de burjuvazinin yeni meşruiyetler tezgahlayacağı siyasal girişimler sürecidir. Sol ve emekçiler için ise yeni seçenekler sunma ve süreci kendi lehine döndürüp, burjuvaziye karşı mevziler kazanıp, kitleselleşme çabalarına ağırlık verilmesi gereken bir dönemin başlangıcıdır. Bunun için dağınıklığı ve güçsüzlüğü güce dönüştürmeli ve yeni cepheler yaratmakla işe başlanmalıdır.

Aksi halde, halk yeni bir burjuva seçeneğe ikna edilir, sol erimeye devam eder, bu ise gelenin gideni aratacağı kayıp bir 10 yıl daha demektir...

Olmaz Olsun Böyle Oyun!

BURAK SÖNMEZER

Bakin bu kabus, Egemen Bağış portrelerinin Türk Lirası banknotlarına basılmasıyla son bulabilir. Şöyle gözlerimizi biraz kısıp baktığımızda iş oraya doğru gidiyor görüntüsü var. Trajedinin içerisine komedi yerleştirilebilir mi? Evet yerleştirilir. Şu skandal diye nitelendirilen telefon dinlemelerine bir baksanıza; adam Pensilvanya'dan, "Söyleyin" diyor, "Kadına gitmesin!.."

'Hocaefendi'nin telefonunu dinlemişler... 'Hocaefendi'nin uyardığı kişiyi birileri takip etmiş, 'Hocaefendi'ye söylemişler. "Hocam" demişler herhalde, "Bu denyo," demişler, "Uluorta kadına gidiyor!.." Hocaefendi de, "Koskoca CHP Genel Başkanı'nın donunu gösterenler, dünya aleme bizim çıplak kıcımızı gösterir" diye düşündüğünden olsa gerek, uyarıyor: "Söyleyin gitmesin!.." Kendisi dinliyor, takip ediyor; sonra aman diyor, birileri dinler takip eder... Halbuki haberi yok, bu sırada kendisi de dinleniyor.

Yalnız olay bu kadar basit mi? Esas trajedi kadına giden adamın trajedisidir. Ne yapacak bu adam? Tam yola çıkmış hanım arkadaşına gidiyor. Bir telefon, "Yok gitmeyeceksin!.." Eve dönüp de ne yapacak kardeşim bu adam? Oturup maç mı seyredecek, kahveye gidip okey mi oynayacak; ne yapacak? Kara kara düşünecek... "Kardeşim," diyecek, "Ben kime ne ettim, günahım neydi de adamlar uyduyu, kamerayı peşime taktı?" Bak Adnan Hoca tabir edilen zatı muhterem sorunu kökten çözümü. Kamerayı bizzat getirmiş, geçmiş önüne, hanımlarla beraber oynayıp duruyor...

Sonra tabii bir de ananas meselesi var. Ben küçükken, komşularımıza köyden bidonla

peynir, çuvala kuru üzüm, leblebi falan gelirdi. Onlar da gelen nevaleyi apartmana az az ikram ederlerdi. 'Hocaefendi'nin Türkiye'deki şurakasına ne geliyor: Uganda'dan ananas!..

Yok deve!..

Onlar da ikram etmişler dostlarına. Dostları da teşekkür mektubu yazmış: "Böyle sulu ananas hiç hayatımızda yemediydik, Allah razı olsun, bir de lifliymiş, bir de lifliymiş, ailecek peklik meklik hiç bir şeyciğimiz kalmadı; elleriniz dert görmesin" demişler. Biz tabii az çok kaba kimseler olduğumuzdan, komşuların ikramlarına karşılık bir teşekkür mektubu kaleme almak aklımızın köşesinden geçmemişti vakti zamanında. Ama dostların Uganda'dan gönderdiği ananaslar öyle sıradan adamlara gitmemiş anlaşılır.

'Hocaefendi'yi kim dinledi, nasıl dinledi, o işleri tam bilemiyoruz. Ancak 'Hocaefendi'nin kimin gönlüne girmesi gerektiği konusunda dimağının açık olduğu kesin. Zira memleketi yöneten diktatör, memleketin büyük burjuvazisinin en kodamanlarından Koç'a cezalar yazıp elinden ihaleleri alırken, o yalnızca "gönüllerine girmek için", (belki de kimin dost kimin düşman olduğunu göstermek için) bir rafineri işi teklif ediyor. Konu nasıl ananastan açılıyor, nasıl rafineriye geliyor anlaşılır gibi değil tabii...

Kuşkusuz 'Hocaefendi' kime nasıl davranacağına farkındadır. Gönüllere girmeyi de bilir; kamera karşısına çıkıp, belinden belli bir momentumla aldığı kuvvetle kısılmış elini savurarak, "Yumruğu ağzına vurduğum gibi kırarım!" diye tehdit

etmeyi de. Muarızlarına hemen her gün aynı dilden karşılıklarını vermektedir. Başbakan danışmanı Sümeyye Hanım'ın kimi lakırdıları, bizzat diktatör Başbakan'ın 'Abili-Amcalı' pazarlıkvari konuşmaları dökülüp saçılmaktaysa da, bunların hâlâ başlangıç olduğu hatırlatılmaktadır. Misal sağda solda 'Hocaefendi'nin çeşitli görüntü kayıtlarının yayınlanmasını etik bulmadığı söylenmektedir.

Köpürmüş vaziyetteki diktatör ise ilimle bilimi birbirinden ayırırken en gerzek Batı mistisizminden bir adım ötede olmayan bir anlayışla, neredeyse, "Amerika'da bin tane bilim adamı bir araya gelmiş bir ağaç yapabilmişler mi?" söylemiyle tarih dersi vermeye çalışıyor. Ecdat meselesinden girip 'Hocaefendi'ye ilmi bir ayar veriyor. Meseleleri öyle yoğuruyor, allandırıp ballandırıyor ki, attan düşmüş olduğunu bilmeyen biri, 1071'den beri at üstünde bir o yana bir bu yana koşturup durduğunu zanneder.

İşin politik kısmını açıklamak ise yeni ekonomi bakanı Nihat Zeybekçi'ye düşmüş. O da, "Türkiye'ye giydirilmeye çalışılan negatif gömlek" gibisinden değişik meselelere vurgu yapıyor. Söz tekstilden açılmış, "Nedir bu negatif gömlek, olur mu böyle saçma şey?" derken sokaklarda kimi erkeklerin göstere göstere pembe donlar giydiğini görüyorum. Tövbe estağfurullah, iyice çivi çıktı, balatalar sıyrıldı diye düşünüp meseleyi unutmuşken, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın, erkeklerle pembe don uygulamasını yasakladığını öğreniyorum. Her şey yerli yerine oturuyor.

Şimdi soruyorum:

Var mı bu saatten sonra Türk Lirası banknotları üzerine Egemen Bağış portrelerinin basılmasına karşı çıkan?

İyimserlik ve Felaket Tellallığı

Sol entelektüel mecrada hakim olan algı iktidarın artık yönetemez duruma düştüğüdür... Buna göre, sokaktan gelecek bir şamarın iktidarı düşüreceği düşünülmektedir. Dolayısıyla şamar beklenmektedir. Ama işler o kadar da kolay gözüküyor. Hatta tam tersi. 17 Aralık'ta bütün pislikleri ortaya saçılan iktidar, düşen oylarına, zayıflayan pratik meşruiyetine karşın son derece şiddetli cevaplar vermekte gecikmedi. Böylece Wikileaks belgelerinden anladığımız kadarıyla, ABD'nin, AKP ve RTE değerlendirmelerinin çok yerinde olmadığını ortaya çıkması oldu. Söz konusu belgelerde, AKP kadrolarının "para peşinde oldukları ve var olan düzene ilişkin tehlike arz etmedikleri" yönünde değerlendirmeler sıklıkla karşımıza çıkmaktaydı.

Bugün ise birkaç nokta öne çıkmıştır. Birincisi AKP hızla bir tek adam diktatörlüğüne dönüşmüştür. Görünüşte Türkiye'deki parlamento geleneğini aşamamış olsa da, fiili olarak güçler ayrılığının askıya alınmış olması, Anayasa'nın da rafa kaldırıldığının bir göstergesidir. Parlamento ve parlamenter yapının bu ortamdan etkilenmemesi düşünülemez. Öte yandan, var olan durum sürdürülebilir değildir. Siyasal bir nihayetlenme ancak şiddet yoluyla

sağlanabilir. Bunun farkında olan siyasal iktidar bu konuda yoğun hazırlıklar içerisinde, kendi kontrgerilla birimlerini oluşturmaktadır.

İkincisi, AKP ile temsil ettiği toplumsal kesimler arasındaki ilişki doğrudan bir nitelik taşımaktadır. Ticaret kökenli aç gözlü taşra burjuvazisini temsil eden AKP, doğal mankafalılığıyla bir ticaret imparatorluğu hayal ederken, küstah bir milliyetçilikle sınır ötesi maceraları da amaçlamaktadır. Tüm bir burjuva sınıfıyla birlikte diğer toplumsal kesimlerin üzerinde de hegemonya ve egemenlik sağlayabileceğini düşünen AKP agresif olmaktan çok emperyalizm karşısında risklerle dolu bir dış politika yürütmektedir. İslamcı katil sürülerine üsler sağlayan AKP, memleketi Pakistanlaştırma eğilimindedir. Ortadoğu'da bulunan emperyalist askeri varlık ve İsrail, haritalarıyla birlikte ortaya koydukları Kaide üslerine izin vermeyeceklerdir. Obama'nın elinde tuttuğu sopanın gerçek anlamı yeni ortaya çıkmıştır.

Tüm bunlara karşın ortada siyasal bir alternatif yoktur. Geziyle birlikte ortaya çıkan kitle hareketi net bir siyasal karşılığa kavuşamamıştır. Felaketi engelleyecek tek şey büyük ve güçlü bir kitle seferberliğidir.

PARALEL KÖPEKLERİN GÜNÜ...

GÜRKAN HAYDAR KILIÇARSLAN

Banka soygunu filmleri arasında en sevdiğim film hiç şüphesiz Al Pacino'nun oynadığı 1975

yapımı olan *Dog Day Afternoon*-

Köpeklerin Günü filmidir. Al Pacino bu filmde neredeyse tek başına oynar. Filmdeki üç hırsızdan bir tanesi su koyverir. Hırsızlar iki kişi kalır. Derken işler sarpa sarar. Polis kuşatır bankayı...

İki soyguncu kafadar bankada bulunanları rehin alırlar. Ne var ki banka soygunu kahramanlardan birinin eşcinsel kimliği ve davası yüzünden bir anda medya şovuna dönüşür. Hatta hem film izleyicisi, hem filmin içindeki medyanın izleyicileri, hem de filmde dışarıda bulunan kitle giderek polislere gıcık olarak soygunculara sempati duyarlar. Bu film, türünün en başarılı örneklerindendir. Aslında suç dramasıdır ama yer yer gülmekten kendinizi alamazsınız.

Banka soygunu filmlerine oldum olası bayılırım. Çok sayıda örnekleri mevcuttur. Çoğu da suç komedisi tarzındadır ve sevimlidir hatta. Sevimli ve komedi ağırlıklı olanların çoğunda suç çetesi soygun yapmayı başarır ve yakalanmadan kaçır. Dramatik veya trajik yahut trajikomik olan banka soygunu filmlerinde ise banka soyguncuları genellikle suçüstü yakalanırlar. Daha doğrusu içeride rehinelere olmak kaydıyla kuşatılırlar. Soygun esnasında suçüstü yakalanan çetenin tek bir şansı vardır. Pazarlık yapabilmek için bankada bulunanları rehin almak.

Bu tür soygun filmlerinde kişiler bellidir. Bankada bulunan paraları, altınları ve hatta bankada bulunanların üstlerinde ne varsa alıp götürcek olan çete elamanları tam amaçlarına ulaşmak üzereyken polis tarafından kuşatılırlar. Kuşatıldıklarını gören banka soyguncuları bunun üzerine bankada bulunan herkesi rehin alır ve film boyunca hırsızlarla polisler arasında uzun pazarlıklar sürer. Yine genel bir klişe olarak soyguncular kaçmak için bir otobüs veya çoğu zaman helikopter, uçak isterler. Polisler soygunculara başta bunu vereceklerini söylerler. Ama polisler oyalama taktiğine girerler. Ne de olsa hırsızların ellerinde canlarından endişe edilen rehinelere vardır!

Zaman ilerler. Saatler geçer. Bankanın içindeki soyguncular ve rehinelere acıkırlar. Polisten pizza istenir. Aslında bu taktik genellikle polisler yaparlar. Polisler, pizzayı sadece onların açlıklarını gidermek için değil, bir fırsat olarak kullanmak üzere soygunculara önerirler. Soyguncuların lideri ile polislerin lideri veya müzakerecisi arasında bitmek tükenmek bilmeyen diyaloglar yaşanır. Başlangıçta iki taraf da sert iken giderek birbirlerine güven aşılama çabasıyla çalışırlar. Fakat aslında iki taraf da nihai sonu bilir. Polis asla soygunculara paralarla kaçması için helikopter veya uçak vermeyecektir. Lakin pizzalar sivil polisler eşliğinde bankaya gider. Pizza verilir, ama kaçır kurtulmak üzere helikopter, uçak otobüs pek verilmez. Otobüs verile bile 10 metre sonraki kavşakta tuzak kesindir zaten. Soyguncular da bunu bilirler. Ama son bir şans diyerek, son bir can havliyle bunu denemek gibi bir içgüdüleri vardır bu türden soyguncuların... Belki bir mucize olabilir ve içine düştükleri kapandan kurtulma ümidi vardır diyerek hayaller kurarlar. Hatta rehin ve kuşatılma saatleri içinde kendi aralarında bu kapandan kurtulduktan sonra çıldıkları paralarla neler yapacaklarına dair

hayallerini paylaşırlar. Birbirlerine moral destek verirler. Kodesi veya mezarı boylamadan önce pazarlık yapmanın keyfini sürmek isterler. İşin doğrusu filmler dışında gerçek hayatta da bu tür vakalar sıklıkla yaşanmıştır. O yüzden klişedir.

Yine bu tür filmlerde polisler yapılan pazarlık sonucunda hem hırsızlar hem de polisler karşılıklı iyi niyet adımları atar çoğunlukla. Soyguncular karşı taraftan, yani dışarıdaki polisten gelebilecek bazı olumlu adımlara karşılık aslında çok kötü niyetli olmadıklarını gösterebilmek adına rehinelere birini veya birkaçını, bazen çoğunu serbest bırakırlar. Bu tür durumlar, aslında her iki taraf için sadece zaman kazanma gayretleridir. Hatta bu hadiseyi medyada izleyenler nezdinde müttefik sağlama gayretleridir.

Yukarıda bahsini ettiğim o çoğu soygun filminde aslında ciddi bir konu atlanır bu arada. Sanki o polisler daima rehinelere kurtaracakmış gibi sunulur en kaliteli olanlarında bile. Oysa gerçek hayattaki soygunlarda polislerin ilk ve en mühim görevi çalınmış üzere olan ya da çalınmış parayı kurtarmaktır. Rehinelere değil. Rehinelere ikinci plandadır daima. Neticede bankayı içeride soyguncular olduğu halde kuşatan polisler burjuva demokrasilerinin polisleridir. Alarını veren ise rehinelere değil, bankadır. **Polisler de bankayı kurtarmaya gelmişlerdir. İçeride rehinelere olmasa sadece tahlilsiz bir vakadır. Polisler sermayenin polisleridir. İçeride elektrik su kredi kartı borcuna yatırmaya çalışan kıytıncı rehinelere polisleri değillerdir onlar. Polisler açısından hırsızlar etkisiz hale getirilirse paralar kurtarılır. Eğer ateşli bir çatışma olmaz ise rehinelere de bonus olur yanında.**

Kamuoyu baskısı olmasa polis milleti dünyanın bütün burjuva ülkelerinde kafa göz dalar soygunculara bu tür durumlarda. Kaldı ki bazı sonradan görme ülkelerde bu türden vakalar yaşandı da. Çoğu rehine canını kaybetti. Sadece banka soygunu vakalarında değil, uçak kaçırma ve benzeri rehine vakalarında bu türden epeyce örnek yaşanmıştır. Ama Batılı burjuva demokrasilerinde bu türden iş kazalarına artık fazla rastlanmıyor. Çünkü Batılı burjuva demokrasileri de hayatta daha uzun kalabilmek adına, özellikle ezilenlerin direnişleri veya devrim tehlikeleri nedeniyle epeyce hızlı bir şekilde SS metoduyla yani 'seve seve' sosyal evrim geçiriyorlar.

Burjuva demokrasilerinin bütün boktanlıklarına ve rezilliklerine rağmen halen şaşırtıcı bir şekilde hayatta olabilmemesinin en mühim sırrı buradadır. Kamuoyu denilen hayaletin boynuna özellikle medya ve siyaset marifetiyle zincirli tasma takmasıyla meşhurdur

burjuva demokrasileri... Üstelik bu durum, epeyce uzun bir zamandan beri uluslararası bir hal almıştır. Sadece kendi ülkeleri için de geçerli değildir. Yoksa ne Mandela gelir giderdi bu dünyadan, ne Kosova ayrıldı Sırbistan'dan... Her ne kadar arada kazma Buş gibi tipler ve AKP'ilerin ABD başkan yardımcısı olmuş hali olan Dick Cheney gibi hırsız mütaitler çıksa da Batılı burjuva demokrasileri 90'lardan beri genel olarak oldukça farklı, sabırlı bir yol izliyor dünyayı ve kendi halklarını kekleme hususunda...

Neden klasik askeri darbelerden vazgeçildi sanıyorsunuz? Yoksa eski sistem olsa işler çok kolaydı. Kimse bir diktatörün zıvalıklarını 9 ay daha dinlemek zorunda kalmazdı. Kendi savcısından, polisinden haberi olmayan bir diktatörü herhalde bir saat içinde alaşağı etmek çocuk oyuncağıdır asker için. General olmaya lüzum yok. Albay bile yapardı bu sevimsiz işi. Lakin yeni düzende işler sabırla ilerliyor. Dantel gibi örüyorlar. Kim bilir, cemaat öğretmiş olabilir bu aklı belki de CIA'ye. Adamlar 35 sene beklemişler. 9 ay nedir ki yanında! En doğrusunu Allah bilir. Sadakallahülazim.

Helikopterle kaçacaklar!

Uzun lafın kısısı dostlarım. Yine lafı, yazıyı boynunuzda dolandırırım. **Değil Türkiye'nin, değil dünyanın, kainatın en büyük yolsuzluk ve hırsızlık skandallarına adı karışan AKP'nin hali budur dostlarım. İçeride rehinelere var. Helikopter, uçak istiyorlar.** Bakmayın siz görev yerleri değişen 6 bin polise, yüzlerce savcıya, "yolsuzluk örtbas bakanı" olarak atanan yeni bakanlara, bir yerlerine şimdilik takmadıkları o fezlekeler... Sahip suçüstü yakalamıştır. Bankayı soymakta olan hırsızlar kuşatılmıştır. Görev yerleri değişen bütün o cemaatçi polisler, yargıçlar filan var ya, onlar soygun esnasında suçüstü yakalanmış soygunculara ve rehinelere gönderilen sıcak bir pizzadır.

Yalnız dikkat! Rehinelere bizim. Halktır rehine. Maalesef bizim hikayemiz çoğu Holivud filmindeki kadar sempatik olmayabilir. Adamların 12 yıllık icraatları ve şanlı Gezi direnişi ile beraber gösterdikleri dünyanın en azlı faşisti olabilmek kabiliyetleri de ortada iken hem de... Lakin ve elbette umutsuzluğa gerek yok... Mutlak son kesindir ve kaçınılmazdır. Bütün hırsızların ve faşistlerin mukadderatı bellidir ama rehinelere de elleri kolları ayakları boş durmamalıdır. Sadece kurtarılmayı beklemek saflık olur sözün özü. Çünkü sizleri rehine olmaktan kurtaracak olanların gözünde sizin canınızın

bir kıymeti harbiyesi yoktur. Onlar sadece paraları kurtarmak istiyor. Hatta işin Türkçesi bankadaki paraya onlar el koymak istiyorlar. Yanında sizleri de bonus olarak soyguncunun zulmünden kurtarmış gibi görünmek elbette bir burjuva sanattır. Yoksa ne faşistleri belediye seçimlerinde aday gösteren bir yeni CHP olurdu, ne dünyanın en zalim en aşağılık mahlukatları olan bir grup Tayyipsever tarafından katledilen Ali İsmail Korkmaz kardeşimizin gözyaşı döken yeni MHP olurdu, ne de hatta Roboski katliamı için zamanında "F-16 jetlerimiz teröristleri vurdu" diyerek göbek atan ama şimdi "Uludere katliamı 3. yılına girdi" diyerek Kürt kardeşlerimize sevgi pıtırıcı manşetleri saçan yeni cemaatin yeni *Zaman* gazetesi olurdu. Burjuva sanatı böyledir dostlarım. İtin bilmem neresine sokar bütün eski kaşarları... Tabii ki bu arada en korkunç duruma düşen ise bizzat kurbanın kendisidir. Suçüstü yakaladıkları AKP iktidarındır. AKP de bunu bilmektedir ve zaten bu yüzden tarihte görülmemiş bir oryantal dans icra etmeye başlamıştır. Değil ortalama 40 yaşında benim kuşağım, **dünyanın en yaşlısı olan İsveç'teki 9950 yaşında olan ağaç bile görmedi böylesine bir yüzüzlük iktidarını...** Hadi o İsveç'teymiş. Anlamaz bu denli göbek siyasetinden... Ne de yurdumun 2005 yaşındaki ağacı gördü bu rezilliği.

AKP'nin şunun şurasında 17 Aralık CIA-Cemaat operasyonu öncesine kadar bizzat acımasız savcısı olduğu Ergenekon, Balyoz gibi davalar hakkında sanki hiçbir sorumluluğu yokmuş gibi tarihe geçecek olan **'yeniden yargılama'** şeyisine sarılması kendi açısından birkaç boyutlu dostlarım... En önemli boyut, düne kadar tam tekml kuklası olduğu mutlak sahibine karşı küçük de olsa bir intikam alma çabasıdır. Aslında bir çeşit suçüstü yakalanmış şımarık çocuk tavrıdır. Yanlış anlaşılmasın. Ergenekon davasında bazı haydutların ve suçluların yanına monte edilen nice masum var. Başından beri bunu yazdık, söyledik. Lakin o masumlardan çok asıl suçluları dışarı çıkarmaya çalışan bir AKP var artık. Bu iş öylesine gayriciddi bir hal almıştır ki medyada lağım kokusu işlevi gören bir AKP'ci medya soytarısının teki *Ulusal Kana'* da misafir bile olabilmıştır. AKP'nin cezalandırılacak şımarık çocuk isyanını en iyi yansıtan hareketidir bu.

AKP şunu demektedir. "Madem sen beni çöpe attın, ben de senin emrinle içeri attırdıklarını teker teker dışarı çıkaracağım, görürsün gününü" şeklinde özetlenebilecek arabesk bir çocuk şımarıklığı halidirdir bu. Oysa değil Türkiye, bütün dünya biliyor ki zamanında NATO, CIA, ABD emretmişti çizgiden çıkanlar ile bazı numune muhaliflerin derdest edilmesini... Çizgiden çıkanlar cezalandırılacak, etkisiz hale getirilecekti. Başarılı oldular. Numune muhalifler derdest edilecekti ki ülkede muhalif olmak, aç susuz kalmayı göze almak olsun... Zaten öyle de oldu dostlarım. Başta **RED** olmak üzere bir avuç muhaliften başkası kalmamıştı 2009'dan beri ta ki Gezi direnişine kadar... Hele hele 2010 referandumu sonrası ben size sadece dört yayın sayarım ki üçü gazetedir birisi **RED** idi. Bakmayın şimdi muhalifler yeniden çoğalıyorlar. Biz şu aralar *En Kahraman Rıdvan* takılan kimlerin o en karanlık yıllarda, yani T.C. tarihinin en karanlık seçimi olan 2011 seçimleri sonrası ve 2013 Haziran ayaklanması arasında nasıl

tımtırsak olduklarını çok iyi biliyoruz ve not ettik. Şimdi çoğu kahramanlık taslıyor. Ama buna üzülme- yiz. Seviniriz. Bu da tarihe not edilsin.

Kıscası dostlarım, 2007 seçimlerinden sonra 'NATO Gladious' temizleniyor havası yaratılarak o dönem medyada bir hayli etkin olan sazan liberaller uzun yıllar kullanılarak cemaat ve başlıca AKP marifetiyle uluslararası sermayenin Türkiye için yazdığı 'on emir' yerine getirilmişti. Neticede AKP'nin güvenebileceği pek okumuş adam olmadığı için elleri mahkum cemaatin on yıldır benim yaşı- m kadar okuyup büyüttiği dolu 'robot' bırakınız normal hakimlikleri, savcılıkları, özel yetkili mahkemelerin başlarına getirilmişlerdi. Kim tarafından getirilmişlerdi bu kimseler? Fethullah Gülen tarafından mı atanmıştı Zekeriya Öz? Fethullah Gülen mi altına imza atmıştı şu an yerleri değiştirilen 6 bin polislin görevlendirme yazılarını? Kusura bakmasın eşşekler ama eşşek gibi mevcut iktidar getirdi 17 Aralık'tan beri görevden aldığı ve görev yerlerini değiştirdiği onca kelleyi... 11 yıldır sen tepe tepe kullan cemaati. Ondan sonra TOKİ'de, bütün inşaatlarda, AVM'lerde onlara iki dilim pasta verme, üstüne bir de cemaatin tapınağı olan dershaneleri kapatmaya kalk. Ne yapacaktır cemaat? Zaten 11 yıldır sizi izlemiş büyük sahibin emriyle...

Bu arada herkes şunu bilsin. Fethullah Gülen taa 7 Şubat 2012 akşamı, yani TRE'nin en sevgili elemanı olan Milli Nakliyat Teşkilatı müsteşarının ifadeye çağırıldığı gece yaptığı konuşmada, yani mevcut cemaat-AKP kavgasının alenileştiği 17 Aralık 2013'ten çok önce isim vermeden Süme-yye'nin havuzlarından bahsetmiştir. Cemaatçı polis ve yargıcuların başına neler geleceğini anlatmıştır. Yolsuzluklardan hortumlardan dem vurmuştur. İsim vermeden TRE'nin sonunu açıkça ilan etmiştir. Şeytan sağdan çarpar demiştir. Her zaman söylediğim gibi cemaat kazanmayacağı bir maça girmez. Halk müdahil olmadıkça!

Sahibi tarafından dört bir yandan kuşatılmış ve kalbi kırık AKP iktidarı kafasının devesi gibi kuma gömülebilir. Bu durum doğrusu devrimcilerle demokratları pek ilgilendirmez. Umursamayız bile bu türden yüzüzlük hallerini. Lakin köle bile sahibinden utanırdı cahiliyye devrinde. Bunlardaki yüzüzlük tarihe geçecek pek yakında. (Kitabı da çıkacak zaten pek yakında ama illa ki Ağustos'tan önce.)

Bu dünyada işler sürekli değişir. Uluslararası sermayenin uzun yaşamasının sırrı belirli projelerde saplantılı olmamasıdır. Zaman zaman abartılıkları vakidir. Özellikle şu yeşil kuşak teorisi ile ılımlı İslam şeysinin epeyce uzatılır ve maalesef bizim zamanlarımıza denk geldi. Lakin 2013'te resmen son verildi her iki projeye de. Öncesinde çalışmalar vardı zaten. İşin resmleşmesi için tereddütler vardı sadece. Tüm bu plan ve projelerden bağımsız bir şekilde kendi kendine gelişen şanlı Gezi direnişi tereddütlere son verdi. Dünyanın en saplantılı siyasi hareketlerinin dünyanın en hırsız haydutları olduklarını da bildikleri için düğmeye bastılar. Bir Robocop olan cemaat her zamanki gibi üstüne düşeni ziyadesiyle yerine getirdi.

İşler çok ama çok değişince ve cemaat yine ve her zamanki gibi şaşırtmayarak NATO emrinde davranınca zaten Gezi direnişinden sonra artık bir topal örnek iktidarına dönüşen AKP iktidarı can havliyle cemaat ve ABD'ye karşı yeni ittifaklar arayışına girdi. Bu ittifaklardan biri de, inanması güç ama, yıllardır çoğunluğu haksız yere içeride tutulan Ergenekon, Balyoz gibi davaların siyasi çevreleriydi. Elbette tuhaf olan, AKP'nin aynı duygusal histerek yaklaşımı henüz KCK hakkında göstermiş olmayışı... Belki de onu seckem saklıyor olabilirler. Bu hususta BDP'nin tavrını çok fazla dikkate almak gerekmiyor. Onlar sadece

Apo'nun özgürlüğü için siyasi mücadele verdiklerinden ülkede kıyamet kopsa pek umurlarında değil. Yeni bir iktidar kurulduğunda masada hazır olmanın keyfini sürüyorlar sadece.

AKP'nin can havliyle girdiği ittifak arayışından önemli bir motivasyon olan kendisini iktidarlara taşıyan ABD'ye, CIA'ye, Mossad'a ve NATO'ya karşı intikam alma dileğinin sorunlu bir yanı var yalnız dostlarım... İşin üzücü tarafı şu ki bu sorundan AKP'nin haberi yok. AKP farkında değil ki zaten NATO, CIA filan da artık bu sahtekarlıklarla dolu davaların düşmesini ve uzun tutsaklıkların sona ermesini istiyor, girdiğimiz yeni soğuk savaşın bir gereği olarak... Hem de amaçlarına ziyadesiyle ulaştılar zaten. Şu son birkaç sene zarfında ülke ekonomisinin neredeyse tamamı artık uluslararası sermayenin kontrolü altında. TSK eskisi gibi kontrol altında. Polis, yargı, vali filan bunlar 'büff' zaten onlar için. Bir geliri bir gider. Elini sallasan ellisi yanı.

AKP'nin 17 Aralık sonrası yaşadığı bir diğer şaşkın boyut ise algı yönetiminde usta olduklarını sanmalarıydı. Bugüne dek algı yönetimini başkalarına borçlu oldukları halde kendi becerileri sanıyorlar hâlâ maalesef. Ergenekon ve Balyoz gibi davaların çevrelerinin cemaate ve ABD'ye karşı kendisine yakın durabileceğini hayal ediyorlar. Oysa cemaat de şu an aynı dileğe sahip. Onlar bile "batsın bu dünya" modunda. Zaten Fethullah Gülen açıkça beddua etmiş. Bunun bile farkında değiller.

AKP İP'leşiyor!

Uzun lafın kısıası, bu hesap yeni soğuk savaş süreci gereği ABD-Rusya arasında görülmüştür. Bizim 'hırsızların ve polislerin' gevezeliklerinin bir kıymeti harbiyesi yoktur. Haksız yere tutsak olanlar, kısa süre sonra özgürlüklerine kavuşacaklardır. Maalesef bazı haydutlar da aradan kurtulacaklardır. **AKP'nin canı çıkmadan önce son bir hamle olarak İşçi Partisi söylemlerine sarıldığı gerçeküstü bir dönem daha yaşıyoruz ve yaşayacağız.** 11 yıldır iktidarda olduğu halde, iktidarına sahip olduğu devlete darbe yapmayı başardıkları dünyadaki ilk siyasi hareket inanın bana ölmeden önce son bir şans niyetine Kemalist bile olabilir. Kimse şaşırmasın. Milli mücadele günlerine girdiklerini sanıyorlar. Siz sanıyor musunuz ki Goebbels propaganda yaparken yalan söylediğini düşünüyordu. İnanıyordu o manyak söylediklerine. Faşizmin karakteristiği- dir bu. **Sen inanmazsan kimse inanmaz.**

Benim bütün korkum Tayyip Erdoğan'ın yarın bir gün "biz bir kurtuluş savaşı veriyoruz" söylemini bırakarak "bu dava ezilenlerin davasıdır. Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan emekçilerin mücadelesidir" diyerek bir sabah aniden komünist olmasıdır. Hayır Ufuk Uras, Murat Belge gibi tipler gerçek sanacak, twitterda *Venseremos* paylaşacaklar, ondan korkuyorum. Uğraş dur ondan sonra dolu yeni komünist manyakla. Gülmeyin dostlar. Yukarda Allah varsa, okyanus ötesinde Obama varsa, kuzeyde Putin var. Oynatırlar bunlar adamı. Oynatırsın en sonunda.

Son olarak *Köpeklerin Günü* filmi nasıl bitti söyleyeyim. Film izlememiş olanlar yazının bundan sonraki kısmını okumasın lütfen...

Polisler, soyguncuların rehinelere karşılık kaçmak için istediği uçağı kabul ederler. Havaalanına soyguncuları elbette sivil polis götürür. Taksici götürcek değildir. Havaalanında soygunculardan biri öldürülür. Diğer ise, sevgili Al Pacino'muz 20 yıl yer. Köpeklerin günü böyle biter.

Not1: Sevgili dostlarımız olan köpekler bu yazıdan beridir. Not2: Bu yazı yıllardır AKP'ye destek veren, ama şu anda AKP'ye muhalif olan liberal kişilik bozuklarına ithaf edilmiştir. Hâlâ AKP'ye destek veren liberal bozukları ise Allah kurtarsın.

RED dayanışmasına çağrı

Değerli dostlar, değerli **RED** dostları. Geçtiğimiz ayların ikisinde burada banka hesap numaramı verdim. Bu sene iki kez yazarlığımı fark eden işverenler yüzünden işimden olmamdan, işsiz kalmamdan dolayı sizlerden destek istedim. Sağ olun. Yine büyük desteğiniz ile bu zor zamanları atlattım. Üstelik bu sefer sadece iki ay sizden yazılarıma telif vermenizi istediğim halde 2009 yılında *yeniHarman*'da ilk istediğim zamandan çok daha fazla bir destek geldi. Bu arada yeni bir işe başladım. Umarım bu sefer aynı talihsizlik yaşanmaz ve ben de sizden aynı talepte bulunmam.

Ancak bu sefer sizlerden bambaşka bir konu hakkında yardım, destek değil düpedüz dayanışma istiyorum. **RED** için. **Hakan Gülseven dostumuz için. Tüm RED emekçileri için.** Öncelikle sizleri Hakan Gülseven dostumuz nezdinde **RED**'e karşı gösterilen **açık ve net bir politik bir saldırıdan** haber etmek istiyorum.

Bir zaman önce gecenin birinde birtakım polisler Hakan dostumuza kimlik sormuşlardır. Bunun üzerine bir tartışma çıkmıştır. Tartışmanın sonunda 3 adet polis Hakan dostumuzdan davacı olmuşlardır. Polisler, genellikle devrimcilerle demokratlara ve hatta sıradan vatandaşlara kolaylıkla açabildikleri davalardan birini açmışlardır. Polisler, **polise mukavemet ve hakaret** davası açmışlardır. İşin ilginç yanı **şikayetçiler ve tanıklar aynı kişilerdir.** Tamamı polistir. Türkiye'nin "adil ve bağımsız yargısı" da bu durumu pek bir sempatiyle karşılamıştır. Dava neticelenmiş ve maalesef Yargıtay'da onanmıştır. Netice itibarıyla, sevgili Hakan dostumuz **30 ay hapis** gibi inanılmaz bir cezaya çarptırılmıştır. Neyse ki bu ceza, **18.000 TL para cezasına** çevrilmiştir. Neyse ki diyorum. Halimize bakın! Faşistlerin arasında yaşamak bu olsa gerek!

Şimdi mevzu şudur dostlar: **RED** takvimlerimiz var. Her kim ki devrimci ve demokratır, her kim ki dosttur bizlere, her kim ki dosttur yıllardır sizin desteğinizle ve devrim demokrasi aşkımızla yürüttüğümüz Türkiye'nin en nadide muhalif yayınına, işbu **RED** takvimlerinden edinsin.

Peki nasıl edinebilirsiniz bu takvimleri? Daha önce kendim için sizlerden telifimi istediğim ve sizlerin desteği ile baygınlıktan kendine gelen aynı banka hesap numarama gönlünüzden ne koparsa yatacağınız paralar ile bu takvime ister 10-20 liraya ister daha yüksek bir bedele sahip olabilirsiniz. Peki, benim hesabıma yatan paraları GHK iç eder mi? Böyle bir endişeye mahal yok. Sizlerden ricam, hesabıma para yatıran **RED** dostlarının **info@red.web.tr** adresine ve **populistus@yahoo.com** adreslerine yatırdıkları para miktarını, takvimin ulaşacağı adresleri bildirmeleridir. İlk adres **RED**'i, ikinci adres beni haberdar edecektir.

Peki gelen para ile ne yapacağız? GHK dostunuz İsviçre'de TRE gibi sekiz tane hesap açtırmayacak tabii ki. Hakan Gülseven ile GHK dostlarınız Boğaz'da bir burjuva restoranında rakı-balık yapmayacaklar tabii ki... Sevgili Hakan Gülseven dostumuzun önce özgürlüğüne sonra sanki çok varmış gibi maddi varlığına kasteden bu siyasi saldırıya ve siyasi karara karşı dayanışma içinde olacağız. Dostlar zor zamanlarda belli olur. İnanın ki bana, Hakan dostumuzun uğradığı siyasi saldırı hepimize yapılmıştır. Para cezası nedeniyle 10 bin liranın üzerinde borç altındayız. İstersek bir ayda kapatırız, en kötü birkaç ayda hep beraber. Ben de bu ay işe başladım şükür. Kendi hesabıma para yatacağım. Tüm dostlara, gönüllerinden ne koparsa **RED** dayanışmasına çağırımdır. Sevgilerim, saygılarım ve selamlarımla.

H. KILIÇARSLAN - T.İŞ BANKASI 1221 0136453 (2009'da IBAN yoktu bir de IBAN çıkmış şimdi.) IBAN: TR55 0006 4000 0011 2210 1364 53

Tayyip nasıl ulusalcı oldu?

Yıllar yıllar önceydi. Yazarlık yaşantıma internet üzerinde başladığım zamanlardı. Henüz Tuncay Akgün GHK dostunuzu keşfetmemişti. O vakitler önüme geleni tekmiyordum. Elbette kurbanlarının çoğu, o zamanlar kibir kumkuması olan Doğan medyası mensuplarıydı. Bir gece yarısı Ertuğrul Özkök'ün bir Pazar yazısını gördüm. Kafka hakkındaydı.

Herkese dalmıştım. Yazılarım sayısız medya internet sitelerinde yayınlanıyordu ama Ertuğrul Özkök'e hala dokunmamıştım. Lakin o yazı Kafka hakkındaydı. Dikkatle okudum. Birincisi dünyanın en meşhur öyküsü olan Kafka'nın Değişim adlı öyküsünü roman sanıyordu Özkök. İkincisi ise Kafka'yı, Milena'yı hiç mi hiç anlamamıştı. Ben de Allah ne veriyse yazdım gönderdim. Yazı kısa sürede internette yayıldı. O zamanlar facebook, twitter gibi sosyal medya şeyleri de yoktu. En sosyal olan şey e-mail idi. Ama ilgili yazım fena halde yayılmıştı. Öyle ki pek çok ünlü yazardan, medya mensubundan çokça tebrik mesajları almıştım. Hatta davet edenler vardı. Ben de davetlere icabet ettim. Bunlardan en enteresan olanı Alev Alatlı'dan gelen mesajdı.

O sıralar Kanada'da yaşıyordum. Yıllık iznim 3 haftaydı ve her yıl Türkiye'ye geliyordum. Kendisini ziyaret etmek istediğimi yazdım. Alev Alatlı hocamız sağ olsun beni kırmadı, evine davet etti. Kendisiyle bir akşam vakti çok hoş bir kahvaltı yaptık. İnanılmaz güzel bir sohbet yaptık. Orhan Pamuk'a verdik verişirdik. Zaten icabına baktığım Ertuğrul Özkök'ten akşam boyunca bahsetmedik bile.

Akşamın en büyük sürprizi şuydu. Alev Alatlı dedi ki, benim oturduğum sandalyede bir haftadır kimse oturmamıştı ve en son oturan kişi Recep Tayyip Erdoğan idi. Yani o akşam o tozu GHK dostunuz almıştı.

Burjuvaların 'kahraman'ları ve 'bizimkiler'

CAN GÜROLA

Burjuvazinin geçmiş yüzyılda sınıf mücadelelerini aksatma yöntemi genelde işçi sınıfına sus payı vermek ve sınıfın içinde ayrıcalıklı bir kast oluşturarak sömürü düzeninin devamını sağlamaktır. İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu adlı muhteşem kitabının sonunda Friedrich Engels burjuvazinin artık akillanmakta olduğunu, hatta arada ekonomik taleplerle sınırlı grevlerin ortaya çıkmasını desteklediğini, böylece bir toplumsal devrimi engelleme amacını taşıdığını belirtir. İkinci Enternasyonal'in çöküşü de gene bu bahsettiğimiz ayrıcalıklı kastın içinden çıkmış küçük burjuvalar ve ayrıcalıklı işçilerin kendi konforlarına uygun görüldükleri gerçekler ve o gerçeklerden ürettikleri ideolojik sapmalar yüzünden olmuştur. Kendilerine sosyal demokrat diyen bu kravatlı ve entelektüel güruh para babalarının kendilerine attığı iki kemiğe tamah etmiş, yoldaşlarını 1918 Alman devrimi sırasında kurşuna dizdirecek kadar alçalmıştı. Bugün bu güruhun torunlarını solcu poz kesen sendika bürokratlarını ve Avrupa'nın reformist solundan çıldığı tezleri, radikal demokrat, post-Marksist safsataları, Türkiye gibi sokak ortasında devletin adam öldürdüğü bir ülkede uygulamaya çalışan sahte sosyalistlerde görüyoruz.

Mevcut neoliberal dönemde hem moral hem iktisadi olarak yok olmakta olan bir eski orta sınıf gerçekliğiyle yüzleştiğe, politik hat ve eylem biçiminde tarihten aldığımız derslerden fazlasıyla geriye düştüğümüz görülmüyor. Verili koşullar altında bunun bir dönemsel özellik olduğunu söyleyebiliriz fakat sadece bununla kalmak belli tehlikeleri göz ardı etmek olur.

Tarih bize düzenin sattığı 'iyi adamlar'ın ve 'kahramanlar'ın bu tehlikeleri ne kadar yalancı biçimde ürettiğini fakat gerçek iyi adamların duruma geç müdahale edince trajedinin farklı biçimlerde kalıcılıştığını gösteriyor.

Öyleyse bu isimlerden bir kaçına bakalım ve işlevlerini görelim. Antikçağ tarihi için bugüne kaynak olan ünlü biyografi yazarı Plutarkhos gibi onların tam karşısına, düzenin glöriyetleri bizim kahramanlarımızı anlatarak yazalım.

Mohandas Gandhi: Emperyalizmin sevimli aristokrati, halkının gizli düşmanı.

İngiliz emperyalizmi yüzünden aklıktan kırılan, feodal işbirlikçilerin yanında yoğun bir modern sömürü düzeni yerleştirilmiş ve toplu iğne bile üretmeyecek hale düşürülmüş Hindistan'da soylu bir ailede doğdu. Rudyard Kipling'in emperyalizmi anlattığı kitaplarını adeta yaşamak istercesine tüm Britanya sömürgelerini dolaştı ve oralarındaki sefaleti gördü. Kendi ülkesinden pek farklı olmamalarına şaşırdı, aynı zamanda bu sömürgelerdeki yerel burjuvazinin muhalefeti gördü, bilhassa Güney Afrika onu etkiledi, Hint ulusal kurtuluş hareketine katılmaya ikna etti.

Fakat o aynı zamanda bir ırkçıydı. Hindu literatüründe kullanılan aşağılama tabiri 'kafir'i siyahiler için kullanıyordu ve onların eğitilemeyecek insanlar olduğunu, bir kadın satın

almak için hayvancılıkla uğraştıklarını söylüyordu. Güney Afrika'da avukatlık yaptığı dönemde Hindulara yapılan ayrımcılığa karşı savaşıyordu yani, siyahların ezilmesi umurunda değildi. Gandhi'nin yalnızca Hint soylularına ait Hindu ritüeli icabı genç kızlarla çıplak yatarak nefisini köreltme ve bazen ayın niteliğinde cinsel birleşme yaşadığını da belirtmeden geçemeyeceğim, kızların çoğu onun torunu yaşıyordu.

Kendi sınıf çıkarları ve ideolojisi doğrultusunda barışçıl eylem denen, şiddet içermeyen ve aslında kitle grevleri, eylemleri, boykotları olmasa hiçbir etkisi olmayacak bir şey üretirken, İngilizler Hintli işçilerin üzerine kurşun yağdırıyordu.

Bu arada, sömürgelerin doğrudan işgal maliyetleri gittikçe artıyor ve eski sömürgeciliğin baskı yöntemleri kitleleri kontrolden çıkarıyor, Ekim Devrimi'nin dünyadaki prestiji ve ulusal kurtuluş mücadelelerinde giderek yükselen akımları etkilemesi, büyük mali krizlerin, ve sömürgelerin az gelişmişlik rotasından çıkmak isteyen yerel burjuvazilerinin muhalefeti durumu tersine çevirdi. İkinci Dünya Savaşı sonrasında Hint ulusal bağımsızlığını siyasi olarak garanti altına aldı. Dünya değişmekteydi. Artık dünyada ABD tipi yerli işbirlikçiler kullanan emperyalizm çerçeveyi çiziyordu, Avrupa tipi değil.

Bağımsızlıktan sonra Hindistan'daki kast sistemi pratikte olduğu gibi kaldı. Hindistan'ın içinden çıkardığı en önemli yazarlardan olan Arundati Roy verdiği röportajda Gandhi'nin bu sisteme karşı olmadığını söyleyerek aslında saklanan bir gerçeği dosdoğru söylemekle kalmadı, Hint ulusal bağımsızlığının ezilenler lehine pek bir şey getirmediğini de gösterdi.

Gandhi'nin tercih edilmesinin ve İngiliz emperyalizmi tarafından muhatap alınmasının sebepleri onun rakiplerinde aranmalı biraz da. Onun rakibi kimdi peki?

Bagat Sing: Halkının evladi, cesaretin vücuda gelmiş hali.

Bir Sih ailesinde doğdu. Sihler o dönem İngilizlerin en güvendiği etnik gruplardan biriydi Hindistan'da. O aldığı kültürün itaatkar disiplinini ve katı Sih dinini reddederek devrimci düşüncelerle tanıştı. İrlanda'daki cumhuriyetçi hareket benzer sömürgecilik karşıtı bir örgüt kurdu arkadaşlarıyla. Sonradan bu örgütün adına sosyalist ekini koydular.

Bagat Sing ve yoldaşları sömürgeciliğin yüzünde patlayan pek çok eylem düzenlediler,

silahlı eylemlere kalkıştılar. İki arkadaşıyla yakalandı, asla boyun eğmedi ve kurulmuş özel bir mahkemede bir polisi öldürmek suçundan yetersiz delillerle asıldı. Halk bu mahkeme sürecinde onları sahiplendi, bütün ülkede isyan dalgası ortaya çıktı ve bu İngilizleri o kadar korkuttu ki cesetlerini yakıp nehre döktüler, çünkü onları gömerlerse mezarları bir isyan mabedine dönüşebilirdi. Asıldığında sadece 23 yaşındaydı.

Rahibe Teresa: Mazoşist bir sahtekarın psikoz içindeki geçmişi.

Esas adı Gonca Boyacı olan bir Amavut'tu Rahibe Teresa. İslam'dan Katolikliğe dönerek bir rahibe oldu. Hindistan'a gitti ve oradaki fakirlere yardım bahanesiyle misyonerlik yaptı. Kurduğu organizasyonlar sayesinde topladığı bağışlarla ölüm evleri adı verilen yerler açtı. Bu yerlerde medyada gösterildiği gibi yardıma muhtaç insanlara rezalet yemekler veriliyor ve tıbbi bakım olarak soğuk suda yıkanıp yeniden farklı insanlarda kullanılan iğnelerle serumlar takılıyordu sadece. Çünkü Teresa ve onun örgütünün ideolojisi acı çekerek 'Tanrı'ya yaklaşmak üzerine kuruluydu, fakirler bu evlerde sadece acı çekerek ölüyorlardı kısacası.

Teresa'nın topladığı bağışlarla yüzlerce modern hastaneyi idame ettirebilecek kadar çok paraya sahip olduğunu biliyoruz bugün. Peki sahtekarların düzen tarafından övülmeleri için verilen Nobel Barış Ödülü almasını sağlayan, onu bu kadar öne çıkartan şey neydi? Basit... Katolik kilisesinin sapık papazları küçük çocukları taciz ediyordu. Bu skandallar ardı ardına patlak verince bir imge bulmak gerekti ve bu imge Teresa'ydı.

Oscar Romero: Gerçek aziz, Vatikan'ın düşmanı.

Latin Amerika'da halka yakın din adamları her zaman var olmuştur. Bu insanlardan biri Oscar Romero'ydü. El Salvador bir iç savaşın içindeydi. O, büyük toprak sahipleri ve emperyalizmin fakir halkın isyanına cevap olarak verdiği katliamları protesto ediyor, fakirlerin hakları olduğunu savunuyor ve insan hakları için çalışıyordu. Faşistler onu alçakça katletti. Vatikan onu onurlandırdı ama fikirlerini öldürmek için, onları yaymak için değil. Hristiyan sosyalizminin yeni hali olan 'Kurtuluş Teolojisi'ni yok etmek için Vatikan Latin Amerika'ya özel bir ilgi gösterdi, bu papazları görevlerinden almak ve onları yok etmek için elinden geleni ardına koymadı, bu arada Teresa gibi imgeleri öne çıkarttı.

Nelson Mandela: Beyaz adamın itaatkar zencisi.

Onun hikayesini anlatmaya pek gerek yok. İktidara geldiğinde burjuvazinin desteğini kazanmak için defalarca reddetmesine rağmen gençliğinde Komünist Parti üyesiydi. Sonradan Afrika Ulusal Kongresi'nde görev aldı. Irkçılığa karşı aktif biçimde savaştı, senelerce hapis yattı. Esas hikaye o hapisten çıktığında başladı. Afrika Ulusal Kongresi iktidara gelince Mandela ırkçılığın getirilerinden olan fakirliği ortadan kaldıracığı vaadini unuttu. Sömürgeciliğin ve ırkçılığın sonuçlarından biri olan servetin ayrıcalıklı beyaz kesimde toplanması gerçeğini değiştirecek hiçbir şey yapmadı. Irkçılığın ekonomi/politik sebebinin reddetti, kısacası dönekleşti. Geçen sene partisi Güney Afrika'daki madenci grevinde madencileri katletti. Ölümünden sonra da aziz mertebesine yükseltildi. Kişisel serveti bir habere göre 10, diğer göre 70, bir diğerine göre 100 milyon dolar ama kesin olan bir şey varsa halkı hâlâ açken bu parayı biriktirmiş Mandela'nın ailesi çok ciddi bir miras kavgası yaşıyor bugün.

Steve Biko: Boyun eğmez kara aslan.

Güney Afrika'da Aparheid'a karşı mücadelede görev aldı. İlegal durumdaki Komünist Parti'nin öğrenci derneklerinde çalıştı. Soweto katliamı sonrası düzenlenen protesto gösterilerini örgütledi.

Tutuklandı, işkence edildi ve katledildi.

Yaşasaydı muhtemelen bugün hâlâ fakir ve aç olan halkı için Mandela'ya bir çift sözü olurdu..

İyi zenci, kötü zenci

Bu karşılaştırmaları daha da uzatabiliriz tabii ki. Bugün ABD'de resmi bayramlardan birinin sahibi beyaz adamın iyi zencisi Martin Luther King'e karşı Huey Newton veya Malcolm X'i anlatabiliriz. ama fikir hep aynı kalacaktır. Düzenin organik aydınları ve medyası her zaman kendi sömürü düzenlerinin yenilenmesine yardımcı olanları yüceltecektir.

Bugün bize kapitalizme, ırkçılığa, cinsiyet ayrımcılığına karşı savaşma gücü veren her figür ve onların tarihi eylemleri işbirlikçi portreler öne çıkartılarak gözden kavrılmaya çalışılıyor. Aynı şey bugün Ufuk Uras, DSİP, Murat Belge avanesine karşı devrimci değerleri yüceltmeye çalışanların kavgasıdır. Toplumun isyanını gözardı etme pahasına devletle müzakere masasına sarılanlar, ileride nasıl anılmak istediklerine karar vermelidir. Şaka değil, hayatını zindanda geçirmiş Mandela ya da Latin Amerika'daki efsane gerilla liderleri bile sonradan 'başka bir şey' haline gelmişlerdir.

Son olarak İrlandalı büyük devrimci James Connolly'den hepimize 98 sene önce söylenmiş ve bugün hâlâ geçerli olan bir ders gelsin: "İngiliz ordusunu İrlanda'dan çıkarsanız, Dublin kalesinin direğine yeşil bayrağı kurmazsanız bile eğer bir sosyalist cumhuriyet kurmazsanız bütün yaptıklarınız boşa gider. İngiltere sizi gene yönetecektir böylece. O sizi kapitalistleriyle, toprak ağalarıyla, bankacılarıyla yönetecektir, bu ülkenin içine yerleştirdiği kurumlara ve ilişkilerle yönetecektir."

Uluslararası kahve zinciri Starbucks'ın 55 milyar dolarlık piyasa değeri aynı zamanda Türkiye'deki şirketlerin tümünün borsadaki değerlerine eşit. Yani Türkiye'deki şirketlerin toplam değeri, kabaca ABD'nin Kuru Kahveci Mehmet Efendisi ile aynı ayarda...

TÜRKİYE = STARBUCKS!

SERKAN BÜKÜCÜ

Geçtiğimiz ay Marx'ın 1852 yılında 'Finans aristokrasisinin Avrupa organı' olarak betimlediği, Londra merkezli, liberal görüşlü *The Economist* dergisinin internet sitesinde çok çarpıcı bir haber yayınlandı. Biz içeride çok 'meşgul' (!) olduğumuz için yine bu haberi ıskaladık ve gazetelerimiz bu haberi yayınlamadı. *The Economist*'in haberi aslında son 10 senede oldukça poh pohlanan, liberal terim ile 'gelişmekte olan', aslen yarı sömürge ülkelerin gittiği bir arpa boyu yolu anlatması açısından değerliydi. Kısaca haberi verelim; üstüne yorumlarımızı yapalım...

1 çokuluslu şirket = 1 yarı-sömürge

Economist haberinde; Batı merkezli çokuluslu şirketlerin mevcut piyasa değerlerini ülkelere ait yerel şirketlerin ülkelerin kendi borsalarındaki toplam değerleri ile eşitlemiş. Buna göre; Türkiye için çıkan sonuç oldukça çarpıcı: Starbucks'ın 55 milyar dolarlık piyasa değeri aynı zamanda Türkiye'deki şirketlerin tümünün borsadaki değerlerine eşit. Yani Türkiye'deki şirketlerin toplam değeri kabaca Batı kapitalizminin kahve satan bir franchise'ının piyasa değeri ile aynı. Hani son 10 senede 'çok gelişti' dedğimiz ya da bize öyle dikte edilen Türkiye aslında ABD'nin 'Kuru Kahveci Mehmet Efendi'si ile aynı ayarda. Koskoca bir ülke 'gelişirken' ancak bir arpa boyu yol katedebilmiş.

Peki durum sadece Türkiye için mi böyle? Tabii ki hayır. Yukarıdaki haritadan çıkarılabilecek eşitlikler şöyle:

Google (379 milyar \$) = Brezilya
General Electric (266 milyar \$) = Güney Afrika

Nestle (236 milyar \$) = Hindistan
Procter&Gamble (223 milyar \$) = Rusya
IBM (198 milyar \$) = Meksika
Facebook (143 milyar \$) = Malezya
Goldman Sachs (82 milyar \$) = Endonezya

Costco (51 milyar \$) = Şili
Burger King (8 milyar \$) = Mısır
Sadece Türkiye değil; Wallerstein'ın nitelemesiyle Batı kapitalizminin periferisinde (çevresinde/kenarında) kalan tüm ülkelerin katettiği yol aşağı yukarı aynı. Tamamının şirketlerinin toplam değeri, genelde ABD merkezli bir çokuluslu şirketin piyasa değeri kadar. Batı kapitalizminin hegemonik gücü o kadar belirgin ki; koskoca Rusya'nın tüm firmaları bile ancak Batı merkezli bir ilaç üreticisi kadar değer arz edebiliyor!

Tabii *Economist* boş durmamış ve kendi liberal çerçevesi dahilinde, 'gelişmekte olan

Haritamız, liberallerin ağdalı 'gelişmekte olan piyasalar' lafıyla cilaladığı ülkelerin aslında emperyalizme bağımlı ve yarı-sömürge ülkeler olduğunu gösteriyor.

piyasalar'ın Batılı yatırımcılar için ciddi bir geri dönüş vaat etmediği sonucuna varmış! Kendi deyimiyle, gelişmekte olan piyasalara yine liberal ve 'şirin' bir ekonomi politikası önerisinde bulunmuş: "Daha derin ve akışkan piyasalara sahip olun!"

Tam da uzaya çıkarken...

Bilindiği gibi son 10-12 senede hızlı büyüyen ve gelişen bir Türkiye algısı kamuoyuna enjekte ediliyor. Sanırım yukarıda özetlenen haber Türkiye'nin geldiği nokta hakkında en kestirmeden gerçek bilgiyi bize veriyor. Yani özellikle 17 Aralık sürecinden sonra yolsuzluk soruşturmalarını örtmek için iktidar tarafından yaratılmaya çalışılan, Türkiye tam da (Başbakan'ın deyimiyle) 'take-off' pozisyonundaydı da birileri bize "Yere inin" demiş değil! "Uzaya uyduruyoruz" diyor ama o uydunun önemli ve teknoloji yoğun kısımlarının Çin tarafından yapıldığı, Türkiye'nin o uyduyu kendi topraklarından gönderecek bir altyapıya dahi sahip olmadığından bahsedilmiyor.

Hadi uzayı geçtik; hâkim ekonomik politikalar açısından bile baksak; Türkiye büyümesini gerçekten Ar-Ge, inovasyon, markalaşma vb. gibi kapitalist artı-değer

yaratan süreçlerde başarılı olarak mı gerçekleştirdi de Türkiye büyük bir atılım yaptı? Yanıt yine ve her zaman olduğu gibi hayır!

Para kazanılan sektörler gibi gözükten sektörlerden otomotivde, Türkiye yine çokuluslu şirketlerin bir üretim merkezi olmaktan ileriye gidemedi. Tekstilde ucuz üretim yaptı; fakat markalaşmadı. Daha önce özelleştirmelerle cökertilen elektrik-elektronik, bilgi-iletişim teknolojileri gibi sektörlerde zaten adı sanı duyulmuyor. Biyomedikal, ilaç vb. gibi jenerik alanlarda ise hiç yok. Bütün yerli ilaç firmalarını çokuluslu tekeller üçe-beşe kapattı... Uzatmamak için çok kısa bir örnek: Türkiye'nin 'biyomedikal ürün' endüstrisinde ithalatı ihracatının 10 katı!

Peki Türkiye nasıl büyüdü? Yukarıdaki örneklerden çok rahatça söyleyebileceğimiz gibi 'sanal' olan bu büyümenin temel kaynağı, arazi rantı, inşaat ve TOKİ balonu, sıcak para, dış borçlanma ve buna bağlı iç talep artışı ve sonuçta patlayan ithalat. Yani bırakın sosyal demokrat ya da sol politikalar uygulamayı; Türkiye aslen liberal ekonomik politikaları bile kendi lehine uygulayamamış ve bu sayede Amerikan Merkez Bankası FED'in

dolar arzında daralma sinyali vermesiyle ekonomisi kriz işaretleri vermeye başlayan kırılgan bir ülke...

Yeni bir paradigma, sol bir alternatif

Yukarıda çok kısaca özetlemeye çalıştığımız tablo; hem Türkiye özelinde, hem de liberal deyimle 'gelişmekte olan piyasalar' (sol literatüre göre, periferdeki yarı-sömürgeler) genelinde, özellikle 1978 Washington Uzlaşması ve devamındaki küreselleşme sürecinde bir arpa boyu yolun nasıl gidilemediğini kanımca net bir şekilde ortaya koyuyor.

Haliyle, ekonomik krizi 'paralel devlet' ya da 'faiz lobisi' gibi saçmalıklarla açıklamaya çalışan iktidar ağızları ciddiye almıyoruz. Mevcut iktisadi yapıda krizin ve çöküşün kaçınılmaz olduğunu hep beraber görebiliyoruz. Türkiye'de devletin tüm kurumları ile köktüğü bu dönemde, her şeyden önce mevcut iktidardan kurtulmak ve bundan kurtulurken yeni bir paradigma ile yoksul halktan, emekten yana, sol ekonomik politikalar uygulayacak yeni bir iktidar alternatifi yaratmaktan başka çare gözüküyor.

Daha özgür ve sömürsüz bir Türkiye ve dünya temennisiyle...

Bir erkek 'cadı': Ariel Şaron

SERPİL ÇELENK GÜVENÇ

Emperyalizmin 'Demir Leydi'si, kasap kızı Thatcher amansız bir işçi düşmanıydı. Emekçilerin yıllar boyu verdikleri mücadeleler sonunda kanları pahasına kazandıkları tüm haklarını yok etmenin önemli bir adımıydı yeni liberal düzen. Ve Thatcher, kapitalizmin bu son restorasyon döneminin İngiltere'deki öncüsü ve uygulayıcısıydı. Öldüğünde, İngiliz işçi sınıfı, "Yaşasın! Cadı öldü!" diye haykırarak sevinç kutlamaları yaptı sokaklarda.

Cadılık genellikle kadınlara atfedilen olumsuz bir kavram ama geçtiğimiz günlerde 8 yıl sonra fişi çekilerek öbür tarafa yollanan bir başka kasap, soykırımcı ve ırkçı, Bush'un 'barış adamı' Ariel Şaron için Filistin halkının da böyle düşündüğü açık. İzlediğimiz kadarıyla arkasından dans ederek tatlı dağıtmaları da İngiliz yoldaşlarının benzeri 'Doğu usulü' bir kutlamaydı. Eh, kolay mı, az bulunur kötülük üstadı bir 'erkek cadı'dan kurtulmak!

İşlediği insanlık suçları saymakla bitecek gibi değil...

Aşırı sağcı Likud partisi lideri. Filistin halkını yok etmek üzere kurulan ünlü '101. Birim'in komutanı. Ağustos 1953'de Güney Gazze'deki El-Bureyg Filistin mülteci kampına yapılan saldırıda uyurken evleri bombalanan ve can havliyle dışarı fırladıklarında otomatik silahlarla taranan 50 sivil katledenlerin komutanı. 45 evle birlikte üçte ikisi kadın ve çocuk olan 69 sivilin hayatına uçurulduğu Kibye katliamının sorumlusu...

'Buldozer Şaron'!

1967 Arap İsrail Savaşının ardından Gazze Şeridi'nde 'pasifikasyon' uygulamasının önderi. Bir gün içinde yüzlerce evi, içindeki insanlarla birlikte buldozerle yıkan İsrail askerlerinin komutanı. Sonuç: Yıkılan 2 bin ev, binlerce ölü, evlerinden atılan 16 bin kişi, tutuklanan yüzlerce genç, Sina'ya sürülen yüzlercesi ve öldürülen 104 gerilla.

'Soykırımcı Şaron'!

Sabra ve Şatila katliamı hâlâ zihinlerde. 16 Eylül 1982 sabahı sağcı Hristiyan Falanj milisleri Şaron denetiminde Lübnan'daki Filistinli mülteci kamplarına saldırdılar. 20 bin Lübnanlı ve Filistinli yok edildi. İsrail'de kurulan Kahan Komisyonu, Savunma Bakanı Şaron'u sorumlu buldu. Ama ne gam! Katil, Cenin, Ramallah ve Beytüllahim'de zulmünü misliyle sürdürdü. Başbakanlık ödülünü de alarak...

Filistinlilerin 'İrk Ayrımcılığı (Apartheid) Duvarı' dedikleri Batı Şeria'da inşa edilen duvar, Şaron'un başbakanlığında örülmeye başlandı. 2005'te felç geçirerek yatağa bağlanıncaya dek, Filistin halkına karşı savaştan hiç vazgeçmedi Şaron.

Kanıtlanmamış olsa da, Arafat'ın

ölümünde Şaron'un parmağının olabileceği tartışılıyor. FKÖ başkanının, ölmeden kısa bir süre önce "Eğer Şaron rejimi beni sınır dışı edecek ya da öldürecek olursa, Filistin halkı ulusal kurtuluş mücadelesini sürdürmeli" diyerek halkını uyardığını anımsayalım.

Bölgedeki bu vahşeti sonuna dek destekleyen ve İsrail'e askeri, ekonomik, siyasi ve diplomatik alanda her türlü yardımı yapan ABD... BM'lerde her oylamada ve özellikle Güvenlik Konseyi'nde İsrail'in Filistin halkına karşı işlediği cinayetlere karşı hiçbir yaptırım uygulanamaması büyük ölçüde bu 'kankalık ilişkisi'nden kaynaklanıyor. ABD Kongresi'nin sadece 2014 için, yıllardır olduğu gibi, 3.1 milyar dolarlık yardımı onayladığını ve bunun dışında flüze geliştirme çalışmaları için de yüz milyonlarca doların İsrail'e verilmesi için karar aldığını söylemek yeter. Elbette İsrail bu açık çeki karşılıksız bırakmıyor.

Ama nasıl?

Guatemala belki de en güzel örnek...

Muz cumhuriyeti: Guatemala

Guatemala bir Güney Amerika ülkesi. ABD'nin dünyayı ve 'arka bahçe'sini komünizmden arındırmak için CIA eliyle kanlı askeri darbeler düzenlediği ülkelerden birisi. Kahve ve muz ülkesi olarak bilinen Guatemala MS birinci yılda Maya medeniyetinin yeşerdiği ülke. 300 yıl İspanyol sömürgesi olan Guatemala ancak 1821'de bağımsızlığına kavuşabilirdi. Ama bağımsızlığı izleyen yıllar genelde ABD işbirlikçisi askeri cunta yönetimleri altında geçti. Büyük plantasyonların, Guatemalalıların *La Frutera* diye adlandırdıkları bir ABD şirketi olan United Fruit Company'nin (UFC) ve büyük toprak sahiplerinin elinde olduğu yıllardan söz ediyoruz. 3 milyon 800 binlik toplam nüfusunun 2 milyonunu yoksul köylüler olarak yaşamlarını sürdüren

Maya Kızılderilileri oluşturuyordu. Özetle, ülkede büyük bir toprak dağılımı eşitsizliği sürüyordu ve nüfusun yüzde 2'si toprakların yüzde 70'ini elinde tutuyordu. UFC verimli toprakları satın alıp işletiyor ve gerektiğinde de kiraliyordu. Ülkedeki demiryolu şebekesinin de ana ortaklarından olan, önemli limanları yöneten şirket ülke siyasetinin baş aktörüydü. 'Muz cumhuriyeti' deyimini en iyi anlatan ülkelerdendi Guatemala.

1944'de, iç ve dış sömürge güçlerin baskısından yılan toprak çalışanları genel greve çıktı. Bir ayaklanmadan korkan yeni cunta yönetimi serbest seçime gitti ve bir 'Hristiyan Sosyalist' seçimle başa geldi. 1951'de sol eğilimli Jacobo Arbenz Guzman cumhurbaşkanı seçildi. Arbenz, sendikaların talebi üzerine işçi ücretlerini artırdı. Özellikle, toprak reformuna girilerek UFC'nin Pasifik kıyısındaki en verimli topraklarının 900 bin dönümünü kamulaştırınca, çıkarları zedelenen büyük çiftlik sahiplerini ve dolayısıyla UFC'yi karşısında buldu. 1954'de CIA Arbenz'i devirmek üzere harekete geçti. Darbe sırasında ABD'li pilotlar CIA'ya ait P-47 Thunderboltlar ve C-47 nakliye uçakları ile Guatemala'ya askeri malzeme taşıdılar; ülkeyi ve insanları bombaladılar. Ancak 12 gün direnebilen Arbenz sonunda istifa etti ve yurdunu terketti. Başa geçen askeri cunta, eski cumhurbaşkanının el koyduğu toprakları geri aldı ve UFC'ye iade etti. Sendika ve işçi hakları yasaları emekçilerin aleyhine değiştirildi. Halk güçleri susturuldu, insanlar kitleler halinde katledildi.

En ilginç ise, o dönemde ABD başkanı olan Eisenhower'ın, dokuz yıl sonra, 1963'te "Başa geçen bir komünist hükümeti devirmemiz gerekmişti 1954'te" diyerek darbeyi itiraf etmesiydi.

1963'te cunta seçim çağrısı yapınca Arbenz geri döndü. Ama bu kez

Kennedy'nin başkanlığındaki ABD hükümeti Arbenz'in yeniden seçilebileceğini anlayınca seçimleri engelledi.

Guatemala halkı 1960'lardan itibaren katliamlara, orduya ve yok etme operasyonlarına karşı örgütlenerek gerilla faaliyetlerine başladı. 1982'de dört gerilla grubu birleşerek Guatemala Ulusal Devrimci Birliği'ni (URNG) kurdular.

Aynı dönemde CIA, yeşil berelileri ülkeye yollayarak paramiliter 'beyaz eller' örgütünü ve antikomünist gizli orduyu kurdu ve eğitti. Bu ölüm mangaları korkunç katliamlar yaptılar. On binlerce insan komünizm suçlamasıyla tutuklandı, fişlendi. Sağcı milisler ve başa gelen Amerikancı askeri cuntalar binlerce sendikacı, öğrenci, aydın ve köylüyü öldürdüler. Yerli soykırımı, katliamlar ve uyuşturucu trafiği başını aldı gitti ülkede.

36 yıllık iç savaşta sadece öldürülen Maya Kızılderililerin sayısı 200 binin üzerindeydi.

1996'da yapılan genel seçimlerde 'Hristiyan Demokrat' Arevalo seçimi kazandı ve iç savaş bir anlaşmayla sonlandırıldı. 1980'lerdeki soykırım sırasında iktidarda olan askeri diktatör Efraim Rios Montt, 12.1.2012'de bir Guatemala mahkemesince yargılandı. 10.5.2013'te suçlu bulundu ve 80 yıla mahkûm oldu. Ama karar 2014 Ocak ayında ikiye karşı üç oyla Guatemala Anayasa Mahkemesi tarafından bozuldu. Henüz kesin sonuç belli değil. Dava önemli çünkü ilk kez bir mahalli mahkeme bir soykırım yargılaması yaparak mahkûmiyet kararı aldı.

Soykırımda İsrail eli ve Şaron

Katliamdan kurtulanlar, mahkemedeki tanklıklarında, kaçtıkları dağlarda Amerikan malı helikopterlerle bombalandıklarını, saldırıya uğradıklarını ve makineli tüfeklerle tarandıklarını anlattılar. Gerçekten de kullanılan UH-1H Huey helikopterleri ABD malıydı. Arbenz'in devrilmesinden sonra CIA ile darbeci hükümet arasında başlayan sıkı ilişkilerin Ronald Reagan döneminde güçlendiği bilinmekle birlikte, bu durum yine de mümkün gözüküyordu. Çünkü Amerikan Kongresi o dönemde insan hakları dosyası çok kötü olan Guatemala'ya askeri satışları yasaklamak zorunda kalmıştı.

Peki nasıl olmuştu da katliamda kullanılan ABD yapımı helikopterler, silahlar ve Guatemala askerlerinin dağlara kaçan insanların yerlerini tespit etmek için yararlandıkları bilgisayarlar, yasağa rağmen Guatemala'ya girebilmiş, orduya teslim edilmiş ve katliamlarda kullanılmıştı?

Gazeteci Robert Parry, duruşmalara katılan ve şüphelerini basına aktaran gazeteci Alan Nairn'in anlattıklarından yola çıkarak, ABD'de o dönemde başkan olan Ronald Reagan'ın başkanlık kütüphanesinde bazı araştırmalar yaptı. İsrail istihbarat subayı Ari

Ben-Menashe'nin 1992'de yazdığı *Savaş Kazançları* başlıklı kitabındaki ipuçlarının da yardımıyla olayı çözdü.

1983 Haziran'ında Guatemala diktatörü ABD'den 10 UH-1H helikopteri satın almak istemiş ama ABD yönetimi Kongre kararı nedeniyle bu satışı gerçekleştirememiştir. Ama sonunda bir 'çözüm' bulundu. ABD Ulusal Güvenliği, Guatemala'ya İsrail kanalıyla yollamaya karar vermişti katliam silah ve malzemelerini. Ariel Şaron'un 1970'lerde Guatemala ile kurduğu ilişkilerinden yararlanılacak, Şaron'un temsilcisi Guatemala'lı iş adamı Pesach Ben-Or aracı olarak kullanılacaktı!

2014'deki bir röportajında, ajan Menashe'nin İsrail'in Guatemala'ya 8 helikopter verdiğini ve bunlara ek olarak bilgisayar ve yazılım teknolojisi alanında da yardımcı olduğunu, bu yolla rejim karşıtlarının izlerinin sürülmesi ve öldürülmelerinin olanaklı kılındığını anlattığı görülüyor. Menashe ayrıca katliamları öğrendikten sonra bunları İsrail hükümetine bildirdiğini, hükümetin 'kaygılandığını' ama hiç bir şey yapmadığını söylüyor. Menashe'ye göre, İsrail'li yetkililer insanların öldürülmesine 'karşıydılar' ama İsrail'in çıkarının Ronald Reagan'a yardımcı olmaktan geçtiğini söylüyorlardı. Gazeteci Nairn de, İsrail'in

devreye girerek Guatemala ordusuna özellikle suikast silahları ve otomatik Galilee makineli tüfekleri olmak üzere askeri mühimmat sağlayıcısı olmasını ABD'nin istediğini, bunun nedeninin de Amerikan yönetiminin Kongre ile yaşadığı sorunlardan kaynaklandığını belirterek Benashe'yi doğruluyordu.

İsrail'in Filistin halkına uyguladığı mezalim ve soykırım düşünüldüğünde,

İsraili yetkililerin kaygılarına ilişkin anlatımın, eski bir ajanın 'İsrail'i kurtarma' çabasından kaynaklandığını belirterek devam edelim.

İsrail aracılığıyla askeri yönetime yollanan askeri malzeme ve yazılımın kentlerde ve köylerde de izleme ve yok etme amacına yönelik olarak kullanıldığı anlaşıyor. Parry, Guatemala'da operasyonlarda bulunan bir ABD 'yeşil bereli'sinin,

Guatemala güvenlik güçlerinin otobüsleri durdurduklarını ve kimlik bilgileri bulunan bilgisayar yardımıyla arananları -ölüm listelerinde ismi bulunanları- indirip hemen, yol kenarında infaz ettiklerini kendisine anlattığını belirtiyor.

Gazeteci Nairn de, bazı askerlerin **"insanları kementle nasıl boğduklarını, kadınları machetolarla parçaladıklarını, insanları komşularının gözü önünde nasıl başlarından kurşunladıklarını ve ABD helikopterleri, uçakları ve bombalarla dağlara kaçan insanlara saldırdıklarını"** kendisine ballandıra ballandıra anlattıklarını naklediyor bir röportajında.

Avdi, avcı oldu!

İkinci Dünya Savaşı'nda kendisi soykırım yaşamış bir halkın, İsrail halkının topraklarını işgal ettiği Filistin halkını yıllardır katletmesi, yetmezmiş gibi, ABD ile işbirliği yaparak bir Güney Amerika halkının soykırımına eşlik etmesi inanılır gibi değil. Ne ki, bütün bunlar dünyamızdaki kötülüklerin insan kaynaklı görünmekle birlikte aslında sistem kaynaklı olduğunun da güzel bir kanıtı.

Omuz omuza vererek Ortadoğu'yu, dünyayı her gün kan ve ateşe boğan bu emperyalist güçlerin vahşeti unutulmamalı, unutturulmamalı...

'Van Münüts'lü askeri dostluk: Türkiye ve İsrail

Türk dış politikasına ilişkin kaynaklarda, 1990'lı yıllarda Türkiye-İsrail ilişkilerinin en önemli unsurunun askeri işbirliği olduğu ve tüm siyasi iniş çıkışlara karşın 2000'lerin sonuna dek bu özelliğin korunduğu belirtiliyor. Yine bu bağlamda, milli savunma bakanları düzeyinde karşılıklı ziyaretlerin sürdüğü, askeri işbirliği anlaşmaları gereğince iki ülke silahlı kuvvetleri arasında eğitim faaliyetlerinin, tatbikat ve projelerin devam ettiği vurgulanıyor. Bunların yanı sıra, 2009 sonrası siyasal ilişki krizlerinin bu ilişkileri olumsuz etkilediği ve 2011 Eylül'ünde, özellikle 31.5.2010 Mavi Marmara olayından sonra, iki ülke arasındaki askeri ilişkilerin askıya alındığı söyleniyor. Şimdilik bu son yorumun gerçeği tam olarak yansıtmadığını söylemekle yetinelim ve İsrail-Türkiye askeri ilişkilerinin tarihine bir göz atalım...

Öğrenebildiğimiz kadariyla İsrail'e Türkiye arasındaki ilk askeri anlaşma 1994'de Çiller hükümeti döneminde imzalanan *Savunma İşbirliği Anlaşması*. 1996 Şubat ayında Refahiyol tarafından imzalanan, süresi dolduğunda her yıl yenilenmesi gereken beş yıllık *Askeri Eğitim İşbirliği Anlaşması* ise çok geniş kapsamlı. Anlaşmada denizarışı ortak tatbikatlar, istihbarat elemanlarının iki ülke arasında değiş tokuşu ve askeri 'know how' alışverişleri ve hava kuvvetlerinin eğitimleri yer alıyor. 2002 tarihli bir *Washington Institute* raporuna göre, bu anlaşmada imzacılardan birinin üçüncü bir devletle çatışması halinde diğerinin bu savaşa dahil olmaması gibi bir hükmün olduğu söyleniyor.

Yeni Şafak yazarı Abdülkadir Selvi, 22.10.2013 tarihli yazısında, raporu doğrulayarak Konya'da

İsrail uçaklarının alçak eğitim uçuşları yapmaya başlamalarının Refahiyol dönemindeki anlaşmaya dayandığını ve yine 1997'de 54 adet F-4 modernizasyonu için 632 milyon dolarlık ihalenin ve 170 adet M-60 tankı modernizasyonu için 687.5 milyon dolarlık ihalenin İsrail'e verildiğini yazıyor. Ayrıca F-4'lerin hareket eden cisimleri algılamalarını sağlayan sentetik açıklıklı radar sistemlerine ilişkin 160 milyon dolarlık ihalenin, F-4 ve F-16'ların görüntü sistemleriyle ilgili 120 milyon dolarlık Datalink 16 projesinin İsrail'e verildiği, askeri istihbarat alanında da 167 milyon dolarlık bir anlaşma imzalandığı da biliniyor.

Kasım 2003'de El-Kaide'nin İstanbul'daki terör eyleminin ardından, Aralık 2003'de iki ülke arasında sınır denetimi, uluslararası terör, örgütlü suçlar, silah ve uyuşturucu kaçakçılığıyla mücadele işbirliği anlaşması imzalanmış. Anlaşmada, Türk ve İsrail polislerinin ortak eğitim

faaliyetlerinde bulunmasına dair bir madde de var.

Mayıs 2005'de R.T. Erdoğan'ın İsrail ziyareti sırasında askeri personel değişimine ilişkin yeni bir anlaşma daha imzalanmış ve iki ülke arasında terörle mücadelede anlık istihbarat paylaşımı için kırmızı hat kurulmuş. Aynı yıl, Türkiye İsrail'e 10 Heron (İHA) siparişi verdi. Bu arada Ekim 2009'da Anadolu Kartalı tatbikatının İsrail'in de katılacağı bölümünün siyasi nedenlerle - İsrail'in 22 Aralık 2009'daki Gazze saldırısını, 22 gün süren saldırı sonunda 1300 Filistinlinin öldürüldüğünü anımsayalım- programdan çıkarılması üzerine Heronların teslimi gecikmiş. Ama Kasım 2009'da sözleşmenin iptali gündeme gelince İsrail Savunma bakanı Ehud Barak'ın Türkiye'ye gelerek sorunu çözdüğü bilinmekte. Aralık 2009'da uçaklar teslim edilmiş. Bu İHA'ların o dönemde Kuzey Irak'a düzenlenen operasyonlarda etkin bir biçimde kullanıldığı

bilinmekte.

Kilit soru, 31 Mayıs 2010 Mavi Marmara olayından sonra gerçekten İsrail-Türkiye arasındaki askeri ilişkilerin askıya alınıp alınmadığı. Bu konuda belki de en önemli haber, 9 Ocak 2014'de Aluff Benn'in İsrail *Haaretz* gazetesindeki *İsrail silahları kime satıyor? Savunma Bakanlığı bu soruyu yanıtlamıyor* başlıklı yazısı. Yazar, İsrail Savunma bakanlığının, savcı Eitay Mack'in İsrail'den silah satın alan ülkelerin isimlerinin kamuoyuna açıklanması talebini yanıtlamadığını çünkü silah ihracatçıların araştırılmasını engellemeye çalıştığını yazıyor. Sonunda, mahkemeye hesap vermek zorunda kalan bakanlığın 2011-12 yıllarında sadece ABD, İngiltere, İspanya, Kenya ve Güney Kore'ye silah sattığına dair bir açıklama yaptığını öğreniyoruz.

Ne ki, Benn, aynı yazıda, 2008-2012 yıllarını kapsayan bir İngiliz raporunun İsrail Savunma Bakanlığı'nı yalanladığını ve İsrail'in, yukarıda belirtilen ülkelerin yanı sıra, aralarında Hindistan, Singapur, TÜRKİYE, Vietnam, Kanada, Almanya, Hollanda, Kolombiya, İtalya, Şili, İsviçre, Lüksemburg, Yeni Zelanda, Mısır, Arjantin, Brezilya, Portekiz, Tayland, Makedonya, Avustralya, Ekvador, Meksika, Polonya, Finlandiya, İrlanda, Arjantin, Mısır, Birleşik Arap Emirlikleri, Sri Lanka, Rusya, Pakistan, Nijer, Fas, Cezayir'in de bulunduğu toplam 41 ülkeye silah sattığını belirtiyor.

Görüldüğü üzere, ilişkilerin askıya alınması gibi bir şey söz konusu değil. Medyada 'van münüts' gösterisi yapılrken kapalı kapılar ardında ticari ilişkiler ve daha da önemlisi silah ticareti gizlice kotarılıyor...

Devrim yeniden dünya yörü

HAKAN GÜLSEVEN

Dünyanın her tarafında kitleler sokaklara dökülüyor. Açlıktan kırılan yoksullar, ağır sömürü koşullarında çalışan işçiler, çalışacak iş bulamayan işsizler, okul harçlarını ödeyemeyen öğrenciler, haysiyetsiz bir yaşam sürdürmeye zorlanan gençlik... Herkes sokaklara çıkıyor...

Bütün bunları 'ajitasyon' olsun diye yazmıyorum. Gerçeklik tam olarak bu...

Geçtiğimiz ay içinde Güney Afrika'da on binlerce platin madeni işçisi greve çıktı. Daha evvel de, Ağustos ayında, 80 bin altın madencisi direniş başlatmıştı. Bu grev ve direnişler öyle kolay gerçekleşmiyor. 2012 yazında Güney Afrika'nın Marikana platin madenlerinde başlayan grev, polis kuvvetlerinin ve Lonmin maden şirketine bağlı kiralık katillerin saldırısına uğramış, 44 madenci yaşamını yitirmişti. **On binlerce işçi, yaşamları pahasına direniyor orada...**

Sadece Afrika'nın yoksul siyahları dökülmüyor sokaklara. Avrupa'da, hatta emperyalizmin kalbi ABD'de kitle hareketleri büyüyor. İspanya'daki Asturias madencilerinin polise karşı kurdukları barikatları ve başkent Madrid'e nasıl yürüdüklerini unutmak mümkün mü? Ve Madrid'de onları karşılayan on binleri...

Portekiz'de, İtalya'da, Britanya'da emekçiler artık daha fazla öne atılıyor, sokakları dolduruyorlar. **Herkesin umudunu kestiği Almanya'da birden bire bir isyan patlak verebiliyor...**

Dünyanın diğer bir ucunda, devrimin kıtası Latin Amerika'da da emekçiler ve yoksul halk direniş hafızasını tazeliyor. Tüm bir kıtada kitle hareketleri yeniden başladı. Şili, Arjantin, hatta uzun yıllar yaprak kıpırdamayan Kolombiya yeni direnişlere sahne olmaya başladı. Ama hepsinden önemlisi, Brezilya'da, bir bütün olarak Latin Amerika'nın önüne çıkan bambaşka bir durum yaşanıyor.

Brezilya patlamaya hazır

Brezilyalılar, 20 yıllık uzun suskunluk döneminin ardından büyük kitleler halinde sokaklara döndü. Bu dev sanayi ve sömürü ülkesinde işçi sınıfı, iktidardaki İşçi Partisi'nin yarattığı yanılsamadan kurtulmaya başladı, yeniden mücadeleye atıldı. Önümüzdeki dönemde Brezilya, Latin Amerika'daki isyan dalgasının başını çekecek. Oradaki emek hareketinin çok büyük grev ve direnişlerine tanık olacağız. Şimdiden ilan etmiş olalım.

Ve hatırlayalım... **Brezilya'yı tutuşturan kıvılcım Türkiye'den sıçramıştı.** Birkaç kurşukluk ulaşım zammından dolayı sokağa dökülen Brezilya halkı, "Burası artık Türkiye'dir!" sloganıyla devasa bir hareket başlatmıştı. O hareket hâlâ sürüyor. 20 yıllık

suskunluğun ardından, Brezilya yeniden bir mücadele ülkesi haline geldi. Yepyeni güçler, gençler sokaklara çıkıyor. Örgütleniyorlar. Devrimci harekete katılıyorlar.

Türkiye, Brezilya'yı tutuşturan kıvılcım haline geldiyse, bunun sebebi, ülke tarihimize daha evvel hiç tanık olmadığımız bir kitle hareketinin ortaya çıkmasıdır. Milyonlarca kişi sokağa döküldü. Daha önceden hiçbirimizin tahmin edemeyeceği bir boyut kazandı hareket. Ve herkes 1 Haziran itibarıyla, "Türkiye'de hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" dedi. Bu basit bir laf değildi, tarihsel bir dönemece işaret ediyordu.

Türkiye'den önce hareket Tunus ve Mısır'da patlak vermişti, yine tüm dünyayı şaşırtarak... Evet, Mısır'da Tahrir Meydanı'nı dolduran milyonlara ağzımız açık baktık. Olanı biteni anlamaya çalıştık. Onlarca yıllık baskıcı bir rejim, kitlelerin cesareti karşısında tuzla buz olmuştu. Yerine gelen Müslüman Kardeşler soytarlığı ise bir yıl bile dayanamadı. Halk onların kokuşmuş ideolojisini değil, insan gibi yaşamayı istiyordu çünkü. Mısır burjuvazisinin ve emperyalizmin kitle hareketini yatıştırmak üzere bir 'ara formül' olarak devreye soktuğu mevcut askeri diktatörlük de hiç sağlam durmuyor. Mısır'daki yeni isyan dalgası, şimdi Sisi eliyle sürdürülen yoksulluğa ve baskıya karşı gelecektir, kimsenin kuşkusuz olmasın...

Tüm bu süreçlerde öne çıkan ortak bir özellik var: Devrimci önderlik boşluğu...

Bu yüzden dünyanın farklı yerlerindeki soygun iktidarlarını sarsan mücadeleler, o iktidarların yerine yeni sahtekarların yerleşmesini engelleyemiyor. Üretenler, işçiler, yoksullar, o burjuva devletlerini yıkarak, emperyalizmin kolunu-kanadını kırarak iktidara el koyamıyorlar.

'Ahmak' kitleler!

Bu durum, hareket içinde de muazzam bir kafa karışıklığı yaratıyor. Özellikle Arap devrimci hareketinin Libya'ya ve Suriye'ye sıçramasının ardından, emperyalizmin bu ülkelere yönelik manipülasyonları, kitle hareketlerini kötülemeye varan bir anlayışı tetikledi.

Aslında bu anlayış Mısır'da hareket ilk patladığında ipuçlarını vermişti. Halk ayaklanıyordu ama ya sonra?.. 'Ahmak' kitleler 'emperyalizmin oyununa geliyordu'. Mısır'da Mübarek'i, Müslüman Kardeşler'e göre 'ehveni şer' olarak gören ve kitle hareketinin durulmasını canı gönülden arzulayan bir 'sol' anlayış ortaya çıktı. Devrimci önderliğin görülmediği durumda, kimi 'solcular' hemen bir 'kötünün iyisi' buluyor, kendini ruhen onun yanında konumlandırmaya başlıyordu. Böylelikle, onca yılın rezil çöl diktatörü Kaddafi, kimilerinin zihninde 'emperyalizme karşı savaşan bir kahraman' mertebesine yükseliyordu.

Devrimsiz zaferler geçicidir, her seferinde daha büyük yenilgilere unutmasın: İsyan dalgaları, kitlesel mücadele ve ayaklanmalar, önderlik yaratmak için eşsiz fırsatlar sunar. Şimdi bütün dünyada b

Hele Beşar Esad! Sanki Teyyip Erdoğan'la birlikte tatillere çıkan, ülkesini neoliberal planlara açarak halkının hızla yoksullaşmasına neden olan bir diktatör değil de, bir 'halk kahramanı' gibi algılanmaya başladı, kendisine 'sol' diyen pek çok kişi tarafından.

Oysa Suriye'de yoksul kitleler, Mısır'daki, Tunus'ta ortak kaderi paylaşan kardeşleri gibi, açlığa ve sefaletle karşı ayaklanmışlardı. Kafalarında 'ince planlar' yoktu. İş ve aş istiyorlardı; insanca yaşamak istiyorlardı. Esad ise karşılık olarak onları bombaladı!

Evet, doğrudur, emperyalizm Esad'dan daha kullanışlı alternatifler aranmaya başlamıştı hemen. Zaten emperyalizm bunu hep yapar. Şimdi kullanım süresini doldurduğu düşünülen Teyyip yerine yeni alternatifler bakılmaları da bundandır. Mustafa Sarıgül'ün sırtan porselen dişleriyle o yüzden muhabız mesela.

Suriye'de de Esad rejiminden devşirdiği yeni uşakları beslemeye, silahlandırmaya, Türkiye, Ürdün gibi kukla devletler aracılığıyla, yükselen halk hareketini manipüle etmeye çalıştı ABD. Ama bu manevralar, diktatörlüğe karşı ayaklanan ve Esad'ın bombalarıyla paramparça edilen kitlelerin 'günah'ı değildi. Ortada bir devrimci önderlik yoktu ve Suriye'deki boşluk, hem emperyalizmin uşakları, hem de dünyanın

dört tarafından gelen karşıdevrimci 'Cihatçı' katiller tarafından dolduruluyordu...

Şimdi Şam'ın banliyölerinde, ellerinde derme çatma silahlarla, kendi halklarını Esad'dan ve kelle avcısı 'Cihatçı' katillerden korumaya çabalayan, iki ateş arasında kalmış, yakınları iki taraftan da atılan kimyasal bombalarla yanmış binlerce isyancı, dünyaya çaresizlik dolu gözlerle bakıyor. Çünkü kimilerimiz, rahat koltuklarımıza yaslanıp, onları 'emperyalizm tarafından kandırılmış zavallılar' rafına kaldırmış vaziyetteyiz!

Ukrayna ve Lenin heykelleri

Ukrayna'da zorba iktidarın polisine karşı mançınıklarla 'savaş veren' yoksul halk da bizim kibirli halimizden nasibini alıyor. Neden? Marksizmin yüce ideolojisine ulaşamayan ve Avrupa Birliği'nin kendilerine yiyecek birkaç lokma vereceğini düşünerek elde Avrupa bayraklarıyla dolanan kimi göstericiler paşa gönlümüzü huzursuz ediyor da ondan. Karların arasında sokağa dökülmüş yüz binlerin arasına Ukrayna faşistleri de karışmış, hatta Lenin heykellerine saldırmışlar; o sebeple sokağa dökülen yüz binlerce baldırıçplak günah işliyor!

Oysa Ukrayna'da bugün, geçmişteki

Ünğesine girmişti!..

re dönüşürler. Ama şunu kimse
ar, büyük grevler, devrimci bir
bu fırsat yeniden doğmaktadır...

Lenin heykelleri, aslında kendi heykellerini dikmeye hevesli bürokratların eseridir, Lenin'in değil. Lenin'in heykellerinin dikilmesi, o bürokratların heykellerinin önünü açmıştır. Ve o heykeller, yine o bürokratların aşağılık elleriyle, Sovyetler Birliği'ne bağlı tüm cumhuriyetlerde 'Büyük Rus Şovenizmi' nin sembelleri haline getirilmiştir. Suç, Lenin'i Çar'la bir tutan Ukraynalı yoksulların değil, devrimi ve Lenin'i harcayan bürokratların suçudur...)

Biz de mi 'alet' olduk?!

Hem sonra, AKP iktidarının yükselttiği demagojilere de bir kulak vermemiz gerekmez mi? Haziran Ayaklanması'nın ve ardından patlamalı biçimde yaşanan yeni mücadelelerin uluslararası sermayeye, 'faiz lobisi'ne hizmet ettiğini; 'paralel yapı'nın Amerika tarafından kullanıldığını; sokaklara dökülenlerin bunlara alet olduğunu, Türkiye'nin bağımsızlığına kast ettiklerini söyleyip duruyor AKP iktidarı. Yoksa gerçekten haklılar mı? **Biz kafasız halk yığınları, Taksim'de başlayan ayaklanma sürecinde bilmeden emperyalizmin oyununa gelmiş kitleler miydik?** Türkiye büyük sermayesinin velinimetini Koç bize Divan Oteli'nin kapılarını bu yüzden mi açmıştı? Neden olmasın?

Bu paranoya haliyle hiçbir mücadeleye atılamayız. Tavuk gibi oradan oraya koşuşturur, nihayetinde bir kümeleşme dölüp, tünediğimiz yerde hiçbir kargaşa yaşanmaması için dua etmeye başlarız...

Oysa tüm dünyada yeni ve giderek büyüyen bir isyan dalgası yayılıyor, artık bu fikre herkes hazır olsun. Ve bu isyanlara, kitle hareketlerine nasıl yaklaşmamız gerektiğini iyi tartışmalı, iyi kavramalıyız.

Ankara'ya yürüten Yatağan işçileri, eğer bir zafer kazanamadıysa, bu onların değil, onlara tüm sektörleri seferber ederek destek vermeyen sendikal bürokrasinin suçudur. Sendika bürokrasisi, göbeğinden devlete bağlıdır. Dengelerin değişmesinden korkarlar, çünkü işçiler ayağa kalkarsa kendi saltanatları da sallantıya girecektir. Yatağan işçisinin büyük kalkışması kesin bir zafer kazanamadıysa, elbette Türkiye devrimci solu da bundan kendine bir pay çıkarmalıdır. Herkes ne yaptığını ve aslında ne yapması gerektiğini bir kez daha gözden geçirmelidir.

Aynı şekilde, Mısır'da sokağa dökülen milyonlar bir emekçi iktidara doğru yürüyemiyorsa, ya da Suriye'de halkın devrimci kalkışması Esad ve katil Cihatçılar arasında boğuluyorsa, bunun faturası yaşamını ortaya koyarak isyana katılanlara çıkarılamaz. Beyaz eldivenli 'komünist'lerin karşılarda birileri çıkar, 'bilinçsiz' Suriyelilere bilinç taşımak için ne yaptıklarını sorar o zaman!.. "Aha, Suriye hemen şurası, sınırın arka tarafı, bugüne kadar nerelerdeydiniz?" deyiverirler maazallah!..

Evet, devrimci bir liderlik olmaksızın, hiçbir kitle hareketi gerçek kurtuluşa, bir işçi sınıfı iktidarına evrilemez. **Devrimsiz zaferler geçicidir, her seferinde daha büyük yenilgilere dönüşürler.** Ama şunu kimse unutmamasın: İsyen dalgaları, kitlesele mücadele ve ayaklanmalar, büyük grevler, devrimci bir önderlik yaratmak için eşsiz fırsatlar sunar. Şimdi bütün dünyada bu fırsat yeniden doğmaktadır.

O halde, düzenin, iktidarların, zorbaların, sömürücülerin 'ehveni şer' olanlarına yedeklenme fikrinden kopmak, bağımsız işçi sınıfı partilerini inşa etmek, devrimci program tartışmaları yürütmek zorundayız. Üstelik bunu tüm dünya ölçeğinde yapmalıyız. Tüm dünyada büyük altüst oluşlara hazırlanmalıyız.

Çünkü devrim, yeniden dünya yürüncesine girmiştir.

Yeniden devrim!

Devrimci bir dalgaya hazırlık, elbette esas olarak örgütsel bir hazırlığı gerektiriyor; bunun gerekleri az çok ortada. Öte yandan, işin düşünsel yanını hiç yabana atmamak gerekiyor. Belki de dünyanın hiçbir yerinde Marksizmin devrimci temellerine Türkiye'deki kadar büyük saldırılar gerçekleşmemiştir çünkü. Kendisini 'sosyalist' olarak tanımlayan herhangi biri, ağzını açtığı an itibarıyla, Marksizme hepten yabancı kavramlar kullanmaya başlıyor bu memlekette. 'Sosyalist' olduğunu söyleyen 'aktivist'ler, liberallerin kulağına durmadan fısıldadığı abuk sabuk kavramları mermi gibi arka arkaya diziıyorlar. **"Tekçi, vesayetçi, merkeziyetçi, ataerkil sistem" diye başlıyorlar lafa önce. Nedir bu sistem peki? İşte 'tekçi'!..**

Ağzlarından bir kapitalizm lafı çıkmıyor ilaç niyetine; bu durumda, emperyalizmden söz eden ara ki bulasın! **Emperyalizm olgusu buharlaşıp uçmuş! Havaya karışmış! O hem her yerde, hem de hiçbir yerde değil! Hazreti Emperyalizm!..**

Sınıf mücadelesinden, bağımsız bir işçi sınıfı politikasından, bir sosyalist devrim ve işçi iktidarından söz ettiğiniz anda meczup muamelesi görüyorsunuz. 'Aktivist' denen şey yavaşlaştırılmış, pelteleştirilmiş, fonlardan beslenen ve o fonların dilini kullanan bir tuhaf yaşam formu olarak karşınıza çıkıyor, etrafınızı kuşatıyor ve mesela iktidarın Anayasa önerilerine neden 'Evet' demeniz gerektiğini anlatmaya başlıyor hemen...

İşte bu pespayelik yerle bir edilmelidir. Marksizmin devrimci temellerine döneceğiz. Kapitalizmin ne olduğunu, emperyalizme karşı niye savaş vermek gerektiğini, sürekli devrimin ne anlama geldiğini, niye bir ENTERNASYONAL inşasından vazgeçilemeyeceğini tekrar tekrar anlatacağız. Lenin'i betondan değil, düşünceden temeller üzerinde yeniden yükselteceğiz. Devrime hazırlanacağız...

Öcalan'ın sözleri

İşçi Partisi yöneticileri, artık devletin hangi kanadından nasıl 'müzakere' ederek aldılarsa, Abdullah Öcalan'ın sorgu görüntülerini bizlerle paylaştılar. İşçi Partisi Genel Başkan Vekili, görüntülerin başında muzafer bir komutan edasıyla, "Biz 1999'da Abdullah Öcalan'ı teslim almıştık. Kim olarak teslim almıştık? Devlet olarak..." diye böbürleniyordu.

Güzle itiraf!

İşçi Partisi kendisini devletin bir parçası olarak görüyor. Malumumuzdu, şimdi bizzat kendilerince dile getirilmiş oldu. Bu durumda, Doğu Perinçek'in hapisliğini, devletin kendi içindeki tasfiye operasyonunun bir parçası olarak da tescil edebiliyoruz. Artık bunu tartışmaya lüzum kalmadı.

Öte taraftan, anlaşılıyor ki, Öcalan uluslararası istihbarat teşkilatlarının inisiyatifinde ülkeden ülkeye geçtikten ve ABD-İsrail onu Kenya'da Türkiye'ye teslim ettikten hemen sonra bir müzakere süreci başlamıştır. Görüntüler, Öcalan'ın müzakerede neler öne sürdüğünü, nasıl bir tavır gösterdiğini açıkça ortaya koymaktadır.

Ve hemen belirtmek gerekir ki, söz konusu müzakere süreci, İşçi Partisi'nin dahil olduğu devlet kanadıyla Öcalan arasında başlamıştır; onlar bir operasyonla Silivri'ye gönderildikten sonra, devletin yeni sahipleri müzakereye kaldığı yerden devam etmiştir.

Abdullah Öcalan'ın görüntüleri öne sürülerek, Kürt halkının bugüne dek binlerce can pahasına büyüttüğü haklı mücadele yok sayılmaz. Aşağılanan, ezilen, horlanan, hatta dili ve kimliği reddedilen Kürt halkı, bu mücadele sürecinde ayağa kalkmış, varlığını ve davasını tüm dünyaya duyurmuştur.

'Önderlik'ten bağımsız olarak, Kürtlerin ezilmişiğe karşı isyanı haklı bir isyandır. Öcalan'ın görüntüleri bahane edilerek bir halkın mücadelesini aşağılanamaz, yok sayılmaz, 'taşeron' damgası vurulamaz.

Evet, Abdullah Öcalan bir gerilla hareketinin, dahası bir halk hareketinin lideri olarak, yakalandığında hiç de iyi bir sınav veremedi. Bunu RED'de çok önceden ve açıkça ifade ettik.

Öcalan'ın yakalandıktan sonra yürüttüğü 'müzakere' süreci de son derece sorunludur. En başta, İmralı'da hapisken, esas muhatap dağlarda savaşıran, devletin istihbarat teşkilatıyla masaya oturması sorunludur. Yitirilmiş binlerce canın, bahis konusu üslup ve önerilerle pazarlık masasına yatırılması da bir o kadar sorunludur.

Öte taraftan, Kürt hareketi 30 yıldır bir mücadele yürütüyor ve geliştirdiği devrimci refleksler yabana atılamaz. Emperyalistlerle, Barzani gibi emperyalizm işbirlikçileriyle, gerici Türkiye iktidarıyla, Hizbülkontra gibi bir gayrinizami harp kuvvetiyle kuşatılmış olan, buna rağmen durmadan kitleleşen Kürt hareketi, kendi içinden devrimci ve sosyalist bir alternatif çıkarabilecek, tüm Ortadoğu halklarına öncü olabilecek olgunluktadır.

Evet, çoğunluğu yoksulluk ve sefalet içinde yaşayan ve neredeyse yüzyıllık bir geri bırakılmışlıkla yüz yüze olan Kürt halkı bugün milliyetçiliği aşma ve sosyalist bir alternatif yaratma göreviyle karşı karşıyadır. Gerici AKP rejimiyle, bir önceki geleneksel devletle, emperyalistlerle bir 'çözüm' arayışı beyhudedir. Hepsi yoksul Kürt halkının mezar kazıcılarıdır.

Kürdistan'ın ve bölgemizin geleceği, bağımsız bir işçi sınıfı hareketinin bölge ölçeğinde inşa edilebilmesine bağlıdır. Dünyada devrim dalgası yeniden yükselirken, hiçbir halkın kaderi birilerinin iki dudağı arasında çıkacak sözlere bağlı değildir. Bunu zaman kanıtlayacaktır...

'Devrimci folklor'un bittiği nokta

SERDAR KAZAK

"Rote Flora'nın çatısında devrimci folklorun en güzel örnekleri sunuluyor. Boyacı tulumları giymiş üç erkek var çatıda. Ellerinde yanan meşaleler var. Meşaleleri sallıyorlar. Kitle coşuyor. Maskeli gençler... meşaleler... çatı... 'İşgal' sözcüğünü somutlaştıran sembollerin en güzelleri bir arada." (Thomas Ewald, *Jungle World* 5 Mayıs 2011)

Rote Flora işgal edildiğinde şimdi çatısında devrimci folklorun en güzelini sunan bu gençler büyük olasılıkla henüz doğmamışlardı.

Kısa tarihçe

Rote Flora'nın hikayesi uzun. Tamamını anlatmak olanaksız. Başlangıcını ufak bir zorlamayla Napolyon'un Hamburg'u almasına kadar indirmek mümkün. Gerçek anlamda ilk Flora Tiyatrosu 1835'te inşa edildi. Çatısı olmayan, sandıklardan yapılmış bir sahne ve dört duvardan oluşan tam bir halk tiyatrosuydu bu. 1855'te çatısı kapatıldı, 1888'de ise bir kısmı hâlâ ayakta duran bugünkü bina kuruldu. Bu yapı sonrasındaki yüzyıl boyunca tiyatro, sinema, boks salonu, toplantı salonu, depo hatta alışveriş merkezi olarak hizmet verdi.

Aradan yüz yıl geçip de, 1980'lerin ikinci yarısına gelindiğinde Fritz Kurz adlı bir organizatör *Operanın Hayaleti (Phantom of Oper)* adlı müzikal için Hamburg'a bir salon yapmak amacıyla belediye başvrdu. Bu proje Hamburg belediyesini çok heyecanlandırdı. Hızlı bir kararla tarihi Flora'nın yıkılmasına ve yeni opera binasının buraya yapılmasına karar verildi. Bu karar, 1986'da başlayan ve giderek şiddetlenen protestoları beraberinde getirdi. Solun bir opera binasına karşı direniş başlatması Türk okuyucuya tuhaf gelebilir. Elbette ki kimse müzikale karşı değildi. Ancak ticari yanı kültürel yanına ağır basan devasa bir projeydi bu. Yapılması düşünülen opera binası ise semtteki dokuyu tamamıyla altüst edecek bir kentsel dönüşüm içeriyordu. Projeye direnenlerin talebi ise Flora'nın yıkılmaması, ticari amacı olmayan bir kültür merkezi olarak kullanılmasıydı.

Direniş aralıklarla iki yıl sürdü ve kısmen başarılı oldu. Flora'nın yıkımından vazgeçildi, yeni opera binası bir metro istasyonu mesafede bir başka adrese kuruldu. Eski Flora arazisi içlerinde ukde kalmış olmalı ki, organizatörler binanın adını 'Neue Flora' (Yeni Flora) koydular.

Sol işgal

Sol ve anarşist gruplar 1 Kasım 1989 tarihinde metruk Flora tiyatrosunu işgal ettiler. Flora'nın işgaline karşı başlarda ciddi bir müdahale olmadı. Arazi zaten belediye aitti, bina da büyük olasılıkla gözden

Kapitalist mülkiyet anlayışı karşısında kolektizmin taşa ve tuğlaya dönüşmüş bir yanıtıdır Flora. Çeyrek yüzyıldır solun işgali altındadır. Binayı bir kez bile görmemiş ama punduna getirip ucuza tokatlamış 'sanatsever' bir simsarın değil, onu yaşatmak için 24 senedir alın teri döken, gereğinde kendi canını tehlikeye atan kuşakların özmalıdır. (Aralık protestolarında yaralı sayısı 20'si ağır olmak üzere 700 civarındadır.)

çıkartılmıştı. Halkın sempatisini de kazanan bu yapı için daha fazla firtuna kopartmak anlamsızdı.

Sonraki yıllarda Flora sol hareketler açısından önemli bir lojistik merkez haline geldi. Hamburg'daki hemen her kitleseyle eylem burada başladı ya da burada bitti. Tam bir yıkıntı olan bina olanaklar ölçüsünde onarıldı. Flora işgaline katılan her grubun kendi kullanımına ayrılmış bir bürosu oldu. Binanın alt katında düzenli olarak sıcak ev yemeği sunan 'Halk Mutfağı' (Volks Küche) kuruldu. Ana akım ticari sanatın dışında kalan müzik topluluklarının da konser verecek bir salonu oldu.

Hamburg belediyesi polis müdahalesinden kaçınsa bile hemen her dönem Floristleri binadan çıkartmak, en azından arazinin bir kısmını ellerinden almak için çaba harcadı. Bunun için solun kolay kolay reddedemeyeceği, sosyal konut, kreş ya da gündüz bakım evi gibi, 'sosyal projeler' üretti. Belediye yetkilileri ile Floristler arasında dönem dönem yoğun pazarlıklar oldu. Ancak hiçbir anlaşma sağlanamadı. Eski tüfek bir işgalcinin de dediği gibi, "Flora'nın geleceği Kentsel Gelişim Bürosu'nun bürokratlarıyla yapılacak pazarlıklarda değil, sokaklardaydı."

Flora'nın tarihinde en önemli olaylardan birisi binada 28 Kasım 1995 tarihinde çıkan yangındır. Kısa sürede büyüyen yangın çatının ve üst katın tamamıyla yanmasına neden oldu. Olayı soruşturan polis yangının 'teknik nedenlerle' çıktığını açıkladı. Olay yerinde kendi araştırmasını

yapan devrimciler ise yangının başladığı mekanın ve halk mutfağının birer duvarında daha önce var olmayan şüpheli birer delik tespit ettiler. Ancak kundaklama tezini doğrulayacak yanıcı ya da patlayıcı bir malzeme izine rastlanmadı. Yangının ne teknik sebeplerle çıktığı kanıtlanabildi, ne de bir kundaklama olduğu.

Bu yangından sonra artık her şeyin bittiği düşünülüyordu. Bitmedi ama. Hiç beklenmezken, çok kısa bir zamanda toplanan 100 bin Mark para ve ülkenin dört bir yanından gönüllü gelen devrimci el işçileri bu fikri değiştirdiler. Flora kısa bir zaman zarfında onarıldı. Yılbaşı (sadece bir ay sonra) onarılmış binada kutlandı. Flora ve alt katındaki Halk Mutfağı daha iyi koşullarla tekrar açıldı.

2001 senesine gelindiğinde Hamburg belediyesi hâlâ sosyal demokratların elindeydi. SPD Flora konusunda bir çıkmaza girmişti. Yıllardır süren işgal genelde sempati toplasa da tutucu kesimlerin tepkisini çekiyordu. İşgalcilere karşı hoşgörüsüz davrandığında sol eğilimli seçmenlerini küstüren SPD, hoşgörü gösterdiğinde bu sefer de sağ eğilimli seçmenleri kaybediyordu. Aynı dönemde türeyen faşizan bir parti ve lideri Ronald Schill Hamburg'da halkı işgalcilere karşı kışkırtarak oy avcılığı yapıyordu. SPD bu koşullar altında Flora ve çevresindeki araziye Klausmartin Kretschmer adlı bir borsa simsarına 370 bin DM (185.000 €) gibi gülünç bir fiyata satarak işin siyasi sorumluluğundan kurtulmaya çalıştı. O

zamanlar sorumluluktan kurtulmak için iyi bir çözümdü bu.

Satıştan kısa bir süre sonra sosyal demokratlar iktidarı kaybetti. Faşist Schill'in içişleri senatörü olduğu bir kabine kuruldu. 'Sola karşı' açıktan savaş ilan edildi. Çok sonraları kokain bağımlısı olduğu ortaya çıkan bu karanlık karakter, belediyenin mülkiyetinde olup da işgal edilmiş olan birçok taşınmazı polis müdahalesiyle boşalttı. İktidar değişikliğinden önce satılmış olmasaydı aynı şey Flora'nın da başına gelir miydi, yoksa işgalcilerin direnci eylemi sürdürmeye yeter miydi, bunu söylemek zor. Kesin olan bir şey varsa o gün bir çözüm olarak görünen bu satışın bugün yaşanmakta olan olayların kaynağını oluşturduğudur.

Kendisini 'tutkulu bir sanatsever' olarak gören Kretschmer biraz Yurttaş Kane karakterini anımsatan ayrıksı bir yatırımcıydı. Flora binasını daha önce hiç görmeden aldığı, satın aldıktan sonra da gidip görmediği bilinmekteydi. Basından okuduğumuz kadarı ile çalışma odasında iki adet kuyruklu piyano vardı. Piyanoaların akortlu olup olmadıkları bile bilinmemekteydi çünkü Kretschmer piyano çalmıyordu.

Kretschmer, Flora'nın satışından sonraki 12 yıl boyunca hiç bir adım atmadı. İşgalcilerden kira talebinde bulunmadı. Binanın tahliyesini istemedi. Hatta vergilerini bile düzenli bir şekilde ödedi. Bütün bu süre ufak tefek olayların dışında sakin geçti. Rote Flora Hamburg'da yaşayan sol kesimin dışında unutuldu.

Sonra gelindi 2013 senesinin son çeyreğine. Geçen zaman içinde SPD Hamburg belediyesini yeniden ele geçirdi. 'Sanatsever kapitalist' Kretschmer'in taşınmazlarını yöneten Gerd Baer-ise Flora'yı Panama'da kayıtlı, posta kutusunun dışında hiç bir varlığı olmayan bir paravan firmaya 'kiraladı'. Sonra bu firma adına Flora'da sahne alan sanatçılardan abartılı salon kiralaları talep etmeye başladı. Bu paralar doğal olarak ödenmeyince de müzik grupları aleyhinde 'haneye tecavüz' davaları açtı.

Esas patron Kretschmer ise merkez sağ *Welt* gazetesiyle yaptığı söyleşide Rote Flora'yı işgal altında tutanlardan "hayal kırıklığına uğradığını" söyleyerek işe başladı. "Buranın elitist sol toplantılar için değil halka mal olmuş kültürel aktiviteler için kullanılması gerektiğini" belirtti. (Neden bütün milyonlar solu 'elitist' diye nitelerler anlamış değilim ya neyse...) Sonra anlatmaya doyamadı, "burayı yıktırıp yerine içinde tiyatro ve opera salonları bulunan altı katlı bir kültür kompleksi inşa ettireceğini" söyledi. Hatta coşup buranın "düşünsel bir sperm bankası" haline geleceği yönünde, ne anlama geldiğini büyük olasılıkla kendisinin de bilmediği laflar saçmaladı. (İlginç bir

şekilde “Barok opera kuracağız” demedi!)

Bu sözler 21 Aralık 2013 tarihinde başlayan protestoların da tetikleyicisi oldu. İşgalciler basına yaptıkları açıklamalarda Schanzen semtinin daha önce de bir müzikal projesine karşı zafer kazandığını, şimdi de direnişe kaldığı yerden devam etmek için gereken güce ve deneyime sahip olduğunu belirttiler.

Küçük bir özeleştir

Çeyrek yüzyıla yayılan kahramanca direnişe karşı belirtmek zorundayız ki, çoğu öğrencilerden oluşan Floristlerin sınıfsal bir temeli yoktur. İşçilerle anlık dayanışmalar olsa da bir sınıf hareketi değildir bu. Direnenlerin büyük bölümü burjuva ailelerden gelmekte, kurulu düzene karşı yabancılaşmış olsalar bile sınıflarüstü bir duruştan kurtulamamaktadırlar. Alman işçi sınıfı savaş sonrasında yükselen refah sayesinde sınıfsal bir ateşkes dönemi yaşamaktadır. Çalıştığı fabrikadaki ‘manager’le kendisini aynı gemide sanan miskin bir işçiyle ateşli Flora direnişçisinin

uzun soluklu organik bir kaynaşma yaşamış da kolay bir iş değildir.

Bunun dışında Schanzenviertel denilen semt bir zamanların işçi semti değildir. Hamburg’un merkezinde ciddi rant getirebilecek lüks bir semt haline gelmiştir.

Bu da Floristlerin semt halkı ile olan dayanışmasında sorunlar yaratmaktadır. Giderek artan sayıda semt sakini oraya yapılacak ruhsuz ama lüks bir binaya sempati duymaktadır. Bu da ileride sorun yaratabilecek bir gerçektir.

Sonuç olarak

Kapitalist mülkiyet anlayışı karşısında kolektivizmin taşa ve tuğlaya dönmüş bir yanıtıdır Flora. Yaklaşık çeyrek yüzyıldır solun işgali altında bulunmaktadır. Binayı bir kez bile görmemiş ama bir punduna getirip ucuza tokatlamış ‘sanatsever’ bir simsarın değil, onu yaşatmak için 24 senedir alın teri döken, gereğinde kendi canını tehlikeye atmadan geri durmayan kuşakların özmalıdır. (Aralık protestolarındaki yaralı sayısı 20’si ağır olmak üzere 700 civarındadır.)

Yazımı Thomas Ewald’ın 5 Mayıs 2011 tarihli yazısındaki son cümleyle bitirmek istiyorum.

“Eğer medya organlarının son aylarda spekülasyon yaptığı gibi, birileri Rote Flora’yı zorla boşaltmaya kalkarsa, işte o zaman olay devrimci bir folklor gösterisinin ötesine geçecektir.”

Hamburg’da polisin provokasyonuyla başlayan ve bastırılmayan direniş, devrimci folklorun bittiğini dosta düşmana göstermiştir.

SON 20 YILIN EN AĞIR POLİS ŞİDDETİ VE SIKIYÖNETİM FİYASKOSU

İlginç bir şekilde bundan önceki en sert polis şiddeti yaklaşık 20 sene önce, Nazilerin Solingen’de beş Türk’ü öldürmesine karşı yapılan yürüyüşte yaşanmıştı. O olayda kent merkezinden Flora’nın bulunduğu Schulterblatt Caddesi’ne yapılan yürüyüş kolu bir çok noktada polisin orantısız şiddetine maruz kalmış; polis yol boyunca; devrimciler ise Flora çevresinde barikatlar kurmuştu. Yüzlerce Alman solcunun Türklerle dayanışma eyleminde feci şekilde dövüldüğü bu olay o dönemin Türk basınında hemen hiç yer almamıştı.

21 Aralık 2013 tarihinde yapılan yürüyüş sırasında Alman polisi çitayı biraz daha yükseltti denebilir.

Rote Flora önünde başlayacak yürüyüş için gerekli tüm izinler alınmıştı. Toplanma saat 14:00 civarında başladı. ‘Güvenlik güçleri’ ile varılan anlaşmaya göre Flora önünde konuşmalar yapıldıktan sonra Altona Caddesi yönünde yürüyüşe geçilecekti.

Eyleme müteccilerin haklarını savunan ‘Lampedusa Hamburg’ adlı insan hakları örgütünden, eşcinsellere; feministlerden, sosyalistlere, anarşistlerden çevrecilere kadar geniş bir yelpaze katıldı. Gerekli tüm izinler alınmış olduğu için çok sayıda çocuk da gelmişti.

Miting Hamburg’un nemli soğuğuna karşı bir bayram havasında başladı ve devam etti. Trampetler çalındı, şarkılar söylendi, danslar edildi.

Bu arada polis güçleri de civar sokaklara güç yığılmıştı. Dört Wasserwerfer’in yanı sıra (Türkiye’de TOMA diye bilinen belanın Almanca versiyonu) hafif zırhlı polis taşıtları ve 3 bin 500 civarında da BGS konuşlanmıştı. (‘Federal Sınır Koruma’ sözcüklerinin baş harflerinden oluşan bu kısaltmayı da ‘Çevik’ diye çevirebiliriz.)

Polisin olaydan sonra ‘özgür Alman basını’na dağıttığı yazılı açıklamada 7 bin 300 göstericiden 4 bin 700 kadarının şiddete eğilimli olduğu belirtildi. Eylemcilerin yürüyüşe henüz trafik kapatılmadan başlaması yürüyüş kolunun bir

kaç dakika sonra demiryolu köprüsü altında durdurulmasını zorunlu kılmıştı. Göstericilerin ‘kendi güvenlikleri’ açısından gerekli bir önlemdi bu. Eylemciler taş ve molotofla saldırınca polis önce copla sonra da ‘Wasserwerfer’le müdahale etmek zorunda kalmıştı. Bu arada yüz civarında polis atılan taşlarla yaralanmış, baygınlık geçiren bir polis memuru da hastaneye kaldırılmıştı. Sonraki açıklamalarda ‘yaralı’ polislerden ve kimliklerinden bir daha söz edilmedi..

Gerçekten de bölgedeki polis şefi yürüyüşe geçmezden hemen önce kendisine haber verilmesini istemişti. Yürüyüş rotasını kesen caddelerin kapatılmaları için eylemcilerin de kabul ettikleri teknik bir gereklilikti bu. Eylemciler saat tam 15:05’te cep telefonu ile aradıkları komiseri yürüyüşün başlayacağını bildirdiler. Komiser 3-4 dakika zaman vermelerini, sonra yürümeye başlayabileceklerini belirtti. Polisle eylemciler arasındaki son insani iletişim bu oldu.

Bir süre sonra başlayan yürüyüş sadece bir kaç yüz metre ilerdedi demiryolu köprüsünün altında BGS’ler tarafından durduruldu.

İlk karşılaşmada copla hafif bir müdahale yaşandı. Sonrasında daha ağır müdahale oldu. Olay yerinde bekleyen dört ‘Wasserwerfer’den birincisi su sıkı. Eylemciler polise ilk taşı atıklarında polisin ilk müdahalesinin üzerinden 1 dakika 23 saniye geçmişti. (Kaynak worldpress.com/Max Bryan. Eylem Almanya’da olunca zaman tanımlamaları da biraz milimetrik olabiliyor!)

Bu arada göstericilerin arasına karışmış, kulağında mini kulaklık takılı bir takım şüpheli şahısların görüntüleri de fotoğraflara yansıdı. Ne polis ne de eyalet gizli servisi olay mahallinde bulunan sivil görevlilere dair herhangi bir bilgi vermedi.

Sonrasında şiddetin dozunu gidererek artıran polis kitleyi Flora önüne kadar getirdi. Flora çevresine barikat kurmak geçmişte de defalarca yaşanmış bir olaydı. Çevreden toplanan çöp bidonları ve inşaat malzemeleriyle barikatlar kuruldu. Kent merkezine doğru yürümek isteyen gruplarla polis arasındaki noktasal çatışmalar neredeyse bütün bir gece sürdü.

Alman basını polisten gelen açıklamaları araştırma gereği duymadan aldı ve copy-paste yöntemi ile kendi yayınlara aktardı.

Bu arada polisin dağıttığı kronolojide 14:59’la 15:25 saatleri arasında ne olduğuna dair hiç bir bilgi yoktu. Hamburg polisinin yasalara aykırı sert müdahalesinin yaşandığı zaman dilimiydi bu. Bir Alman bürokratinin abartılı titizliğiyle, dakikası dakikasına yazılmış zaman akışındaki bu kopukluk hiçbir basın mensubunun dikkatini çekmedi.

Sonraki günlerde Almanya’nın farklı kentlerinde izinli ve izinsiz gösteriler yapıldı. Özellikle Hamburg ve Berlin’de eylemciler karşılarında BGS’leri ve Wasserwerfer’leri buldular.

Bu arada Hamburg polisi “benim başörtülü bacıma saldırdılar” üslubunda bir açıklama ile semtteki karakolun 40 kadar aşırı sol eylemcinin saldırısına uğradığını bildirdi. Polisin açıklamasına göre eylemciler yüzlerine St. Pauli atıkları sarmıştı. “Aşırı sol militanlar” karakol binasını taşa tutmuş, polislere biber gazı sıkışmışlardı. ‘Ana akım’ medya bu açıklamayı da sorgulama gereği duymadan kelimesi kelimesine yayınladı.

Sağ basın biraz abartıp “hedef gözетerek yapılan hain bir sol saldırıdan” söz etti. Hatta tutucu seçmenlerini kaybetmekten korkan SPD sol şiddete karşı miting düzenlemeyi bile düşündü. Bu ‘şiddet’i gerekçe gösteren Hamburg eyalet yönetimi St. Pauli, Altona ve Sternschanze semtlerini ‘tehlike bölgesi’ ilan etti. Polise özel bir takım haklarının tanıması anlamına geliyordu bu. Polis bu bir çeşit sıkıyönetim süresince 400’den fazla kişinin üzerini ve eşyalarını gerekçe göstermeden aradı, bir kısmını semtten çıkardı.

Sonraki günlerde ortaya çıkan tanklar adı geçen karakola herhangi bir saldırı olmadığını, St. Pauli taraftarlarının polislere sadece lafla sataştıklarını (aslında protesto ettiklerini) ve çelik yelekli polislerin taraftar grubunu tartakladıklarını anlattılar. Polis olayın video kayıtlarını bulamadı. Yazılı ya da sözlü herhangi bir yanıt veremedi. Yaklaşık 50 bin kişinin yaşadığı üç semtteki sıkı yönetim 13 Ocak 2014 günü sessizce kaldırıldı.

Öğrenciler için mücadele zili çalıyor

CANAN SAĞAR

2008'den bu yana dünyada yaşanan ekonomik krizin bedelini hâlâ en korunmasız insanlar ödüyor. Britanya'da yaşlılar, engelliler, çocuklar, yalnız ebeveynler derken, en son 2013'ün sonlarına doğru eğitim sisteminin özelleştirilmesi ve üniversitelerin satılmasına karşı öğrenciler isyan etti ve polislin ciddi şiddetine maruz kaldı.

Kasım ve Aralık 2013'te Britanya genelinde üniversite öğrenci kredilerinin özelleştirilmesine karşı protestolar başladı. Protestoculara yapılan eşi benzeri görülmeven polis saldırıları da gündeme oturdu. Öğrencilerin derdi demokratik çözümlerle halkın üniversitelerini korumak iken polislin derdi üniversiteleri boşaltmak, öğrencileri dövmek ve tutuklamaktır! Hatta kimi öğrencileri baskı altına alarak ispiyoncu olarak kullanmak!.. (Onlar, işlerini hep ezilenleri birbirine düşürerek kolayca çözüyorlar, bizler ise bu oyunun kuralını hâlâ öğrenemediğimiz için her yerde birbirimize düşüyoruz.)

Mevzuya dönelim, Britanya tarihinde de bütün kapitalist ve emperyalist ülkelerde olduğu gibi, adalet arayana uyulan siddet, işkence ve cinayetler görülmüştür, hem de fazlasıyla... Ne var ki, bugüne kadar İngiltere üniversitelerinde öğrencilere uygulanan böylesi şiddet görülmüş şey değildi. Öğrenciler dövüldü, boğazlandı, dişleri döküldü ve topluca büyük araçlara tıkıştırılarak gözaltına alındılar.

Polislin öğrenci eylemlerinde uyguladığı şiddet 2011'de polis tarafından vurularak öldürülen Mark Duggan olayını hatırlattı ki, Mark Duggan davası 2014'ün ilk haftasında görüldü ve öldüren polisler suçsuz bulundu!

Öğrencilere uygulanan bu şiddet, yıllardır Londra sokaklarında gençlere ve çocuklara uygulanan saldırganlığın bir devamıdır ve şunu biliyoruz ki, üniformalı keyfi aramalar ve sorgulamalar yapmaktadır.

Mücadelemiz elbette sürecek; tüm yıldırma çabalarına rağmen... Polislin hem üniversitelerden, hem de sokaklardan çekilmesini talep ediyoruz. Polislin işi bütün vatandaşları korumaktır, öldürmek ve işkence etmek değil...

Ve mücadele güçleniyor... Geçtiğimiz günlerde, University of London Başkan Yardımcısı ve NCAFA (Kesinti ve Ücretlere Karşı Ulusal Kampanya) ulusal komite üyesi Daniel Cooper işçilerin ve öğrencilerin birleştiğini ve bu birleşimin üniversiteleri yeniden şekillendireceğini açıkladı. Tatil ve Noel döneminin mücadeleyi hafifletmediğini, aksine bu zamanı organize olmak için kullandıklarını, yeni gösterilere

hazırlanıldığını vurguladı. NCAFA, ulusal gösteri ve eylemlere devam edilmesini destekliyor. Bu kampanyalar halihazırda birçok üniversite kampüsünde toplantılar yapılarak tartışılıyor ve mücadeleler örgütleniyor; tartışılan konular arasında, üniversite işçilerinin ancak ölmeyecek kadar maaş alması, öğrenci kredilerinin özelleştirilmesi, yükseltilem harçlar, üniversite eğitiminin pazarlanan bir 'mal' haline gelmesi, işçilerin işten çıkarılması gibi başlıklar yer alıyor.

Üniversite çalışanlarının maaşlarından söz açmışken çok önemli bir ayrıntıyı belirtmek gerekiyor: Times Higher Education THE (Times Yüksek Eğitim) anketine göre, rektör maaşları 2012-13 arası 22 bin sterlinden 293 bin sterline yükseldi! Öğretmenlerin maaşları kesintiye uğrarken, üniversite patronlarının ceplerinde para koyacak yer kalmadı!

Öğrencilerin hareketlenmesi, büyük işçi direnişleri ve genel grevler kadar etkili olmasa da, belli dönüm noktalarına işaret ediyor. Tarihe adını yazdıran önemli öğrenci eylemlerinden bir demet aktaralım; öğrenci eylemlerinin bir dalga olarak yükselmesi, toplumsal sonuçları bakımından önemli çünkü...

'4 Mayıs' protestoları 1919'da Birinci Dünya Savaşı sonrası Versailles Antlaşması'na Çin'in verdiği yanıtla başladı. 3 bin öğrenci, Pekin Üniversitesi'nde, Shandang topraklarının Japonlara verilmesini protesto etti. Çok sayı da öğrenci tutuklandı, şiddete maruz kaldı ve 4 Mayıs protestoları Çin'de komünist hareketin doğuşu olarak tarihe geçti.

Vietnam Savaşı'na karşı Avrupa ve Amerika'da patlak veren gençlik eylemleri de tarihsel bir dönüm noktası olarak kabul

ediliyor. 3 Temmuz 1966 Londra'da o güne dek görülmüş en büyük öğrenci gösterisi yaşandı; eyleme 4 binin üzerinde öğrenci katıldı. O dönem ABD Başkanı olan Nixon 1973'te Amerikan askerlerinin Vietnam'dan geri çekilmesine gerekçe olarak, bu olaylara atıfta bulundu.

1968 Paris Mayıs Protestosu 150 kişinin Paris'te bir üniversiteyi işgal etmesiyle başladı ve 1 milyon insanın sokaklara dökülmesi ile sonlandı. Öğrenciler, Nanterre'de yönetim makamını işgal etmişlerdi, üniversite kapatıldı, öğrenci ve öğretim üyeleri Sarbonne'a doğru yürüyüşe geçtiler. Fakat yürüyüş esnasında polis saldırısı gerçekleşti ve kitle gaz bombalarıyla dağıtıldı. Üniversitenin tekrar açılmayacağını anlayan öğrenciler bu defa işçi sendikalarıyla birleşip yürüdüler. 1 milyon öğrenci ve işçi yürüyüşe geçince üniversite yeniden açıldı.

Garden House Ayaklanması 1970'te gerçekleşti. O dönem bölge turist kurulu Cambridge'de ve çeşitli yerlerde 'Yunan Haftası' etkinlikleri düzenleme kararı almıştı. Fakat öğrenciler Yunanistan'daki sağcı askeri cuntanın varlığı koşullarında böyle bir haftanın düzenlenemeyeceğini öne sürerek protestoya başladı. 13 Şubat'ta Yunan gecesi yemeğine katılacak olanların önü kesildi ve polisle çıkan çatışmada bir polis ağır yaralandı. Ayaklanmada altı öğrenci tutuklandı ve iki kişi sınır dışı edildi.

Yakın dönemde Britanya ve dünya önemli öğrenci ayaklanmalarına sahne oldu. 2010'da öğrenciler yükseltilem harçlar ve EMA kesintileri nedeniyle Britanya'da ulusal ölçekte büyük protesto gösterileri gerçekleştirdi; daha önce bu konuyu ele alırken belirttiğimiz üzere, harçlar 9 bin sterline yükseltildi. 10 Kasım 2010'da 52 bin öğrenci Londra'da toplandı. Bir

çok çatışma yaşanırken, Prens Charles ve Camilla'nın bulunduğu araba da protestocular tarafından hedef alınmıştı. Protestolara rağmen bu uygulamada geri adım atılmadı ve İngiliz üniversitelerinin yüzde 75'inde senelik harç ücretleri 9 bin sterline yükseltildi. Ortalama bir emekçinin senelik geliri 12 ile 15 bin sterlin arasındayken, çocuklarını üniversitede okutmaları tamamen imkansız hale geldi.

Şili Kışı diye adlandırılan 2011-2013 eylemlerinde de Şili'de öğrenciler ve hükümet arasında çıkan çatışmalar tüm dünyada gündem haline geldi. Öğrenciler devletten yüksek eğitim ve daha iyi standartlarda üniversiteler talep etti. Bu protestolar birkaç senedir aralıklı sürerken toplamında 1,800 öğrenci tutuklandı.

11 Aralık 2013, Londra merkezinde 1,000 öğrenci Trafalgar Meydanı ve Piccadilly Hyde Park'a yürüdü. Holborn'da bazı sokakları işgal ettiler. Öğrenciler bir polis arabasına saldırdı diye haberler geçse de, bu olaylara damgasını vuran esas konu polislin uyguladığı şiddet oldu. İki gün süren gösterilerde 41 kişi tutuklandı.

Korku duvarlarının eğitimde yeri yoktur ve öğrencilerin haklarını aramak için gösteri yapması son derece meşrudur. Eğitim kapitalistlerin elinde iyiden iyiye bir piyasa malı haline geldi ve eğitim sisteminin hali, gelecek kaygısı ve günlük yoksullaşma öğrencileri ayaklanmaya sürükleyecek kadar öfkeliendirdi. Öğrenciler sadece polise karşı harekete geçmedi; üniversite patronlarına, özel hissedarlara ve üniversite yönetimlerine karşı da mücadele yükseldi.

Karl Marx'ın da dediği gibi, "Bugüne kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf savaşımaları tarihidir."

Malum, Türkiye'nin son günlerdeki ana gündemi 'bakan evlatları'nın yaptığı yolsuzluklar... Ayakkabı kutularından milyon dolarlar çıktı! Yüzsüzlük diz boyu, adalet yine kayıp, aranıyor. İktidar mensupları milyon, hatta milyar dolarları ceplerine akıtırken, eğitim sistemi bir bütün olarak göçüyor.

Eğitim herkesin hakkıdır, özeli-güzeli olmaz bu için. Herkesin devleti olduğunu iddia eden bu devletler herkese eşit eğitim sunmak zorundadır. Elbette bu hak, 'ah-vah' ederek alınamayacak; çünkü biz devletin herkesin değil, burjuvaların devleti olduğunu biliyoruz. Bu sebeple, sonuna kadar bir işçi-emekçi programı savunacağız; sesimizi yoksul öğrencilerden yana yükselteceğiz.

Ve dünyayı saran yeni mücadele dalgasına korkmadan atılacağız. Ne demiştik, 'Sen yoksan, bir eksigiş!' Yan yana sokaklara çıkacağız, Britanya'da, Avrupa'nın dört bir yanında, Latin Amerika'da ve elbette Türkiye'de... Bütün dünya bizim mücadele alanımız... Gelecek güzel günler için...

Her yer savaş alanı!

Kiş mevsimi, Haziran Ayaklanması'nı sıcaklara bağlayan 'kafa'ları yalancı çıkardı ve gençlik için oldukça hareketli geçti. Hükümetin baskıcı politikalarına karşı Taksim ve Kadıköy'de eylemler sürerken, AKP artık demokrat maskesi takmaya gerek bile görmeden üniversitelerde faşizan uygulamaları her geçen gün artırıyor. Yakın ve uzak tarihteki deneyimlerden çok iyi bildiğimiz gibi, polis, sivil faşistlerle işbirliği yapıyor.

Bunun bir örneği, geçtiğimiz günlerde Marmara Üniversitesi'nde yaşandı. Bir öğrenci, faşistler tarafından metrobüs durağında sıkıştırılıp yaralandı. Kasım ayı içerisinde üç saldırının daha yaşandığı üniversitede öğrenciler son saldırıya karşı eylem yaptı, ve polis tabii ki, saldırganların peşine düşeceğine, bu saldırıya tepki gösterenler üzerinde 'orantılı güç' kullanmayı tercih etti!

Polisin üniversitelerdeki baskıcı uygulamaların 'güvencesi' olduğu son yıllarda, üniversite yönetimleri ve özel güvenlikçiler de bu baskı politikalarının birer maşası haline geldi. Eğitim sistemi, medya, baskıcı devlet politikaları tarafından yıllarca apolitikleştirilmeye çalışılan gençlikten Gezi sürecinde büyük bir darbe yiyen AKP iktidarı, çözümünü baskı ve şiddeti artırmakta arıyor, Türkiye topraklarında ne gençliğin ne de diğer halk kesimlerinin en ufak bir özgürlük talebinde bulunmaya cesaret edemeyeceği bir yarı açık cezaevi yaratmaya çalışıyor.

19 Ocak'ta, tam yedi yıl önce polisi, devleti ve cemaatiyle elbirliğiyle katledilen Hrant Dink'i anmak ve adalet istemek üzere toplanan binlerce kişiye, katilin simgesi olan 'beyaz bere'yle meydan okuyan polis, katille aynı tarafta olduğunu gözümüzü sokuyor.

Tüm demokratik haklara pervasızca saldıran AKP iktidarı, öğrencilere saldırıların 'korunması' ve muhalif öğrencilerin susturulması için önce özel güvenlikçileri, sonra da polisleri söktü okullarımıza. Okul yönetimleri de, iktidarın bızleri sindirmek için kullandığı tüm baskıları onaylıyor, buna hizmet ediyorlar. Saldırıların özellikle sınav haftalarında olması, hedefin geniş öğrenci kitleleri olduğunu, öğrencilerin tümüne gözdağı verilmek istendiğini gösteriyor.

Katillerin devlet tarafından korunduğu, polis tarafından sembollerle anıldığı, üniversitelerin öğrenciler için 'tehlikeli' olduğu, internette girdiğimiz sitelerden içki içtiğimiz saate kadar hepimizin devlet gözetiminde olduğu bir ülkede ne demokrasi vardır, ne özgürlük.

Uzun lafın kısıası, şimdi her yer savaş alanıdır. Okullar, işyerleri, sokaklar, fabrikalar... İnsanca yaşam hakkını isteyen herkesin savaş alanlarıdır. Haydi herkes cepheye!..

(RED) Gençlik

YA İŞÇİ DEVRİMİ ya kapitalist sömürge

IVAN KOSHKIN

Geçtiğimiz ay yaşananlar, Ukraynalı kitlelerin Kasım'dan beri sürdürdüğü ayaklanmanın boyutu ve gücü

hakkında bir fikir veriyor: Hükümetin başı, Başbakan Azarov devrildi ve geçen ay başında Parlamento tarafından uygulamaya konan 'diktatörlük yasaları' geri çekildi. Ve Parlamento, gösterilerde tutuklananların tamamını serbest bırakmak zorunda kaldı.

Eski Sovyetler Birliği'nin Rusya'dan sonraki ikinci büyüğü olan Ukrayna 20 yıldan fazla bir süredir alaşağı gidiyor; ülke Avrupa Birliği ve Rusya tarafından çift bir sömürgeleştirme sürecine tabi tutuluyor. Ve son dönemde, bu uzun sürecin en ciddi evrelerinden biri yaşanıyor.

Her şey, Devlet Başkanı Yanukoviç'in Avrupa Birliği ile bizzat kendisi tarafından hazırlanan anlaşmayı imzalamayı reddetmesiyle birlikte başladı. Gösterileri tetikleyen bu oldu. Fakat kitleleri Kiev sokaklarında hükümete karşı kitlesel bir ayaklanmaya iten esas sebep, 'şok birlikleri'nin göstericilere uyguladığı vahşi saldırılardı. Bu vahşi saldırılar, AB Anlaşması'ndan bağımsız olarak, halkın diğer talepleri yükselmesine ve hem hükümeti, hem Devlet Başkanı'nı istifaya çağırmasına yol açtı.

Ukrayna'daki burjuva devletin kurumları gösteriler nedeniyle işlemez hale gelince, AB de konuya 'ilgi göstermeye' başladı. Hareketin lider figürü haline gelen eski boksör Kličko bunun üzerine frene bastı ve kitlelere hedef olarak seçimleri göstermeye girişti. Putin ise, "Bu yaşananlar 'devrim' falan değil, 'pogrom'lardır" diye açıklama yaptı. Putin'in ağzından dökülen bu sözler AB liderlerini ve Ukrayna muhalefeti uyarıyordu: "Baylar," diyordu, "Fena halde dibe doğru gidiyoruz."

demokrasilik oynuyorsunuz; Ukrayna'daki bu süreci durdurmazsanız, kitlelerin tüm burjuva devletini ve hepimizi sorguladığı bir devrim yaşanacaktır..."

Ukrayna'da yaşanan gerçek durum görüldüğünden çok daha derinliklidir ve gösterilerin muhtevası, Rus basınında ya da uluslararası medyada gösterildiği gibi sadece "AB Anlaşması'ndan yana ya da ona karşı olma" meselesiyle sınırlı değildir.

Tüm yaşananlar, ulusal bağımsızlığı ruble ya da avro karşılığı satanların tamamına karşı tepkinin büyüdüğü bir eylemliliğe işaret ediyor. Milyonlarca insan, sadece çalmayı, sömürmeyi ve avuç açıp dilenmeyi bilen sefil Ukraynalı oligarkların idaresi altında kaldıkça, Ukrayna'nın asla gerçekten bağımsız bir ülke haline gelebileceğini anlamaya başlıyor.

2013'ün perdesini kapatıp bu yılın Ocak ayında da devam eden toplumsal deprem, Putin ile Yanukoviç'i acil görüşmeler yapmak ve yeni anlaşmalar imzalamak zorunda bıraktı: Rusya Yanukoviç'e 15 milyar dolarlık 'ucuz kredi' verdi ve Ukrayna'ya sattığı gazın fiyatını üçte bir oranında azalttı. Bunun 5 milyar dolarlık bir tenzilat olduğu tahmin ediliyor. Bu, Yanukoviç'in AB'den talep ettiği ve Rusya'dan bulduğu miktardı ve Gazprom'un Ukrayna'ya sattığı pahalı gazdan elde edilen kâr miktarına eşitti. Kritik durumdaki Yanukoviç'e verilen bu 'hediye', Putin açısından oldukça pahalı bir 'politik yatırım' olarak değerlendirilebilir. Bu para karşılığında, Yanukoviç vaziyeti istikrarı kavuşturmaya ve Kremlin rejimi yeni tezgahlar kurana kadar 'Rus yörüngesi'nde kalmaya çalışmak zorunda...

Yeni tezgahlar, ancak Yanukoviç'in 'devrimci' tarafından uygulanabilir.

Libya'da Kaddafi, Suriye'de Esad yönetimleriyle kurduğu ilişkilere baktığınızda, Putin 'yatırım'larını her zaman en baskıcı ve zorba rejimlere verdiği destekle kombine etmektedir. Ya da ABD'den mali yardım alan Mısır'daki cuntaya Rus silahları satabilmek adına, bu cuntayı coşkuyla desteklemektedir. Ne var ki, Ukrayna'daki kitlelerin siyasi özgürlükler için başlattığı ayaklanma sadece Putin'in 'yatırım'larını tehdit etmiyor, Rusya'daki ezilen halkın Ukraynalı kardeşlerinden ilham alma ihtimalini de doğuruyor.

Bu durumda, Başbakan Azarov'un devrilmesi ve baskı yasalarının geri çekilmesi Putin açısından ciddi bir yenilgi anlamına geliyor. Bizler ve tüm ülkelerin işçi sınıfı açısından ise bu büyük bir zaferdir; sahip çıkmalı ve kullanmalıyız.

Ne AB, ne Rusya, ne de ülkeyi kerhaneye düşüren oligarklar Ukrayna halkı için bir çıkış yolu sunabilir. Bunların hepsi, uluslararası şirketlerle birlikte ülkeyi pazarlamakta ve işçilerin yaşamını daha da katlanılmaz hale getirmektedir. Ve işçiler tüm kapitalist klikleri, sömürgeleşmeye hizmet eden tüm ajanları iktidardan indirene kadar; bir işçi hükümeti kurarak kaynakları ve sanayiye kamulaştırana kadar; Ukrayna'yı, onu mahvedenlerin elinden kurtarıp gerçek bağımsızlık ve birliği tesis edene kadar, mücadelemiz sürmelidir.

Ya bir işçi devrimi, ya da kapitalist bir sömürge – tercih bu ikisi arasındadır. Bugün Ukrayna'nın ulusal bağımsızlığını kazanmanın başkaca bir yolu yoktur. Ve bu kavrayış, şimdi işçi sınıfının bağımsız partisini yaratacak hareketi güçlendirme görevini önümüze koymaktadır.

* Ivan Koshkin, Uluslararası İşçi Birliği - Dördüncü Enternasyonal militanı, Ukrayna

Solun geleceği, solun tarihinde yatıyor

ŞÖHRET BALTAŞ

'12 Eylül 1980' bu ülkede solun sadece sözcük dağarcığına değil, zihinsel evrenine de sinmiş bir milattır.

MÖ / MS kadar kesin bir kopuşu anlatır. '12 Eylül öncesi', adeta siyah beyaz bir film kadar ulaşılmaz bir eski zaman hikâyesidir; '12 Eylül sonrası' ise ne kadar kötülük varsa hepsini içeren lanet bir zaman dilimi: "Halk daha güzel bir dünya için mücadele ederken Tepegöz geldi ve..."

Oysa 12 Eylül düpedüz gerçektir; bir sınıfın bir başka sınıf üzerindeki egemenliğini yeniden tesis eden son derece gerçek bir tarihsel olgudur. Konuşulup anlatıldıkça; dilden dile, kulaktan kulağa yayıldıkça adeta gerçekliğini yitiren, yaşanmış olanı yaşanmamış ve yaşanmamış olanı yaşanmış hale getiren bir efsaneye dönmüş olan bu miladi dönemi, gerçekliğin diline kavuşturmak ve önümüzdeki yıllar için ezber etmemiz gereken dersleri çıkaracağımız bir rehber haline getirmek zorundayız.

Aradan geçen 34 yılı göz önüne aldığımızda 12 Eylül'ü ele alan incelemelerin sayısı oldukça az. Edebiyattaki karşılığı da bundan fazla değil. Oysa, deyim yerindeyse bu ülkenin bağrına saplanan bir kılıçtır 12 Eylül. Yalnızca insan hakları ihlalleri anlamında değil, bir toplum mühendisliği anlamında da, treni rayından çıkarıp ite kaka, döve öldüre bir başka raya sokmuştur. Bu anlamda, sadece tanık olduğumuz olumsuzluklara adres gösterirken değil, yaşadığımız olayları anlamlandırma ihtiyacı duyduğumuz her an dönüp dönüp bakmamız gereken bir kılavuz olmalıdır.

1970'lerde Türkiye Solu, tam da bunu yapmaya çalışan rehber kitaplardan biri. 15 yıllık bir çalışmanın ardından 2013 Eylül'ünde yayınlandı. Kitabı okuyup bitirdiğimde, ilk duygum, "Ne yapmalı?" oldu. Evet, Lenin'in meşhur sorusunun işaret ettiği anlamda: Ne yapmalı?

'Bölünme'

Kitabın ilk başlığı olan *Bölünme*, 1970'leri açıklayan anahtar sözcük. Daha 1965'te TİP ve *Yön* dergisi arasında yaşanan bölünmeden başlayarak solun tarihi ve hem bu bölünmenin izlerini taşıyarak, hem de daha sonraki ilerleyişinde farklı bölünme gerekçeleriyle karşılaşarak yoluna 'bölünerek' devam ediyor.

Bölünme ile başlayan bu tarihsel çizginin ilk durağını oluşturan TİP ve *Yön*, aynı zamanda solun, bugünlere kadar üzerinden atamadığı bir 'Kemalizm' heyulasına işaret ediyordu. 27 Mayıs darbesini, 'gerici' DP iktidarına karşı yapılmış, 'yurtsever' subayların öncülüğündeki bir 'ilerleme' olarak gören anlayış, 1923'ten 1960'a kadar

ekonomik alanda kesintisiz olarak süren kapitalistleşme stratejisini gözden geçiriyor; Menderes ve Bayar'ın hem Anadolu tüccarını ardına alan muhafazakârlığının hem de ABD'nin sadık müttefiki olma yolundaki Batıcılığının karşısında Kemalizm 'ilerici ve anti-emperyalist' yolun teminatı olarak görüyordu.

27 Mayıs'la birlikte gelen 61 Anayasası'nın tüm toplumsal aktörlere tanıdığı görece özgürlük ortamı da, 'yurtsever ordu' mitinin güçlenmesine neden olan bir etkendi. 1960'ların bu özgürlükçü ortamında gelişen sol da, daha doğusunda iki kutuplu bir algı dünyasına maruz kaldı: Kemalizm-antiemperyalizm-devletçilik bir kutupta; Batıcılık-emperyalizme bağımlılık-serbestleşme diğer kutupta yer aldı. İlkinin savunucusu ya da en azından müttefiki CHP idi; diğer tarafta da her dönemde değişen sağcı partiler vardı.

Toplumsal arka plana baktığımızda, 1950'lerde başlayan köyden kente göçün giderek hız kazandığı, tarımsal üretimin gerilediği ve sanayinin fabrikalar çevresinde insanları kentsel yaşama çektiği, büyük şehirlerde kurulan üniversiteler sayesinde ülkenin dört bir yanından gelen gençlerin farklı bir dünyayla karşılaşarak adeta bir 'Türkiye forumu' oluşturacak koşulları bulduğu, 'sınıfsız-ımtiyazsız' dayatmasını örten şalın atılmasıyla sınıfların giderek daha belirgin bir biçimde toplum sahnesinde yer aldığı, istisnasız tüm kesimlerin eskinin yıkıldığı bir dünyada yeniyi yaratma sancısı yaşadığı 1960'lı yılları tanımlayan anahtar sözcüğün 'değişim' olduğunu görüyoruz. 1961'de 12 sendikacının başvurusuyla kurulan Türkiye İşçi Partisi, ilk kez işçi sınıfının sözcülüğünü yapıyor, devletçi Türk-İş içindeki muhalefet 1967'de DİSK'i kurarak sınıf sendikacılığını başlatıyordu. Üniversitelerin yeni gelişen bu toplumsal altüst oluşa katılmaması imkânsızdı. Gençler, aydınlar, öğretmenler adeta kitlesel halde TİP'e katıldılar ve Türk solu içindeki

ilk birikme, bu partide gerçekleşti.

İlk bölünme, orduya temel bir rol veren *Yön* ile kitlelerin bilinçlendirilmesini savunan TİP arasında yaşandığında, orduyla ve dolayısıyla Kemalizm'le kurulan ilişki ve iktidara gelme yöntemi açısından, yankıları bugünlere uzanan önemli tartışmalar sonunda, Marksizme daha yakın duran sosyalist birikim TİP içinde toplandı. Ancak partinin giderek radikalleşen gençlik hareketine cevap verememesi, faşist saldırılar karşısında yetersiz kalması sol güçlerin partiden kopmasına neden oldu.

1960'ların sonuna doğru, Mihri Belli etrafında kümelenen grup, TİP'in parlamentarist olduğu eleştirisiyle birlikte Türkiye'nin önünde duran devrimin *Milli Demokratik Devrim* olduğu tezini öne sürerek partiyi terk etti. Bu ikinci bölünmeydi. Ortalıkta uçunan 'sosyalist devrim - milli demokratik devrim' sözlerine bakıldığında, bölünmenin sadece bu konuda yaşandığı ve hatta MDD'cilerin Marksizmden daha uzak düştükleri söylenebilir ama arka plana bakıldığında mesele parlamenter zihniyetin devrimci mücadeleyle yollarını ayırmasıydı. Üniversitelerde kurulan Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) içinde toplanan gençlik, TİP'in 'reformist' olduğunu düşünüyordu ve aktif örgütlü mücadeleyi öneren MDD saflarına akıyordu. 1969'daki kurultayda FKF, Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu adını aldı ve Türkiye devrimci hareketine bugüne dek ulaşan birikimler bırakan Dev-Genç kurulmuş oldu.

Dev-Genç içinde sürdürülen mücadele, kısa sürede öncülerini yaratmaya başladı: Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, Sinan Cemgil, Cihan Alptekin, Mahir Çayan, Ulaş Bardakçı, Hüseyin Cevahir ve İbrahim Kaypakkaya gençliğin MDD temelinde ardında kümelendiği isimler oldu. THKO ve THKP-C, bu mücadelede doğan iki ana akım olarak kendilerinden sonraki sosyalist mücadeleyi de belirledi. MDD tezine göre Türkiye emperyalizmin etkisinde,

feodal yanı ağır basan bir yarı-sömürgeydi ve bu nedenle sosyalist devrimden önce demokratik bir devrim yapılması gerekiyordu. Bu anti-emperyalist, anti-feodal ve işbirlikçi burjuvaziye karşı olan 'milli' bir devrim demekti ve Kemalistlerle ittifak yapılmasını gerektiriyordu.

Ülkede işçi sınıfı ve burjuvazinin başrolde olduğu sanayi toplumunun henüz oluşum sürecinde olduğu düşünülürse, MDD tezinin içsel bir tutarlılığı vardı ama esas çekim noktası, gençliğin devrimci potansiyelini kucaklayamayan TİP reformizmine tepkiydi.

12 Mart 1971'e geldiğinde sol, üç önemli akım üzerinden yürüyordu: Mahir Çayan önderliğindeki THKP-C (Türkiye Halkın Kurtuluşu Partisi-Cephesi); Deniz Gezmiş önderliğindeki THKO (Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu) ve İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki TKP(ML) (Türkiye Komünist Partisi - Marksist Leninist).

12 Mart cuntası, devrimci hareketleri bastırmak üzere gençlik önderlerini hedef aldı. Mahir Çayan ve arkadaşları, 30 Mart 1972'de Kızıldere'de öldürüldü; Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan, 6 Mayıs 1972'de idam edildi; İbrahim Kaypakkaya 18 Mayıs 1973'te Diyarbakır'da sorguda işkenceyle öldürüldü. 12 Mart bu cinayetlerle devrimci örgütlere ciddi bir darbe vurdu ama bir yandan da, 1970'lerde mücadele edecek yeni kuşağın bağlanacağı sarsılmaz idoller yaratmış oldu.

Bu arada darbenin ilk günlerinde Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK Türk Silahlı Kuvvetleri'nin yanında olduğunu açıklıyor, sol entelektüel birikimin önemli isimlerinden Hikmet Kıvılcımlı darbenin 'tekelci kapitalizme karşı' olmasını bekliyor, MDD'nin yaratıcısı Mihri Belli darbenin 'ilerici, millici geleneğini sürdüren ordu'nun sermayenin hâkim olduğu parlamentoya tepkisi olduğunu duyuruyor, *Yön* hareketinin beyni Doğan Avcıoğlu ordunun anti-Kemalist gidişe dur dediğini söylüyordu.

Bugün anlaşılmasa gelen bu tavrın bir gerekçesi vardı; 12 Mart'tan önce ordu içindeki bazı Kemalist subayların darbe planı. Doğan Avcıoğlu'nun çıkardığı *Devrim* gazetesi etrafında toplanan subaylardan biri olan Cemal Madanoğlu'nun başını çektiği grup, 9 Mart'ta darbe yapmayı planlıyordu. 'Millici' bir darbe olması planlanan 9 Mart girişimi, Muhsin Batur ve Faruk Gürler'in desteklerini çekmesiyle devlet ve ordu tarafından engellendi ve darbeci subaylar resen emekliye sevk edildi. Muhtıranın altında Gürler ve Batur'un imzasını görenler, söz konusu 'ilerici' darbenin geldiğini düşünmüşlerdi.

Birkaç gün içinde solun tüm kurumlarına saldıran 12 Mart, sol için bu anlamda acı bir deneyim oldu ama orduyla ilişkilere daha

gerçekçi bakılmasına da yol açarak *Yön* benzeri fikirlerin sönümlenmesine neden oldu.

'Yeniden kuruluş'

İkinci bölümün başlığı bu ama 'bölünme'yi de içeren, hatta bundan beslenen bir yeniden kuruluş süreci söz konusu. 1970'lerin ortasına doğru, 12 Mart'ın sarsıntısını atlatmaya çalışan solda yeniden toparlanma çalışmaları başladı. Motivasyonunu, büyük ölçüde toplumsal hareketlenmeden alıyordu. 1970'lerde işçilerin, köylülerin ve öğretmenler başta olmak üzere memurların geniş çaplı eylemlilikleri yaşıyordu. 27 Mayıs Anayasası ile başlayan oluşum sürecini yarıda kesen 12 Mart uygulamalarına karşı büyük bir toplumsal huzursuzluk söz konusuydu. Üniversiteler, Denizlerin, Mahirlerin mirasına sahip çıkıyor, art arda dernekler kuruluyordu.

Sol, bu koşullar altında, aslında 12 Mart öncesinin ve darbenin doğru ve detaylı bir değerlendirmesini / hesaplaşmasını yapamadan, halkın kitlesel muhalefetine cevap verebilmek için kendini doğrudan siyaset sahnesinde buldu. Cezaevinden çıkan örgüt liderleri, çıkar çıkmaz kendilerine biçilen misyonu yerine getirmekle karşı karşıya kaldılar. Oysa 'efsanevi 68'in harelerinden sıyrılıp esaslı bir değerlendirilmesine ihtiyacı vardı. Denizler, Mahirler, İbrahimler kahrmanca fedakârlık dışında siyasi ve toplumsal olarak ne ifade ediyor, ne diyorlardı, bunların açıkça ortaya konması ve teorik-politik hesaplaşmanın yapılması gerekiyordu. Ama hiçbir yapılamadı ve **68'in misyonu, 78 kuşağının üzerine çöktü.**

Tam da bu yüzden, istisnasız tüm grupların ilk gündemi 'örgütlenme'ydi. 60'lardan devraldıkları geleneğin izinde yürürken bu soruya verdikleri farklı yanıtlar nedeniyle bölündüler. Örgütlenme sorunu, ülkede mevcut sınıfların durumuna ve içinden geçilen döneme koyulan teğhislerle doğrudan ilgiliydi. Ülkenin kapitalistliğini düşünp çözümlü işçi sınıfında görenler kentlerde, yarı-sömürge ve feodal tamımı yapanlar ise köylerde örgütlenmek için mücadele ediyorlardı. Kuşkusuz tek ayırım bu değildi; Kemalizm ve onun cisimleştiği CHP ile ilişkiler hâlâ solun yakasına yapışmış bir tortuydu. TKP-TİP-TSP çizgisi, (özellikle TKP'nin organik bağları sayesinde DİSK'te kurduğu) emekçi sınıflar üzerinden ve sendikal esaslı politik mücadele olarak sürerken; MDD'den türeyen THKO ve THKP-C çizgisinden doğup gelişen çeşitli hareketler, silahlı mücadele temelinde bir politika örgütlemeye çalıştılar. 80 öncesinde siyasi gruplar arasında en etkili ve kitlesel olanlar, Devrimci Yol, Halkın Kurtuluşu ve TKP'ydı. Kabaca söylersek, sadece ülkenin tarihsel süreci ve örgütlenme modeli hakkında değildi farklılıklar; bağlı oldukları (ya da etkilendikleri) sosyalist merkezler üzerinden de (Latin Amerika, Çin ve Sovyetler Birliği) dünya durumuna ilişkin kabulleri de, onları farklı kutuplara

Kitaba ilişkin birkaç not...

1970'lerde Türkiye Solu, kuşkusuz her tarih yazımında olduğu gibi, kendisini bir çerçeveye sınırlamak zorunda kalıyor; bu bağlamda Kürt hareketini dışarıda bırakıyor. Yazar, bu eksiği önsözde belirtiyor zaten ama solu ele alırken ister istemez Kürt hareketiyle ilişkilerine de değinmek zorunda kalıyor. Bu durumda, kitabın bir bölümünü de, Kürt hareketinin o dönemdeki yapısı ve mücadelesi oluştursaydı iyi olurdu, diye düşünüyorum.

İkinci nokta, solun tarihinin 1980 sonrası uzantılarına değinirken, özellikle de Kuruçesme Toplantıları gibi birlik tartışmaları sürecinde Stalinizmle hesaplaşan kesimlerin varlığı. Bu hesaplaşma, solun önemli bir bölümünde teorik ve politik anlamda bir sıçrama

itiyordu. Mao'nun Üç Dünya Teorisi'nin geçersizleştirdiğini ilanı bir anda Türk solunda tartışmalar yaratıyor, TKP Türk burjuvazisine ve CHP'ye ilişkin siyaseti için SBKP'nin değerlendirme ve yaklaşımlarını rehber alıyor, Küba-SSCB yakınlaşması bir anda Türkiye'de iki çevre arasındaki ilişkileri etkileyebiliyordu.

Hiçbir sağ partinin, burjuvaziye tek başına çözüm getirememesi anlamına gelen Milliyetçi Cephe (MC) koalisyonlarının yol açtığı siyasi krize ve halk kitlelerinin sola dönük hareketliliğine rağmen solun somut bir seçenek olamamasının ilk sebebi, bir türlü aşılamayan bu **örgütlenme sorunu** ise, ikinci nedeni de **devlet destekli faşist saldırı**lardı. Sokaklarda her gün daha fazla tirmanan faşist saldırı, Çorum ve Maraş'ta toplu katliama, 1 Mayıs 1977'de CIA-MİT provokasyonuna döndü. Solun bir yandan örgütlenme faaliyetini yürütüp öte yandan canını korumak için mücadele etmesi çok zordu. Bu yüzden halkın desteğine, gecekondularda ve fabrikalarda kendiliğinden patlak veren direnişlere rağmen sol bu süreçten cuntaya direnecek bir örgütlülükle çıkamadı.

Kanımcı, dönemin koşullarını siyasi bir olgunlukla değerlendirememiş ve grupçu bakış açısını değiştirememiş olduğu için sol, burjuvazinin yarattığı blok olan MC karşısında tarihsel bir blok yaratamayarak, o tarihsel dönemde başvurulabilecek tek yöntemi de elinin tersiyle itmiş oldu. Mevcut duruma göre (mesela CHP'den umudunu kesen TKP'nin TİP'e, Üç Dünya Tartışması sırasında kadro kazanmak için Aydınlık'ın Maoçu gruplara yaptığı ittifak çağrısı gibi) diğer partilere yapılan cephe çağrılarının, çağrışı yapan açısından da, cevap verenler açısından da ciddiye alındığını söylemek mümkün değildi, çünkü somut politik ilkeleri, üzerinde tartışılıp uzlaşılmış kriterleri olan ortaklıklar değildi.

Eleştiri-özeleştiri geleneğinden çokça söz edilmesine rağmen, 70'lerin soluna damgasını vuran bir diğer özellik de, hiçbir siyasi grubun birbiriyle tartışmamasıydı.

yarattı ve sonraki politik oluşumlarda bu sıçramanın önemli bir payı oldu. Bunun dışında, 80 sonrası siyasi hareketlerde öne çıkan kimlik

siyasetlerinin, kadın hareketi ve ekolojinin, solun bu dönemdeki tarihine etki ettiğini de belirtmek gerekiyor.

Son olarak teknik bir öneri: Bu kapsamlı kitabın mutlaka bir isim dizinine ve Türkiye solunun soyağacına sahip olması gerekiyor.

Tarihe bugünden bakan, böylece hepimize son derece önemli bir tartışmanın kapılarını açan Vehbi arkadaşımızın emeğine sağlık. Bundan sonraki kitabının, yine bu kitabı tamamlayacak bir tarih yazımı olacağını umut ediyorum.

Oysa 60'larda, çeşitli gruplar arası ilişkilerin sürdürüldüğü, mesela Mahir Çayan'ın Denizlerle, Mihri Belli'nin bütün gençlik liderleriyle tartışabildiği, ortak bir duruş umudunun hep korunduğu ve hatta Mahirlerin Kızıldere'ye uzanan eylemi Denizlerin idamını engellemek için örgütlediği bir **'taraf' bilinci** vardı. 70'lerde ise sol, 'barikatın bu tarafını' kendi grubuna, kendi yapısına indirgedi; zaman zaman burjuvaziden önce birbirine düşman oldu, savaştı, öldü, öldürüldü. Bu tartışma ve ortaklık zemininin yitirilmesi, entelektüel-teorik-politik birikimin de yok edilmesi anlamına geliyordu. Bu anlamda, solun tarihsel mirasına bakanak olduğumuzda elimizdeki teorik-politik birikimin genellikle 60'larda meydana getirilmiş olması tesadüf değil. Ne Mahir Çayan'ın, ne Kıvılcımlı'nın, ne de Mihri Belli'nin yazdıklarının üzerine geliştiren ya da eleştiren, onaylayan ya da hesaplaşan anlamda tek bir fikir konamamış olması; mitinglerde isim haykıran grupların, aslında o isimlerin yazdıklarıyla hiç ilgisi olmayan tarzda siyaset yapıyor olmaları da öyle...

Mevcut fikri duvarımız, 1960'ların sonunda kalıyor. Ardından kimsenin örmeye devam etmediği bu duvar, üzerine taş koymamızı bekliyor; ya aynen onların yaptığı gibi dizeceğiz taşları, ya da başka türlü, ama her iki durumda da bu hesabı açıkça ve kolaya kaçmadan-yapmamız gerekiyor.

İkinci 'Yeniden Kuruluş'?

Başta dönüyorum: Ne yapmalı?

1980 sonrası, solun bu soruyu sorarak yeniden ayağa kalkması ve toplumsal bir özne olarak kendini yeniden inşa etmesi çok uzun zaman aldı. Bunun bir nedeni, sözünü ettiğimiz örgütlenme sorunları ise, diğer nedeni de **12 Eylül'ün son derece başarılı bir toplumsal mühendislik planı** olmasıydı. 24 Ocak Kararları ile birlikte yeni bir düzene geçiliyor, küresel çapta egemen olmak isteyen neo-liberal kapitalizme geçişin politikaları en ufak bir taviz

verilmeden topluma dayatılıyordu.

Örgütlenmedeki başarısızlığın bedeli hiç de az değildi; cuntaya direnmek için dağlara çıkan yüzlerce insan örgütün 'liderinin' aldığı kararla teslim olmak ya da çatışmada ölmek arasında seçime zorlanıyor; direnme kararı veren militanlar arkalarında destek olan bir yapı bulamıyorlardı. Birçok insan, kendi çabasıyla protesto örgütlemeye çalıştı, birçoğu çatışarak öldü, birçoğu bireysel ilişkileriyle sürdürdüğü kaçak yaşamın bir noktasında yakalandı. **Dağılma, örgütün bulunmadığı koşullarda kaçınılmazdı.** Bu durumda direniş, cezaevlerinde bedenleriyle direnen tutsaklara kaldı.

Cezaevlerinde ve sürgünde yaşayan sosyalistlerin, koşullar tarafından yeniden bir ortaklık ruhu kurmaya zorlanmaları bunda ne kadar etkili olmuştur, bilinmez ama 1988'de ortak bir sol tartışma platformu kuruldu. **Kuruçesme Toplantıları** olarak anılan bu süreç, geçmişten gelen önyargı ve yol ayrımları nedeniyle somut bir birlikle sonuçlanmasa da, sol içinde 'asla bir araya gelmez' denen grupların tartışmasını, birbirlerinin zihin dünyasını çözmelerini sağladı. Sonra 1989 geldi, dünyada 'reel' sosyalizmin çöküşüyle birlikte uzun tarihsel geri çekiliş dönemi.

1990'ların ortalarında bu yana, solda yeniden bir harmanlanma var. Bir yanda kendi partilerini kuran hareketler, öte yanda çözümün birlik olmakta gören ve buna uygun pozisyon alan kesimler. Siyasi tarihimiz için büyük bir önem taşıyan yerel seçimlere yaklaşırken, önümüzde TKP'nin Sol Cephe'si ve BDP ile Türk solunun bazı kesimlerini bir araya getiren HDP cephesi duruyor. Her ikisi de farklı yönlerden olumlanıyor ya da eleştiriliyor. Sınıf temelli siyasete son vermek için burjuvazinin dünya çapında uğraş verdiği bu dönemde, bütün bir arada durma çabalarının önemli ve değerli olduğunu söylemek gerekiyor. Elbette eleştiriler de olacak, hatta protestolar da, ama karşılıklı tartışmanın, aynı 'taraf' olmanın gereği olduğunu hiç unutmadan.

Dev-Genç'in mirasına, DİSK'te verilen mücadeleye eleştirerek ve aşarak sahip çıkmak, bir bütün olarak sola ve devrime bakışımızla alakalı. 'Ne yapmalı' sorusunun cevabı bu değil tabii ama cevabın önemli bir parçası burada gizli. Nasıl mı? Vehbi Ersan'ın cümlesi, bu bakış açısının ilk adımını atıyor:

"Bu yütemsel kaygı, sosyalist solda egemen olan, sosyalist hareketin tarihini kendi grupsal tarihi ve onunla bağlantılı fikir ve olaylardan ibaret gören görüş açısından temelde ayrılan bir yaklaşımın da sonucu. Bu yaklaşım, sosyalist hareketi, bütün parçalarıyla bir bütün, tarihini de ortak kabul ediyor. Eğer sosyalist hareketin tarihine ortak tarih ve ortak deneyim penceresinden bakılırsa, bambaşka şeylerin görüleceği ve hissedileceğine inanıyorum. Her grubun farklı görüş ve pratiği, kendi tekiliğine mahkûm edilmediği ölçüde sosyalist hareketin zenginliğine dönüşebilir." (s. 14)

Geleceğimizi ortaklaştırmak için, mirasımızı tartışmanın zamanı gelmedi mi?

"Her tartışmada 12 Eylül öncesine dönüyoruz"

Söyleşi: ŞÖHRET BALTAŞ

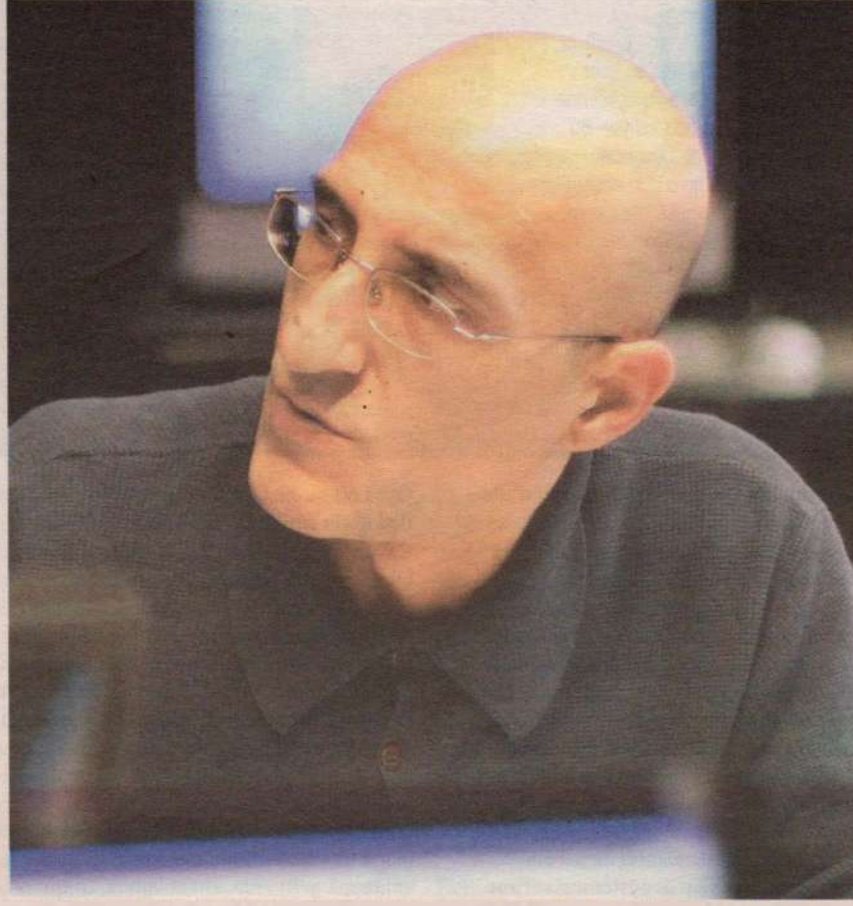
Vehbi Ersan, 1970'lerde Türkiye Solu kitabıyla, Türkiye solunun tarihine ilişkin önemli bir boşluğu doldurmuş oldu. Kendisi de hareketin bir parçası olan ve diktatörlük döneminde uzun süre hapisanede yatan Ersan, öyle anlaşıyor ki, kitabı olabildiğince objektif bir yaklaşımla ve senelere yayılan titiz bir çalışmayla kaleme almış. Sonuçta ortaya önemli bir kaynak çıkmış...

Vehbi Ersan, hapisane sonrası dönemde çeşitli gazetelerde çalıştı. **RED** Yayın Kurulu'nda da yer alan Vehbi Ersan'la, kitabı ve sol üzerine konuştuk...

○ Bugün solun mevcut yapısına bakınca, bir yandan, halen 1980 öncesindeki geleneklerden beslendiğini, öte yandan bu bağların çok da net biçimde ortaya konup çözümlenmediğini görüyoruz. Bu nedenle solun sorunlarından her söz edildiğinde, dönüp baktığımız yer 12 Eylül öncesi. Bu anlamda seni bu kitaba yazmaya iten saikler neydi?

● Sosyalist hareketin bugünkü durumunu ve ne tür bir gelecek vaat ettiğini anlamak için ister istemez onun tarihine başvurmak zorundayız. Tarih de zaten bunun için var. Belirttiğin gibi sosyalist hareketin sorunlarına ilişkin her tartışma 12 Eylül öncesine götürüyor bizi. Bu çok doğal, çünkü sosyalist hareketin örgütsel yapıları bu süreçte doğdu. Bugün de, bazıları birkaç gruba ayrılmış olsa da, varlıklarını değişik ad ve biçimlerde sürdüren örgütsel gelenekler, tabii Kürt sol grupları ve PKK da, hepsi 1974-80 sürecinde ortaya çıktılar. Bu ilk kuruluş yılları bu hareketlerin her birinin ve bütün olarak sosyalist hareketin de temel karakteristik özelliklerinin şekillendiği yıllar. Önemi açıkça görülüyor. Bugünkü örgütsel-siyasal kavrayış ve alışkanlıklar o yıllardan sürüp geldiğinden kuşku yok. Bunların neler olduğunu saptayabilmek için o yıllara gitmemiz şart. Örneğin sosyalist harekette 'birleşme', 'işbirliği' vb. kültürünün değil de neden 'grupçu', 'rekabetçi' bir kültürün egemen olduğu sorusunun yanıtını da, o günden bugüne neyin değiştiğini de 12 Eylül öncesi kuruluş süreçlerinde bulabiliriz. Siyasi gruplar siyasal görüşlerini nasıl oluşturmıştı, bir evrim söz konusu muydu, yoksa her bir grup bir yerlerde 'hazır' teorileri mi benimsemişti? Evet, belki bu kadarı o yılların önemini ortaya koyabilmek için yeterli olabilir. Fakat sonraki adım konusunda pek çok ciddi yöntemsel sorunla karşı karşıya kalıyoruz. Sosyalist hareket nedir, neyi kapsar? Ölçülerimiz ne olacak? Soyut birtakım ilkeler, kavramlar, modeller mi? Yoksa şu ya da bu grubun tarihi mi?

○ Kitabın güçlü yönlerinden biri, belki de başlıcası, her siyasi hareketin teorik/

politik duruşlarını, kendi yayınlarını referans göstererek vermesi. Nasıl bir araştırma ve tasnif yöntemi izledin, bu kadar yayına ulaşmak zor olmadı mı?

● Çok sayıda grubun varlığı, pek çok sosyalist gibi, benim için de hep şüpheli konuydu. Bunlar ne ölçüde gerçek bir fikir ya da eylem farklılığını temsil ediyorlardı? Bütün bu 35-40 yıllık hatta 1968-69'a uzanır sak neredeyse yarım asırlık zamanın çeşitli dilimlerine ya da tamamına tanıklık etmiş pek çok sosyalist, ayrılıkların çoğunun gerçek teorik ya da pratik temellere dayanmadığını, bunların önemli bölümünün kişisel sürtüşmelerin bile rol oynayabildiği çok çeşitli öznel tutumlardan ileri geldiğini gözlemlemiştir. Öyleyse öncelikle gerçek fikir ve eylem farklılıklarını saptayabilecek bir resmi ortaya çıkarmaya çabalamalıyız. Bu resim aynı zamanda sosyalist hareketin karakteristik özelliklerini de saptama şansı verecektir. Bu nedenle kitabımı büyük resmin ortaya çıkarılmasını sağlayabilmek için bir eskiz olarak değerlendiriyorum. Çok daha fazlasına ihtiyaç var. Ama bana göre bunun öncelikli şartı, sosyalist harekete ortak tarih ve deneyim penceresinden bakabilmek.

Çalışmanın pratik güçlükleri ve yöntemine gelince... Grupların yayınlarına ulaşmak bile bir sorundu, çünkü bu türden yayınların bulunabileceği (TKP, TİP ve TSKP'nin ilgili

TÜSTAV ve Tarih Vakfı'nın çabalarını bir yana koyarsak) arşivler yoktu. Akla gelebilecek her imkândan yararlanmaya çalıştım. Siyasi yayınların arşivlerinden, kütüphanelerden, sahaflardan, kişisel arşivlerden... Öte yandan Devrimci Yol, TKP, TDKP, Kurtuluş gibi 12 Eylül öncesinin önde gelen grupları dahil pek çok grubun yönetici organlarının çeşitli politik konularda değerlendirme ve kararlarını içeren ve bir tarih çalışması için elzem olan tutanak gibi belgelere ulaşmak imkânsızdı. Çünkü böyle tutanaklar tutma alışkanlığı ve geleneği yoktu. Örneğin Devrimci Yol, Kurtuluş için bildiğim kadarıyla böyle bir imkân yok. Tutanaklara sahip olanların da bunları yayınladıkları bilgisine sahip olamadım. Dolayısıyla daha baştan çalışma belirli boşluk ve eksikleri içeriyordu. Bu açıkları yayınları, olayları daha titizlikle incelemekle, görüşmeler yoluyla kapatmaya çalıştım.

○ Önsözde kitabı yazarken izlediğin yaklaşımı şöyle açıklıyorsun: "Sosyalist solda egemen olan, sosyalist hareketin tarihini kendi grupsal tarihi ve onunla bağlantılı fikir ve olaylardan ibaret gören görüş açısından temelde ayrılan bir yaklaşım." Bu, teorik olarak herkesin kabul ettiği ama pratikte sözü edilen grupların benimseyemediği bir durum.

"Sosyalist hareketin sorunlarına ilişkin her tartışma 12 Eylül öncesine götürüyor bizi. Bu çok doğal, çünkü sosyalist hareketin örgütsel yapıları bu süreçte doğdu. Bugün de, bazıları birkaç gruba ayrılmış olsa da, varlıklarını değişik ad ve biçimlerde sürdüren örgütsel gelenekler, tabii Kürt sol grupları ve PKK da, hepsi 1974-80 sürecinde ortaya çıktılar. Bu ilk kuruluş yılları bu hareketlerin her birinin ve bütün olarak sosyalist hareketin de temel karakteristik özelliklerinin şekillendiği yıllar. Önemi açıkça görülüyor..."

Sen kitaba öznelliliği karşısına alan bu yaklaşımın egemen olması için nasıl disipline ettin kendini?

● Öznelliliğe karşı kendimi nasıl disipline ettiğim konusu, işin en zor yanıydı şüphesiz. Çünkü benim de yıllardan beri oluşmuş fikirlerim, yargıları vardı. Ama bu tür yargılarla, önkabullerle sosyalist harekete yaklaşmanın hiçbir işe yaramayacağı inancındayım. Yargılarımı bir yana bırakarak her gruba eşit bir değer biçerek, eşit mesafede durmaya, kuruluş, gelişimi, görüşleri ve pratiği içinde anlamaya çalıştım. Kimi zaman onların gözünden olayları görmeye gayret ettim. Fikir ve pratiklerinin, genel deneyim açısından ne tür bir değer taşıyabileceğini düşünmeye, dikkat çekmeye çalıştım. Örneğin 1971-72'nin THKO, THKP-C, TKP/ML'de ortak olan bir strateji var; halk savaşı. Bu stratejinin karşılığının ne olabileceği şu ya da şu grubun denemelerinden öte, o günlerden bugüne uzanan bütün pratiklerin, tabii PKK'nınki de dahil, göz önünde bulundurulmasıyla bir anlama kavuşabilir. Ya da işçi sınıfını temel alan siyasi grupların çabaları için de aynı şey geçerli.

Siyasi grupların ülke devrimlerinin deneyimlerini referans alıp da, hemen yanı başlarındaki diğer grupların deneyimlerini sosyalist hareketin bir zenginliği

kabul etmemeleri yalnızca kendinden menkul sosyalistlikle, dar grupçulukla izah edilebilir. Bu yaklaşımın yol açtığı kayıp sanılandan büyük. Çünkü bir gerçekliği görmüyor, atıyorsunuz. Sosyalist grupların kuruluşlarından bu yana aşağı yukarı 35-40 yıllık bir zaman geçti. Bu, her bir geleneğin uzun yıllara dayalı bir örgütsel-siyasal birikime sahip olduğu anlamına gelir. Hiç de azımsanacak bir süre değil. Her bir grubun deneyimi değerli kabul edilmeli, sosyalist hareketin tarihi de ortak bir tarih, ortak zenginlik görülmeli. Bu, birçok siyasi grupta çoktan bir kenara bırakılmış olduğu görülen bilimsel yöntemin tekrar elde edilmesi anlamına da geliyor. Böyle bir bakış açısı çok daha öğretici, ufuk açıcı olabilir. Böyle bir bakış açısı, grupların birbirine değer vermesini, ortak ve ayrı noktalarının neler olduğunun gerçekten ortaya çıkarabilmesini de sağlayabilir. En çok birbirleriyle çatışan grupların aynı ya da birbirlerine yakın görüşleri savunan gruplar arasından çıkması boş yere değildir ve çok ciddi bir zaafa işaret eder.

Temel yaklaşımım 'ortak tarih', 'ortak deneyim' penceresinden sosyalist harekete bakmaya çalışmaktı. Yani sosyalist hareketi, her parçasıyla bir bütün, tarihini de ortak kabul etmesiydi. Kitabın tek iddiası da bu. Bu iddia dışarıdan herhangi bir araştırmacı için 'elbette öyle' diyeceği anlamsız bir şeydir belki. Çünkü o, bu tarihe dair ne varsa ortaya çıkarmayı, tasnif etmeyi, kıyaslamalar yapmayı, benzer ve ayrı noktaları tespit etmeyi vb. bilimsel çabanın doğal gereği sayar. Ama ideolojik gruplar ve bakış açıları söz konusu olduğunda böyle bir yaklaşımdan söz etmek zor. Teorik olarak da bunun benimsendiğini sanmıyorum. Çünkü her siyasi grup için sosyalist hareketin tarihi kendi grupsal tarihinden ibarettir. Tabii ki bunun arkasında, her grubun kendisini 'doğru'nun tek sahibi, işçi sınıfının ve onun ideolojisinin yegâne temsilcisi, diğerlerini küçük burjuva ya da burjuva ideolojisinin birer tezahürü sayan Marksist öğretinin bildik yorumu var.

Ancak mesele bu kadar basit değil ne yazık ki. Daha karmaşık başka güçlükler de var. 12 Eylül'le birlikte hegemonya kuran sağ ideolojik söylemin etkileri mesela. Buna örnek olarak sadece son yılların Ergenekon davalarıyla-giderek resmi bir 'tarih görüşü'ne bürünen, her türlü toplumsal, siyasal eylemi, örgütlenmeyi "derin devlet" birimlerinin kışkırttığı ya da yönettiği provokasyonlar, komplolarla açıklamaya çalışan ve İslamcısından liberaline, solcusuna değişik kesimlerde taraftar bulabilen yaygın eğilimi hatırlatmak yeterli. Bu görüşe göre, 12 Eylül öncesi de devletin gizli birimlerinin oyununa gelen gençlerin çatıştığı 'karanlık bir dönem'den başka bir şey değil. Tabii daha önemlisi sosyalist solda 12 Eylül öncesini, kendi tarihi açısından, o yıllarda ulaştığı kitleselliği ve eylemselliği bir biçimde mistikleştirerek açıkça ya da üstü kapalı efsaneleştirme gayretidir. Bu gayretin, bilinçaltında örtmek istediği şeyler var. İlk akla gelen eski zamanların hatırlanmak istenmeyen birtakım "kötülükleri" olsa da asıl neden 12 Eylül yenilgisini açıklama güçlüğüdür. Hafızalarda kalan bir direnişin

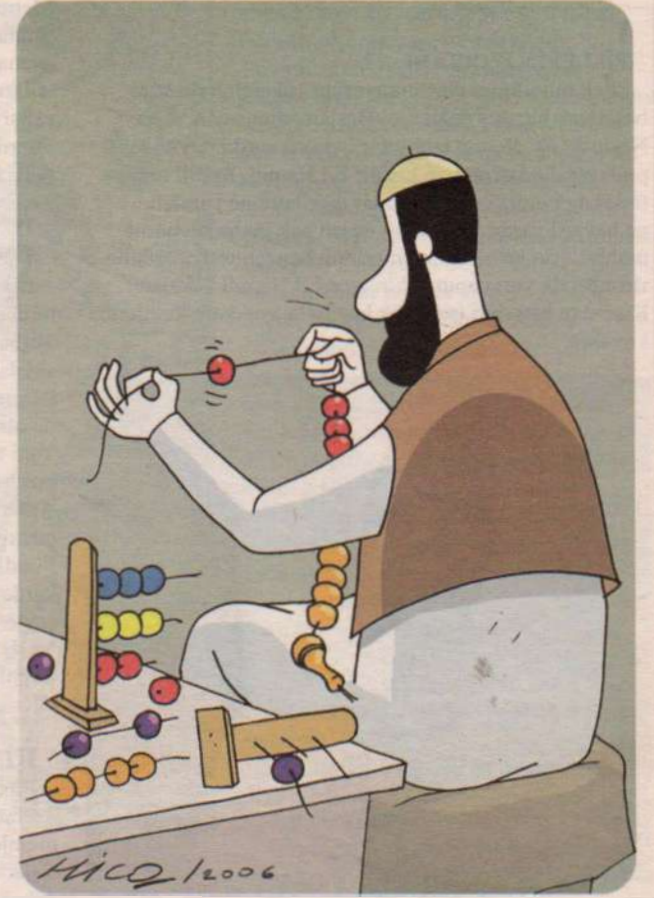
neden örgütlenemediği ve örgütsel yapıların neden altı ay gibi kısa sürede dağıtılabildiği, toplumsal desteğin niçin hızla kaybedildiği sorularına yanıt verilebildiğini söylemek zor. Bu sorulara verilen çeşitli yanıtlar arasında gerçeği arama çabası sınırlı bir yer tutar. Bu konudaki her polemğin, kişisel düzeyde bile, derhal sert suçlamalara ve öfkeli patlamalara yol açması bu efsaneleştirme isteğiyle bağlantılı ne yazık ki.

○ Son olarak, sol kendi tarih yazımını bu anlamda gerçekleştirebildi mi? 12 Eylül öncesinin ve darbeden-sonraki zor dönemin, öznel ile nesnelliğin bağlarının kurularak incelendiği çalışmalar yok gibi. Bunun nedenleri sence nedir ve tarihin bu kavranışı ile bugün yaşanan sorunların ilişkileri neler olabilir?

● Sosyalist solun tarihiyle ilgili çalışmalar, eğer 1920'lerin TKP'sini bir yana koyarsak, daha çok 1965-71'le sınırlı. 1970'lerden günümüze uzanan sosyalist hareketin tarihine ilişkin çalışmalar ise yok denecek kadar az. Bunun pek çok karmaşık nedeni var. Her şey önce böyle bir kavrayış yok. Teoriyle ilişki problemli. Bu problemli ilişki, kuruluş yıllarına dayanıyor. 1974-80 dönemi sol örgütlerine baktığımızda ideolojik, teorik ya da politik görüşlerin ya uluslararası komünist hareket (SBKP, ÇKP, AEP) ya da yakın geçmişe ait görüşlerin (Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya) hazır teori kalıpları halinde benimsenmesinden ibaret olduğunu görürüz. Dolayısıyla daha baştan fikrin, belirli bir evrimin ürünü, mücadele deneyimleriyle gelişen eleştirel, yaratıcı bir çaba olmadığı fark edilir. Bu durum eleştirel düşüncüyü dışı bırakan dogmatik yaklaşımları da güçlendiren bir etmen. Hem Mahir Çayan'ı, İbrahim Kaypakkaya'yı savunup, onların fikirlerinin eleştirel incelemesi, mevcut yaklaşımlar içinde olanaksız. Bu da fikirlerin donup kalmasına, gerçeklikle ya da teoriyle bağlarının da kurulamamasına yol açıyor. Belli başlı eğilimler 35-40 yıl gibi azımsanmayacak bir geçmişe sahip olmasına rağmen, olgunlaşmış fikri ya da kurumsal yapılara ulaşabilmiş değil. Son 10 yılda çeşitli sözlü tarih, anı ve kısmen de akademik çalışmalar görülüyor. Genç kuşak aydınların teori, tarih alanına el attıklarını görmek de umutlandırıcı. Bunların çok daha fazlasına ihtiyaç var. Bunlar çoğaldıkça sosyalist hareketin yakın tarihine ilişkin etkin, kapsayıcı araştırmalar için de imkânlar artacak. Tabii ki her şeyden önce, siyasi grupların sosyalist hareketin tekil ya da bütünsel nesnel tarih çalışmalarının önemini anlamaları, bunun için imkânlar yaratmaları, teşvik edici olmaları gerekiyor. Resmi tarih çalışmalarının propaganda fonksiyonu dışında bilimsel ya da öğretici bir değer taşımayacağını en iyi sosyalistler bilir. Örneğin Bolşevik devriminin en iyi anlatımını Amerikalı gazeteci John Reed'in efsane kitabı *Dünyayı Sarsan On Gün* ya da İngiliz tarihçi Edward Hallett Carr'ın kült eseri *Bolşevik Devrimi*'nde değil de resmi *SBKP Tarihi*'nde bulabileceğimizi kim ileri sürebilir? Sosyalistlerin propagandif metinlere değil, nesnel, bilimsel çalışmalara ihtiyacı var.

ŞEY+AN+IRNAĞI

HİCABİ DEMİRCİ

Gündem demlenirken...

A. REŞAT HANÇERCİ

I FİLLERİN İZDIRABI

"Pek bilindiğini düşünmüyorum" ukalılığıyla söze başlamak hiç hoş değil hiç! Başlamadım sayın. Aziz Nesin'in *Fil Hamdi* isimli bir öyküsü vardır. Öyküde polis tarafından aranan kişidir Fil Hamdi. Eşkali tüm teşkilata bildirilir. O zamanlar teşkilatın ne paraleli ne beyzisi vardır. Teknoloji desen hak getire, velhasıl muhbirlerin ve bizzat memurların benzetmesi, gözünün ısırmayla yurt çapında binlerce Fil Hamdi yakalanır. Kıssadan hisseleri, şimdilik kaydıyla ayakkabı kutularına koyalım.

Efendim, bendenizi Aziz Nesin'in öyküsüne götüren; Elif Şafak hanımefendinin son kitabı oldu. Kendisi de bahsetti, Saramago'nun da yolculuk yaptırdığı bir fil var. Neyse, Elif Hanım, *Ustam ve Ben* başlıklı romanında tarihsel bir yaklaşımla Mimar Sinan'ı anlatmış. Romanı henüz okumadım. Zaten haddime düşmez tutup romanla ilgili 'kritik' yapmak. *Usta ve Margarita* tarzı kitapları seviyorum 'kritik' açısından demem daha makul olur. Benim ilgim, imge olarak fillerin çekiciliği. Bu arada Derviş Zaim'in *Filler ve Çimenlerini* unutmayalım. Fil Hamdi bir kaçak, Süleyman bir hediye ki hediyenin başına gelen pişpiş tavuğun başına gelmemiştir. Derviş Zaim'in filmi siyaset ile rüşvetin dansı.

Tüm bu eserler bir yana Tüm Derslerde sorulan yeni sorular var:

"Şimdi bir fil var, bir de paralel fil. Bunlar A diktatoryadan B diktatoryasına gidecekler. Fillerin ikisinin de aynı bahçede büyüdüklərini unutmadan, hızları 100 km/avro olduğu biliniyor. Biri sabah namazını takiben diğeri sabah namazından önce yola çıkıyor. Yolda

metrobüse rastlıyorlar. Metrobüsteeki 'mütayitler' fillere ananas atarak onları kandırmaya çalışıyorlar. Acaba fillerden hangisi daha önce B'ye ulaşır?"

II TORBA

Eskiden tombalacılar vardı. Torbadan çektiğiniz sayılarla Mallboro kazanırdınız. Zor da olsa mümkündü. Yani torbadan ya boş hayaller ya da Amerikan sigarası çıkardı. Torba deyip geçmeyin; her torba gizemlidir. Şimdi de torba yasalar moda. Torbayla zorba ses kardeşidir nihayetinde. Torbaya, insanların istemediği şeyler zorla konabilir. Ya da torba zorla kabul ettirilebilir. Ya da; telekinezi, felekineziyle falan vekillerin kafaları torbalanabilir, gözler ne olduğunu görmeden, bilmeden eller havaya kalkabilir. Haydi şimdi bütün eller havaya!

III PINOKYO

Pinokyo'nun hastalığı bizim yalancılara bulaşsaydı, bu memlekette köprü yapmaya hiç para harcamayacaktık. Yalancılar yalancıdır tamam, iyi de şu yalanları düzeltmeden sorumlu muhteremler yok mu! Yakında yeni bir birim kurulacak Yalanları Ayarlama Enstitüsü.

Enstitümüzde her türlü takiye, tahkiye, taziye, nazariye, kameriye yapılır, ayarlanır. İngiltere Başbakanı gazete kapatırmış diyen hacı, demesinin ardına saklanıyor, gavurlar böyle bir şey yok diyor. YAE açıklama

yapıyor: Hacı'nın beyanındaki asli mevzu yanlış anlaşılacak suretiyle, maksadını aşan itirazlara neden olmuştur.

IV HIRLISI HIRSIZI

Sayın Profesör Kuzu ilan etti: "Solcular fazla iktidarla haşır neşir olamadıklarından daha az çalmışlardır." Yani hırsızlıktan kurtuluşumuz yok. Her iktidarda 'fırıldak' işler dönüyor.

Halkın hissettikleri var, hissedemedikleri var. Hissikablelvuku; algılananlar, algıda yanılanlar derken atı alan Üsküdar'ı geçiyor. Zort zort ötüyorsunuz da, nasıl çözülecek bu işler? Hemen söyleyelim. Siyaset yapan ticaret yapmayacak. İşlerini kayyuma devredecek. Siyaseti bırakınca vatman mı olur, kaptan mı olur, batman mı olur, orası da bizi ilgilendirmez.

V SAKLI ELEŞTİRİLER

Nagehan A. Ablamızın derin görüşlerinden yararlanmak için daimi surette onu izliyorum. Çok merak ettiğim bir mevzu var ama: Her konuşmasında 'saklı tuttuğu' eleştiriler. Hükümet dışındakilere ver yansın ederken hükümete karşı hep 'saklı tutuyor' eleştirilerini. Dolmabahçe'den mezara gidecek devlet sırrı gibi.. Açıkladığı gün de milat olacak zaten... Hükümete karşı Polyanna tavrı, her Salı, Perşembe annemi ağlatıyor. Kadıncağız o günler ağlamaktan örgü öremiyor...

KİTAP

ROMAN - ÖYKÜ
TARİH - TİYATRO
SANAT - SİYASET
FELSEFE - ŞİİR
DERGİ - PLAK - CD

Sümer Mh. 69049 Sk.
(Baraj Yolu Gökkuşağı Arkası İksir Copy Yanı)
Seyhan, ADANA

<http://kargasahaf.blogspot.com>

Gerçekliğin Paralel Paradoksu

HAKAN TABAKAN

Roman okuyan insan değil, okuduğunun bir roman olduğunu unutan insan problemlidir.

Nedir şimdi bu?

Gerçek ile gerçeklik arasındaki derin meseledir, ama aslında hem paralel hem de paradoksal bir sahneye de işaret eder. İronik değil mi? Zaten romancıyı da kurtaracak olan bu neşeli ve hazine ironidir. Gerçek dediğimiz de kurgulanabilir mi, gerçeklik gibi? Kimi teorilere göre kurgulanır elbet. Neden-sonuç sürecini kontrol eden yaşanan gerçeği de etkiler böylece. Belki uzun vadeli bir hesaptır bu. Peki, o zaman bu şey gerçek olarak kalmaya devam edebilir mi? O şey artık bu esnadan sonra bir gerçeklik değil midir? O kurgunun bir parçası olduğum için diyorum, dedi Marlon Cahit.

Karavelli: Gerçek; yağmur yağıyor şimdi, içeri biri girdi az önce parlatılmış parkeler çamurlu ayak izleriyle pek fena oldu, yeniden temizlemek gerekir, ama içeriye de birileri girip çıkmaya devam edecek. O zaman yeniden temizleme işini biraz ötelemeli, gün batarken olabilir el ayak çekilince. Demek toplumsal manada, mecazen el ayak çekilince temizlik bir başka oluyor.

Hayat gerçekler üzerinde gider, örneğin asgari ücretin şu kadar olduğu bir yerde yoksulluk, bir gerçek değil de nedir? O yoksulluğun mağduru olan çalışan -ki asıl mağduriyet budur- müdahale edilmiş bir süreci yaşıyorsa on yıllarca, onun için söz konusu olan gerçeklikler işte. Böylece dizginleri ele almak mı lazım? Yaşadığımız şu hem paralel hem de paradoksal şeye tekme basıp çelişkiyi tersine çevirmek bir kimsenin tek başına yapabileceği bir iş midir? Zira toplumsal bir hayatın parçalarıdır...

Evet, ben olmazsam Çiko'nun hali nice olur? Ama doğrusu, Çiko'nun varlığı da birçok hayat sahnesini mümkün olduğunca idrak etmemin bir tümlecisi oluyor. Yardımcı öge işte... Duymasın, kırılır.

Dünyayı olduğu gibi görmezseniz ona büyük zararlar verebilirsiniz, demişti zamandilimsiz adam Marlon Cahit Uzungece. Kim mi Marlon Cahit, kendisi sade bir roman kahramanıdır. Çiko ile de ahabaptır, vesilele tanışmışlardır. Paralel bir varoluş içindedirler ama Marlon Cahit kaderini tayin etme konusunda o 'gerçeklik' âleminde fakat hep gerçekle münasebet içinde olmaya çalışan biridir. Çiko'nun hayalci köftçiliği onda yoktur.

Şahsen zamandilimsiz bir adam olarak gerçekliğin içinde dolanıp dururum keyfekeder; ama sen öyle yapmayasın Henry Kissinger'e Nobel barış ödülü verecek, Menderes'i demokrasi karamanı yapacak, Erdoğan'ı dünya lideri namılı kılacak kadar izansız olan şu gerçek içinde, dedi giderken Marlon Cahit.

Değer yargıları ve inançları onların, birbirinden uyumsuz ve parçalıdır; Çiko eklektik, Marlon Cahit diyalektiktir. Tam da romanlıktır icabında. Peki, gerçek de böyle olursa, yani kurgusal mantık dizgesi içinde filan. Camına yandığım... Zira roman içlersen şeytanı bile sevimli, iyi bir muhterem şekline büründürecek sihirli bir tür, **lakin sihir diye bir şey yoktur**, diye mırıldandı bu sekansta Marlon Cahit.

Gerçek olamayacak kadar...

Yahu, tanık olduğumuz şu sahneler gerçekte olamayacak kadar enteresan, garip, komik, hazine bir gerçeklik hüviyetinde değil mi sizce de?.. Bildiğiniz kurgu âlemi. Dağınık duğunuk durdukça da bireysel, toplumsal, sınıfsal gerçeğimiz o mendebur gerçekliğin elinde oyuncak olacaktır muhtemelen, olmaya devam edecektir veya ne bileyim, hangisini seçersek onla bitirelim cümleyi.

Sade bir roman kahramanı olan Marlon

Cahit Uzungece; roman bile, bir otoriteye tabi olmaksızın kendi otoritesini kurar, dedi, roman bile... İyi mi? Devam etti; **modern özne de tıpkı bir roman kahramanı gibi kendi kendini var eder, özgürlüğün sınırlarını kendi eliyle çizer**. Evet, gündelik hayat ciddiye alınmalı, çünkü bize sorunun şifrelerini bu hayatın kendisi bizzat vermektedir. Yani gerçeği ciddiye almak...

İhtiyacımız olan o 'gerçekçilik' denen mefhum hiç değildir. Bakar mısınız, bir şeye 'gerçekçi' filan demek, onu öyle nitelemek onun aslında gerçek olmadığını kabul etmektir. Örneğin **silikon bir meme gerçekçidir fakat gerçek değildir**. Böyle diyor gerçek olmayan ama gerçekçi olan roman kahramanı Marlon Cahit. Bu sırada Başbakanımızın tüm "gerçekçi" konuşmaları vb filan geliyor benim aklıma. Vay aman...

Bu arada Çiko da uzaktan uzağa ifrit oluyor bu duruma, paralel bir kahraman mı tecessüm etti durup dururken ve bendeniz de hâlâ burada dururken, diye...

Hesaplanmış tesadüfler hep bir gerçeklik atmosferinin meydana getirilmesi içindir, kusurlu gerçeği tamir etmek içindir. Tamiratlar tadilatlar beklentilerimizi pek karşılamayan gerçeğe bir çeki düzen vermek içindir... Şahsen zamandilimsiz bir adam olarak gerçekliğin içinde dolanıp dururum keyfekeder; ama sen öyle yapmayasın **Henry Kissinger'e Nobel Barış Ödülü verecek, Menderes'i demokrasi karamanı yapacak, Erdoğan'ı dünya lideri namılı kılacak kadar izansız olan şu gerçek içinde**, dedi giderken Marlon Cahit.

Zannedirim ki bu arkadaş Plebyen bir roman kahramanı, dedi sahneye yeniden çıkmanın hazzını belli etmekten çekinme ihtiyacı bile duymayan Çiko. Niye ki dedim? Baksana dedi, bir halk meclisini kurdu bile kendi kendine şuracıkta, pek avam.

Kıskandınız mı Çiko hazretleri?

Sebeup, dedi, niye kıskanayım, varlığımın manasını okur iradesi değerlendirecektir haddizatında.

Milli irade diyorsun yani...

Yani...

Biliyor musun Çiko, dedim, senle Marlon Cahit arasındaki fark şiirle roman arasındaki fark gibi.

Yani bana şiir gibisin mi demek istiyorsun, diye hoşnut oldu Çiko.

Olabilir dedim.

Aslında bu kadarıyla yetinebilirim ama biraz izahat lütfen, dedi.

Bankaların veya sigorta şirketlerinin ve seri üretim köftelerin dünyasında lirizme yer yoktur, dedim.

Yeni arkadaşından mı öğrendin bu lafları? Neyse, o canım köfteleri buz gibi biralarla gövdeye indirirken gözlerimin hazdan adeta yaşarması sayılmaz mı bu lirizm bahsinde, diye bir atak yaptı Çiko, hem senin vaziyetin veya siz 'gerçek' olan arkadaşların vaziyeti nedir şu meselde?

Şahsen bir büyük cephenin ferdi olmadığım sürece, dostum Çiko, bana kalan şey bozkır köpekleri gibi ıssız bir ömürdür, dedim.

Şu durumda benden hiçbir farkın yok, dedi. Bir gazete haberini *Aşk-ı Memnu* ile karıştıran bilincin gerçeğe hiçbir alakası yoktur. Bir macerada mevta olabilecek Marlon arkadaşımız için Mevlüt okutmaya kalkışmazsın umarım. Öyle bir şey yapacak olursan da benim için kebab dağıt, şalgam suyu ver, helva ikram et; değilse çizgilerim sızlar, dedi Çiko.

Son bir hamleyle karambita diye mırıldandım.

Temas: *İngiliz Romanı*, Terry Eagleton, Sözcükler Yayınları

Aradığınız tüm kitaplara indirimli ulaşmak için...

www.kitapvitrini.com

Bir oğlum olsa, adı Ali olurdu...

Bu memleket katledilmiş insanların toprağıdır. Yüzlerce yıldır eli öyle ya da böyle 'yüce' devlete, faşistlere, hainlere uzanan ölümler yaşıyor insanlarımız. "Her ölüm erkendir," diyordu

Cemal Süreya, ama kim ne derse desin kimi ölümler vardır ki ne erkendir, ne geç... Onlar kabul edilemeyenlerdir. Şu yakın zamanda yaşadığımız öyle bir kaybımız var ki sadece solcular, muhalifler, arkadaşları, yakınları dert etmedi onun ölümünü... Memleketin her ilinden binlerce ses yükseldi onun ölümü için, yüzlerce eylem yapıldı, binlerce insan sokaklara döküldü, onlarca yeni doğan bebek yaşama onun ismiyle gözlerini açtı. Onun adının geçtiği her haber teklifsizce binlerce insan tarafından paylaşıldı.

Şu bir grup hainin 2 Haziran 2013 günü bir sokakta sıkıştırıp, 'yapmayın' deyip aman dilemesine rağmen katlettiği delikanlıdan bahsediyorum, anladınız zaten. Yüzü zihinlerinize çoktan kazındı onun. Hani zihinlerinize kazınan yüzüne her baktığımızda kocaman gözleriyle ölümü değil yaşamı selamlayan o güzel yüzü çocuk... Ölümü o sıcak, tertemiz gözlerine konduramadığımız, ama an be an ölümüne tanıklık ettiğimiz Ali İsmail'imiz...

Gecenin karanlığında polisin saldırısından kaçarken seğirttiği sokakta yine katil polislerin ve faşistlerin ellerinde sopalarla "İyi stres attık" diyerek üzerine nasıl çullandıklarına hep birlikte tanık olduk. Arkadaşlarıyla gittiği hastanede yaralı bedenini koridorlarda nasıl sürüdüğünü, 38 gün komada kalıp hayatını kaybettiğinde babasının yanağını dayadığı o güzel yüzü hep birlikte izledik.

Ölümüne aldırış etmedik, ona yanı başımızdaymış gibi davrandık, hayatta tuttuk... Yüzündeki sıcak gülümsemenin yayıldığı fotoğraflarını evlerimize konuk aldık. Kimimiz kardeş saydık, kimimiz yoldaş, kimimiz arkadaş, kimimiz oğul...

Sözde geçenlerde Ali İsmail'in ölümünü yargıladı devlet. Güvenlik gerekçesiyle Kayseri'ye taşıdığı mahkemede, Ali'nin ölümünden sorumlu olan faşistleri 'sözde sanık' sandalyesine oturttu. Ellerindeki kırı "Bize küfretti" diyerek

temizlemeye çalışan bir avuç zavallının temsilini seyrettik.

Bir sonraki duruşmasını 12 Mayıs'a ertelediler.

Tanıklarıyla, delilleriyle, sanıklarıyla ortada olan bir davayı adaletin o bildik askısına alıp yine yıllara yayacaklar.

Bütün olup biten gizlenemeyecek halde, ortada olmasına rağmen bu yargılamadan neler çıkacağını hep birlikte göreceğiz. En iyi ihtimalle

polisler ve işbirlikçileri sembolik cezalar alacaklar ve diğer katiller gibi bir kaç yıl içinde yine hayatlarına, ellerindeki kanla, kaldıkları yerden devam edecekler.

Devlet yüzlerce yıldır kendisi için katliamlar yapanları daima o karanlık örtüsünün altında gizlemeyi, korumayı başardı nasılsa. Ali İsmail'in hain bir pusuyla öldürülmesinin cezasını

Gezi eylemlerinde "Saldırın!"

komutunu verenler, onların yasaları vermeyecek ne yazık ki. Ezen sınıfın adaletinin gerçekte kime hizmet ettiğini hepimiz biliyoruz...

Bu ülkede politik cinayetlerin, katliamların ya üzeri örtüldü ya da sürüncemeye bırakılarak belleklerden yavaş yavaş kaybolmasının yolu izlendi. Buna izin vermememiz gerekiyor, vermemeliyiz de...

Ali İsmail ölümüyle, bir halk kalkışmasının, Haziran Ayaklanması'nın unutulmayan yüzlerinden biri oldu, öyle de kalacak. O gün mahkemede annesinin söylediği gibi, "Onunla gurur duyuyoruz..."

Ali en doğal hakkı olan özgürlük için kendi deyimiyle "nefes almak için" sokağa çıktı, tıpkı bizler gibi. Yasını biz tutabilir, maruz kaldığı devlet şiddetini biz teşhir edebiliriz ancak...

SUZAN YILMAZ OKAR

kavrama özelliği zedelenmiş sosyopolitik kavramlar çöplüğünde eşeleniyorum burnum tıkalı

devlet derindir, dibinden tırlar geçer tırlar kimyasal sırlar taşır devlet yüzü ve duygusuzdur silahlıdır, erkektir, suç işler, leş kokar fiziksel sırları da vardır onları hapiste saklar çocuk turlar ama küçük sayılmazlar tecavüz, dayak, işkence pedagoji yerine pedofili sakın başkalarına bahsetmeyin mahremiyeti ifşa'dan yatarsınız

gizli örgüt, gizli operasyon, gizli bilgi var mı yok mu belli değil, mit çete, kumpas, darbe şantaj, rüşvet, tehdit görevi kötüye kullanma kara para aklama... böğk! ağzıma geldi midem biraz hukuk içsem geçer mi?

terörle mücadele, yasa dışı dinleme şafak baskını, usulsüz gözaltı kapalı duruşma, dijital delil özel yetkili mahkeme, gizli tanık horlayan yargıç, masum sanık anayasal hakların ihlali... bu şartlarda soruşturmanın gizliliği masumiyet karinesinin aynakor ne diyorsun pornocu medya? yap ortaya bir dezenformasyon otosansürü bol olsun canlı yayında niteliksiz çoğunluğa karşı eleştiriden yoksun estetik hassasiyet

nerde kalmıştık: ulusal güvenlik milli istihbarat, özel hareket el kaide, el nusra, el muhaberat si-ay-ey, mossad, ka-ge-be pe-ka-ka, en-es-ey, ye-ter-be! yasadışı silah ticareti uluslararası teröre yataklık kürdistan petrolü, hizbullah müslüman kardeşler, hamas ortadoğu'nun ortasına düşmüşüz yoksa zaten hep orda mıydık? incirliğin karşısı lazkiye...

ortadoğu adamda kafa bırakmaz halep yıkıldı sıra beyrut'ta ortadoğu'nun anahtarı şam'mış anladık tamam da, delik neresi? delik tapınakta, sandık kayıp sandık yoksa tanrı da yok seçim sandığı kutsal mıdır? hiç sanmıyorum, çünkü zaten kadeş savaşçı hiç bitmedi

ben de şimdi ağızım köpürmeden sesim çatlayıp gözümlerim pörtlemekten buradan devlete sesleniyorum: yasaları yaparken unutmayın; kanun adaleti temsil etmezse adalet kanunun önüne geçer

batuğ ş. evcimen

Biz bu çarkı Türkçe, Kürtçe, Arapça, Farsça revediyoruz ve kızıl rengi çok seviyoruz!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>